

Giới thiệu Anh À! Em Sai Rồi!

Bạn đang đọc truyện Anh à! Em sai rồi! của tác giả CheeryChip trên website đọc truyện online. Câu chuyện kể về một mối tình ngắn ngủi nhưng ngọt ngào năm 19 tuổi của mình (năm nay mình 21 rồi). Ngày ấy khi vẫn còn là một đứa con gái ngây thơ vụng dại, đã vấp ngã thật nhiều trong tình yêu để rồi phải khóc cạn nước mắt... Là con gái, khi sai vẫn cố chấp cứng đầu ko xin lỗi nên đã để lại hối tiếc thật nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Anh À! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Nó và anh quen nhau trong một mùa hè nóng nực, có lẽ vì thế mà tình cảm của cả hai cũng đều rạo rực y như vậy ngay trong lần gặp đầu tiên... Lần gặp đầu tiên... cũng là nụ hôn đầu tiên...

Nó còn nhớ rõ, ngày đầu tiên gặp anh... đó là một ngày mưa... Trên đường đi đến chỗ hẹn, vì trời mưa nên anh bắt nó phải dừng lại tấp vô một chỗ nào đó để tránh mưa, nhưng vì muốn sớm gặp anh nên nó vẫn cố đến, lúc đó nó đã nói đùa : "Vợ ghét mưa lắm! Nhưng vì chồng mà vợ vẫn sẽ đến! C' là số một rồi đấy nhé!"...

Lúc đó... rõ ràng là nói đùa... còn bây giờ... trò đùa đã trở thành sự thật rồi!

*****

Vậy mà anh và nó chỉ quen nhau trong có vồn vẹn 3 tháng...

3 tháng... Không phải là một quãng thời gian quá dài nhưng những kỉ niệm đối với nó thì chắc chắn không phải là ngắn...

3 tháng là quãng thời gian đông đầy hạnh phúc giữa anh và nó...

Bởi ngày nào cũng gặp , ngày nào cũng yêu thương...

Bởi vậy nên chỉ cần rời xa nhau có một ngày thôi là nó sẽ cảm thấy nhớ anh điên đảo lên rồi...

Bởi vậy nên đã có những lúc nó rơi nước mắt khi nghe tin anh nói hôm sau anh phải đi công tác, trong khi vừa mới hôm trước anh xa nó được... một ngày...

Bởi vậy nên đã có những lúc... nó liều mình thoát ra cái vỏ bọc nhút nhát... ôm trằm lấy anh từ phía sau và thút thít nói... "Chồng à! Đừng rời xa vợ nữa nhé! Chồng có biết một ngày rời xa chồng vợ cảm giác như cả tháng không? Vợ nhớ chồng nhiều lắm ý!"...

Bởi vậy nên đã có những lúc... nó từng cảm thấy yêu say đắm cái làn mưa mà nó từng ghét cay ghét đắng kia... bởi khi tung tăng đi dưới mưa... nó lại cẩn thận nhớ về từng chút một cái khoảnh khắc khi anh trao lên môi nó nụ hôn đầu ngọt ngào đầy cuốn hút...

Bởi vậy nên đã có những lúc... nó nhận ra nó yêu anh nhiều hơn tất cả những gì nó nghĩ và nó nói...

Đó là khi anh vô tình làm mình bị thương, nhìn máu anh đổ xuống, lòng nó quặn thắt... Cảm giác như có cái gì đó đang đâm xuyên qua tim khiến cho hơi thở mỗi lúc một nghẹn ngào khó tả...

Máu anh chảy đầy tay mà anh vẫn cười cợt như không có chuyện gì xảy ra khiến cho nó giận đến tái mặt, vội vàng bước vụt ra khỏi căn phòng, trốn vào wc, giận mình không bảo vệ được anh, giận anh không coi trọng bản thân mình, giận lắm... Nó khóc thút thít mãi cho đến khi anh đẩy cửa wc bước vào... nhìn nó khóc không hiểu sao anh lại bật cười... Còn hỏi vợ khóc cái gì ? Lúc đó nó chỉ biết vội gạt nước mắt của mình đi, giận dữ mắng

"Ai thèm khóc!"...

Rồi lại vội vàng nắm lấy mu bàn tay vẫn đang chảy đầy máu của anh, xé toạc miếng thuốc lá đang để trong túi áo của anh ra, nhanh chóng rắc đều lên chỗ hở của vết thương rồi gọn gàng băng bó nó lại. Vừa làm, nó lại vừa hậm hực mắng...

"Chồng có đau không"– Giọng rung rung

Anh cười, thần người nhìn nó chăm sóc cho mình.

"Không! Chồng không đau! Chỉ là bạn bè đùa nhau thôi mà!"

Nghe anh nói câu "bạn bè đùa nhau" nhẹ như lông hồng mà nó chỉ muốn đánh cho bạn anh một trận! Giận không thể nào chịu được, mà đau thì sắp vỡ

ò ra rồi đây này!

Đánh nhẹ anh một cái vào ngực, nó nói.

"Vợ ghét chồng lắm! Nói cho chồng biết! Từ bây giờ máu của chồng cũng là máu của vợ! Nếu vợ không cho phép chồng được đổ máu, thì chồng tuyệt đối không được làm mình bị thương nữa! Nghe chưa?"...

Anh ngậy người nhìn nó... rồi nhoèn cười ngạc nhiên hỏi lại.

"Tại sao?"

Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, nó trả lời bằng cái giọng chắc nịch.

"Bởi vì khi c' bị thương , thì vợ sẽ cảm thấy rất đau..."

Mà c' cũng không muốn nhìn thấy vợ bị đau? Có đúng ko?

Vậy nên làm ơn hãy giữ gìn bản thân mình giùm cả phần vợ luôn nhé!"

Lặng người...

Anh nhìn thẳng vào mắt nó và mỉm cười đầy hạnh phúc...

Thật sự từ khi quen nhau đến giờ, chưa bao giờ nó được nhìn thấy khuôn mặt anh hiền lành ngơ ngác như lúc này...

Rồi đột ngột ôm trọn nó vào lòng, khẽ nâng eo con bé lên, anh nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt ngào và bất tận... Nó nhắm mắt, suýt lịm đi trong nụ hôn vô cùng nồng nàn và quyến rũ ấy...

Thời gian quen anh, mọi thứ trôi qua thật là nhanh, dường như ngày nào anh và nó cũng gặp nhau, anh thường xuyên đưa nó đi làm, rồi đi chơi. Nó là một đứa con gái 19 tuổi vừa mới thi xong đại học và đang đi làm thêm như một sinh viên bình thường. Vậy mà anh cho đó là vất vả.

Có lần, anh đã đề nghị ý kiến với nó... rằng vợ hãy nghỉ làm đi, chồng muốn nuôi vợ!

Nó biết, một người giàu có như anh, muốn nuôi nó là chuyện dư sức, nhưng nó không muốn biến mình thành kẻ ăn bám. Quen được anh, đối với nó đã là cả một niềm tự hào rồi!

Nó biết bản thân mình không bằng các chân dài trước kia anh từng cặp. Nhưng nó biết nó khác họ ở một điều, rằng anh tôn trọng nó... Mặc dù nó không xinh nổi bật, không ngực to, không có những đường cong quyến rũ, nhưng anh vẫn hết sức tự tin đưa nó đi giới thiệu với tất cả thầy "bạn bè, đồng nghiệp" thậm chí là cả "cấp trên" rằng nó là " phu nhân " của anh... Và chỉ riêng mình nó thôi...

Anh đối xử với nó ân cần đến nỗi cô bạn thân của anh phải phát ghen lên được! Anh chăm sóc cho nó từng tí một, giống hệt như đối với bảo bối của anh vậy. Anh nâng niu và tuyệt đối không muốn làm nó bị trầy xước. Bởi vậy nên anh sẵn sàng đi cuối ở những cuộc đua, để mặc cho đàn em thả sức vượt mình, nhưng anh vẫn nắm chắc bàn tay nó và đặt vòng qua bụng mình, hạnh phúc nói : " Chỉ cần vợ cảm thấy an toàn là được rồi!" .

Lúc đó, nó lại tủm tỉm cười và nói : "Chỉ cần là ở bên chồng , lúc nào vợ cũng thấy an toàn hết ấy!"...

Vậy là ngay khi câu nói của nó vừa kết thúc, anh liền hỏi "Thật không?" rồi rồ ga phóng vù lên một phát 90km/h làm tóc nó đột ngột rối bù như tổ quạ T.T... Mặc dù mặt tái mét nhưng khi anh hỏi lại "Vợ có sợ không "... thì nó vẫn bình thản đáp "Cũng bình thường thôi!"...

Anh lại bật cười :

- Chồng biết mà!

Nó ngạc nhiên hỏi, vòng tay mỗi lúc một siết anh chặt hơn...

- Biết cái gì cơ?

- Vợ cứng lắm!

Xùy... tưởng cái gì! Nghe anh nói, nó lại bật cười khanh khách!

- Sao chồng biết?

- Nhìn vào mắt vợ ý!

- Mắt vợ làm sao cơ? Mắt vợ hiền thế này cơ mà?

- Vâng ... hiền lắm aaaaa!— Vừa nói, anh vừa kéo dài cái giọng mang đầy tính giễu cợt của mình ra đùa nó khiến cho nó phải nhéo mạnh vào lưng anh.

- Thích đùa vợ không? Nói thật đi? Nhìn vào mắt vợ thì chồng thấy được cái gì?

- Rất lì và phũ... – Nói ra câu này, giọng anh có vẻ càng lúc càng bé đi...

Nghe anh nhận xét về mình như vậy, nó có cảm giác như anh đang đâm trúng tim đen của mình vậy, bề ngoài thì nhìn nó rất hiền, nhưng thực chất bản lĩnh của nó đúng là không tồi! Rất lì và phũ... có lẽ là anh nói cũng đúng đấy ... Nhưng bây giờ thì chưa phải lúc nó thể hiện điều ấy ra cho anh thấy đâu...

*****

Nhưng rồi cái ngày ấy cũng đến... là cái ngày anh đòi hỏi nó làm chuyện ấy...

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thật ra mọi chuyện cũng diễn ra hết sức tự nhiên, chỉ là một buổi chiều bình thường như những buổi chiều khác, nó thích được sang nhà anh ngủ trưa, được nằm gọn trong vòng tay của anh, nó vo mình tròn như một con cún. Vẫn còn nhớ cái cảm giác anh ôm chặt nó đến nghẹt thở, khiến nó cho phải khẽ lấy tay đẩy ngực anh ra vừa thở hổn hển vừa nói.

- Sao chồng ôm vợ chặt thế... ?

Nhìn khuôn mặt nũng nịu hồn nhiên của nó, anh lại khẽ kéo nhẹ nó vào lòng... và ôm tiếp tục thật chặt...

- Chồng cũng không biết nữa... chỉ là cảm thấy ôm vợ chặt bao nhiêu cũng là chưa đủ ý!

Nghe anh nói, nó cũng hạnh phúc lắm, chỉ muốn nhắm chặt mắt vào tận hưởng niềm vui tuyệt vời này thôi... nhưng nó cũng sắp nghẹt thở muốn chết rồi!

Rồi không biết tự lúc nào, anh tham lam chiếm giữ lấy bờ môi nó, tuyệt đối không cho nó vùng thoát ra, anh từng nói sẽ hôn cho nó chết ngạt... và dường như bây giờ anh đang thực hiện lời nói đó! Ôm chặt nó trong vòng tay, tay chân anh bắt đầu thừa thãi. Chúng đi đến những chỗ không đáng ra được đến... nó muốn giãy ra nhưng không nổi... một phần vì nụ hôn mê mẩn khiến nó không sao cưỡng lại nổi... một phần vì anh mạnh quá... nằm đè lên người nó khiến nó không sao đẩy ra được... (Thế mới biết, một khi con trai mà đã điên lên thì chỉ có chạy đằng trời!<-)...

Anh hôn nồng nàn như thể muốn chiếm trọn lấy nó, nuốt trọn nó chỉ trong một nụ hôn vậy, đó là kiểu hôn dài, lời cuốn không ngừng nghỉ... khiến cho nó chỉ muốn thoát ra để thở trong giây lát...

Cuối cùng, nó cũng giãy ra được, khẽ chau mày trách móc bằng cái giọng yếu ớt vô cùng gọi cảm...

- Chồng... sao chồng cứ thích hôn vợ thế(...

- Tại môi vợ cuốn quá đấy! Chồng cũng không biết đâu!

- Hu hu... tại chồng ý... sao lại đổ lỗi cho vợ(...

- Lỗi là tại vợ hết đấy! Tại vợ làm cho chồng yêu vợ quá đấy! Chồng nghiện vợ mất rồi! Vợ biết không...

Vừa nói, anh vừa gục đầu vào vai nó, hít nhẹ vào làn tóc rồi khiến cho cả cơ thể nó muốn cứng lại, run lên vì cái cảm giác như điện giật vừa sượt qua người ấy... tê tái mà kích thích vô cùng... không dừng lại ở đấy, anh bắt đầu tham lam mút lấy vành tay nó, liếm láp chúng một cách điêu luyện bằng đầu lưỡi vô cùng ảo diệu... nhẹ nhàng cắn nhẹ một cái khiến cho cả người nó run lên, co giật nhẹ... Anh càng làm, cơ thể nó càng nóng rực lên, run rẩy một cách khó hiểu... Khuôn miệng bé nhỏ bắt đầu rung lên những âm thanh man dại...

- Ừm... ah... đừng mà...

- Đừng mà... đừng dừng lại á? Ừm... chồng biết rồi ...

Nói rồi, anh lại bắt đầu tấn công xuống bờ vai trắng nõn nà của nó, hôn nhẹ lên đó, rồi liếm láp một cách man dại khiến cho nó muốn phát điên lên được! Thật sự yếu điểm của nó là... quá nhạy cảm!

Một con bé với tư tưởng truyền thống lại có cơ thể vô cùng nhạy cảm, rất dễ bị kích thích, nên điều đáng sợ nhất đối với nó trong tình yêu chính là để người yêu phát hiện ra yếu điểm của mình... lúc đó thì trời mới biết được nó sẽ thoát ra bằng cách nào!!!

Vừa hôn, anh vừa phả vào bên tai nó những hơi thở nhẹ nhàng, nồng nàn đầy nam tính... Ở khoảng cách gần như thế, nó cảm nhận rõ được mùi hương mát lạnh vô cùng gọi cảm nơi anh! Thật không thể giấu được rằng nó cũng "nghiện" mùi hương "anh" mất rồi!

Nhưng... cho đến khi tay chân anh bắt đầu thừa thải quá mức cần thiết...

Có thể, nếu chỉ hôn, nếu chỉ... ve vuốt... có thể nó vẫn sẽ cố gắng gồng mình... chịu đựng được... nhưng dường như... những thứ đó vẫn chưa đủ để cho anh có thể cảm thấy thỏa mãn... vậy nên... đôi tay anh đang nhanh thoăn thoắt mò xuống bụng nó... thăm dò thám thính các giác quan trên khuôn mặt nó đã bớt căng thẳng... anh liền nhẹ nhàng luồn lên... Nhưng thật không may! Nó nhanh tay chặn lại...

Và cũng thật ngạc nhiên, dường như việc ngăn chặn hành động "xâm phạm" của anh không khó như nó tưởng, ngay khi nhận được tín hiệu phản kháng vô cùng yếu ớt của con bé... anh liền dừng tay lại... đưa nó đi chỗ khác...

Bàn tay anh đã nhanh thoăn thoắt lại như được gắn điện vậy, chạm tới đâu là khiến người nó co giật đến đó... và nhất là khi... anh suýt nữa thì chạm được đến cái nơi cấm kỵ ấy khiến cho nó giật mình giãy nảy cả người lên! Đôi mắt nhắm chặt bắt giác mở to, đột ngột đầy phẫn nộ người anh ra, tái mặt thò hồn hèn...

- Chồng! Chồng định làm cái trò gì thế? – Nó nhăn nhó.

Thấy nó tỏ rõ thái độ khó chịu như vậy, anh cũng ngồi hẳn dậy, nhìn theo nó, khuôn mặt ko giấu được vẻ bức tức...

- Chồng có làm gì đâu!

- Còn chối nữa... tay chồng... xấu lắm!!! – Vừa nói, nó vừa bật dậy khỏi giường, tránh xa anh ra... về mặt tỏ rõ sự sợ hãi...

- Hi... c' xấu nhưng mà vợ vẫn yêu mà... mau lại đây nào... – Cố gắng kiềm chế cơn tức giận vì bị mất hứng, anh vẫn dịu giọng nhẹ nhàng dụ dỗ nó quay trở lại giường.

Con bé đứng mỗi lúc 1 xa anh hơn, rồi nhìn thẳng vào mắt anh lắc đầu nguây nguẩy...

- Không! Vợ không thích!

- Hừm... được thôi! Nếu điều đó làm vợ vui! – Nói mãi không được! Cuối cùng, anh lại dờ cái giọng kích động mà bình thường anh vẫn dùng khi giận dữ ra... kèm theo một nụ cười thật nhạt khuyến mãi cho nó.

Cảm thấy dường như anh đã giận thật mất rồi, nó lại càng lo lắng, nó không muốn anh với mình vội vàng đi quá xa như thế... nhưng cũng không muốn làm cho anh buồn chút nào... Nó biết, anh đang "lên" mà bị nó làm cho "xịt xuống" như thế là rất mất hứng... Nhưng cũng chẳng thể khác được, nếu tiếp tục thì "kẻ bị hại" chỉ có thể là nó mà thôi!

Nghĩ gì đó... đứng chết chân một lúc, rồi nó lại bắt đầu tiến lại gần, trườn mình lên thành giường, mon men tiến lại gần anh, ôm hai bàn tay áp vào má anh, nũng nịu...

- Chồng oiiii! Chồng giận vợ thật à?

Vội vàng quay mặt đi chỗ khác, anh vẫn giả vờ giận dữ.

- Không! Chồng giận vợ làm cái gì?

- Nói dối! Chồng giận thật rồi kia kìa! C' cười cái cho v. coi xem nào? Xì mặt thế này không xinh đâu! – Vừa nói, nó lại vừa ôm mặt anh quay về phía nó...

- Thế c' không xinh thì vợ có yêu c' không? – Bất ngờ nhìn thẳng vào mắt nó, ánh mắt như thôi miên khiến con bé đỏ bừng cả mặt. Với cự ly gần như thế, nó áp ứng bất giác không thể trả lời... Nhưng rồi nghĩ gì đó, nó lại đột ngột nhẹ nhàng đặt làn môi mềm mại của mình lấp nghẹn bờ môi đầy đặn quyến rũ của anh, hôn tha thiết khiến cho anh vô cùng sững sờ... và cũng nhanh chóng đáp lại thứ tình cảm nóng bỏng đó...

Họ lại tiếp tục chìm sâu vào cơn mê, cùng với những nụ hôn ướt át và nồng cháy...

Anh hôn như thể muốn chiếm trọn nó trong ngay lúc này, đầu lưỡi của anh bắt đầu di chuyển một cách linh hoạt, kích thích các giác quan trong khuôn miệng khiến cho cơ thể con bé trở nên co giật một cách lạ thường. Nó quặn quai như thể sắp lên đến đỉnh... với những tiếng kêu hơi hột được phát ra một cách yếu đuối khiến anh càng lúc càng trở nên hưng phấn...

Anh yêu mùi hương ngọt ngào mang mùi thơm của sữa nơi cơ thể nó, thơm nồng nàn nhưng dịu dàng vô cùng, không bao giờ dùng đến nước hoa nhưng anh vẫn có thể nhận ra mùi hương riêng biệt của nó ở bất cứ nơi đâu. Anh tham lam hít nhẹ vào gáy nó, phả vào trong đó những hơi thở thâm thĩ, khiến cho nó cứ run lên rần rật vì bị kích thích... khoái cảm dâng trào không sao kiểm soát được... Nó cố can rằng không để những âm thanh "dâm dăng" vang lên phá hỏng hình tượng "gái ngoan" (=))))))...

Thế rồi, bất thành lời, nó nhận ra... dây cài áo ở phía sau lưng của mình đã bị tháo tung từ lúc nào...

Tái mặt... con bé liền khựng lại, như một phản xạ, nó đẩy phắt anh ra, rồi lúng túng xin phép chui vào wc. Anh ngập ngừng nhìn theo nó, khẽ nheo mắt tỏ vẻ khó hiểu, còn nó thì nhăn xeo cả mặt... biết ngay anh lại tìm cách giờ trò mà!

Ngồi trong wc, nó hậm hực chỉnh sửa lại quần áo và đầu tóc.

Nhìn xem này! Chỉ "vật lộn" với anh có một lát mà phần sơn của nó nhòe nhoẹt hết cả! Đầu tóc thì bù xù trông khác gì Xúy Vân giả đại =."! Đang tỉ mỉ chỉnh sửa... thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa từ bên ngoài. Nó giật mình lấy chân chặn cửa.

- Gì đấy?

- Cho chồng vào với!

- Chờ v. một chút! V. chưa xong!

- Mở cửa đi mà! C' cần vào gấp!

- Giỏi thì c' thử đẩy cửa ra xem nào!— Với bản lĩnh đã học võ những 3 năm của mình, nó chắc chắn không làm anh "thất vọng" =))...

Thế nhưng, nó vẫn không ngờ tới một điều thảm hại là... kẻ đã lẫn lộn trên giang hồ từ thuở mới lớn như anh sao có thể bị làm khó chỉ với đòn chặn chân của một cô bé???

Thậm chí, anh chẳng cần dùng đến 1/10 công lực cũng đủ để đẩy bật cánh cửa của nó ra, làm con bé giật mình đến nỗi suýt sái cả chân >"

- Ha... C'... vào thật đấy à?— Mặt nó tái mét.

- Ừ thì chẳng vào! Vợ làm gì mà lâu thế!

- Hừ... c' xem này! V đầu bù tóc rối cả rồi!

- Xùy xùy! Chút nữa đằng nào nó lại chẳng bị rối! Vợ chỉnh sửa làm cái gì!— Câu anh nói đầy ẩn ý nhưng hàm nghĩa lại rất phô (=))...nên nó hiểu được ngay tức khắc... mặt lập tức chuyển sắc!

Y như rằng, lời nói vừa dứt ra khỏi miệng, anh đã đột ngột tiến lại gần phía sau lưng nó, vòng tay ra đằng trước ôm nhẹ lấy bụng nó, khẽ thì thầm vào bên tai trái của nó rồi hít nhẹ... Cách anh làm chuyện đó khiến cho nó muốn tê cứng cả cười, thật khó có thể diễn tả thành lời... nhưng nó luôn bị "đóng băng" bởi cái cảm giác kích thích toàn phần ấy...

Con bé khẽ nheo mắt, mím môi làm bằm xin anh buông nó ra, thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, anh hậm hực lôi máy ra định tắt, nhưng số điện thoại quen thuộc xuất hiện trên màn hình khiến anh lập tức chuyển giọng thân thiện, tốc độ bắt máy còn nhanh hơn nó tưởng tượng.

- Ah! Anh Đ à? Gọi e có chuyện gì thế? E đang ngủ trưa với vợ.

- ...

- Hi hi! Chỉ là ngủ trưa đơn thuần thôi! Không như anh nghĩ đâu! Thế mọi người đang ở đây cả rồi à? Ừm được rồi! Lát nữa em đến!

Nói rồi, anh hớn hờ cúp máy, rồi mặt mũi lại méo xeo quay sang nhìn nó, làm bằm về tiếc nuôi... Thức ăn sắp lên đến miệng rồi mà còn bị tuột mất. Nhưng vẫn vui vẻ, anh bảo nó mau chóng chỉnh sửa lại rồi cùng anh đi gặp "anh Đ".

Anh Đ theo như lời anh kể thì là đàn anh cấp trên, anh trùm của cả hội, thế lực của anh này rất lớn, bản thân anh cũng chỉ là cánh tay phải đắc lực của anh Đ mà thôi, tuy vậy, anh cũng được hưởng đặc quyền lớn lắm rồi! Cũng thật tò mò muốn biết anh Đ là người như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Vì bị cắt ngang câu chuyện nên anh vẫn có vẻ bức tức lắm, từ lúc đóng cửa phòng xuống đến cầu thang lầu thứ 4, anh vẫn chẳng nói gì, khiến nó chỉ dám lui thủ đi đằng phía sau, lặng lẽ nhìn theo dáng anh, tùm tùm cười... bởi nó biết là anh vẫn đang "thòm thòm tiếc nuôi" mà =)).

Thế nhưng bất ngờ, anh lại quay lên, đưa tay ra tỏ ý muốn đón lấy tay nó, trêu mền nói.

- Vợ đi guốc thế có mỏi chân ko? Lên đây chồng công này!

Nhưng con bé không nắm lấy tay anh, nó chỉ khẽ tiến lại gần, rồi lướt nhanh qua trước mặt anh, cười đều.

- Không đâu! Vợ sợ bị ngã lắm!

*****

Nơi anh đưa nó đến là quán cafe N, mọi người hẹn nhau ở tầng 2, vừa bước vào đây nó đã chẳng thích không khí ồn ào ở chỗ này chút nào, mọi người đến đây cũng chỉ để nghe nhạc, còn muốn nói chuyện với nhau thì chắc phải lòi đơ ra mà nhắn tin thay lời muốn nói. Bởi vậy mà suốt cả một buổi tối, nó chẳng mở miệng được tiếng nào, nếu không lặng yên lắng tai nghe các anh bàn về chuyện làm ăn thì nó cũng chỉ biết cắm mặt vào chơi game trong điện thoại. Thỉnh thoảng, anh lại quay sang vuốt tóc hỏi han nó, nhìn mặt nó dần thối, mọi người đều bật cười, bản thân nó cũng cười... nhưng chẳng hiểu phải cười vì cái gì. Có lẽ vì nó ngổ quá! Đối với chuyện làm ăn của các anh, nó cũng chẳng hiểu gì để mà tham gia, chỉ nghe loáng thoáng rằng anh sắp có một phi vụ làm ăn lớn ở miền Nam, bởi vì chỉ là nghe-loáng-thoáng nên nó cũng chẳng dám chắc chắn điều gì... Lòng chỉ hơi len lỏi lên một chút những nỗi lo mơ hồ...

Kết thúc buổi nói chuyện, mọi người lại đề nghị lên bar, nhưng nhìn vẻ buồn chán thần thờ của nó suốt cả buổi nói chuyện, anh lại quyết định đề nghị ra chợ đêm ở gần đó chơi! Vừa nói đến ra chợ đêm! Mọi người cũng có vẻ hào hứng! Nhưng hóa ra... họ đều nghĩ ra đó là để mua đĩa sex!!!

Đến nơi, cả nhóm đang nhao nhao nhào vào quán bán đĩa sex thì anh lại nhanh chóng đánh mắt sang hàng tô tượng, rồi yêu cầu cả nhóm mỗi đứa chọn lấy 1 con... anh khao. Nghe cái đề nghị vô cùng vô lý và ko hề hợp tuổi của anh, cả anh Đ lẫn cả bọn đều tái mặt...

- MÀY... BẢO... CHÚNG...TAO... PHẢI... CHƠI TRÒ... CON NÍT... NÀY...Á???

- Mẹ này! Im ngay! Làm gì mà phải hét âm lên thế! Thái độ kiểu gì đấy! Anh bảo tô là phải tô! Ngồi cả xuống đề!— Xong lại đánh mắt sang anh Đ cười nhạt- Anh Đ! Chiều vợ em tí nhé ^^!.

Nhìn cả đám xã hội đen mặc vest đen ngồi phệt xuống quán tô tượng ở bên vỉa hè gần chợ Đồng Xuân, mỗi người chọn tạm lấy một con rồi hí hoáy tô như lũ trẻ khiến cho nó chỉ muốn bật cười khanh khách... nhưng ngại làm mất mặt anh lên lại bùm miệng cười tùm tùm. Xong đâu đó cũng chọn cho mình lấy một nàng tiên cá, hí hoáy tô...

Nhìn anh chăm chú tô con gấu bông xù cho mình, nó cũng quyết không chịu thua kém, đầu tiên là bikini 7 màu sọc ngang kiểu cầu vồng này... quần lót lọt khe ==)) và hình xăm bướm đêm ở giữa hai bầu ngực... và theo như giả thiết mà nó chuẩn bị thì khi áp tay vào hoạt động 2 cánh bướm sẽ vỗ cánh phành phạch =))))))))

Trùi uiiii!!! Quá ư là sexy luônnnn!!!

Nhìn đôi mắt sáng rực rỡ đầy chăm chú tập trung vào chuyên môn của nó khi tô vẽ cho em tượng, tất cả các anh chị lẫn cả "anh" đều há hốc mồm ra nhìn nó, rồi lại lắc đầu nguây nguây...

- Thế này thì không được rồi! Vợ m' thế này thì ko đ.c r' L ơi! Sớm muộn cũng thành mẹ trẻ của m' thôi! Ha ha ha!!!

- Em này có trí tưởng tượng phong phú quá!

- Ngây thơ thật! Ha ha ha ==))...

Đau lòng... A chỉ biết gõ cốc vào đầu nó một cái, rồi lại nhoen cười...

- V. thật là... rút cục thì đâu mới là con người thật của vợ đây!

*****

Sau khi đi tô tượng, anh Đ lại đề xuất rủ mọi người đi karaoke, lúc đến nơi, vì thang máy quá tải nên anh đề cho mọi người lên trước, còn riêng vợ chồng nó thì lên sau. Lúc cửa thang máy vừa mở ra, anh liền nắm tay riu nó vào, rồi lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt nó, bắt giác gợn tay lên vuốt nhẹ lên khóe mắt nó... khiến con bé giật mình khẽ nhún vai nheo mắt lại... thì ra là có chút son tô tượng còn vương lại trên má trái... rồi bất thành linh... anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn thật ngọt ngào lên môi nó... Nó vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng mãnh liệt đáp trả, cứ như thế, hai đứa lặng đi hòa quyện vào nhau trong vòng tay cho đến khi thang máy mở ra, mỗi anh mới dịu dàng rời khỏi môi nó, rồi lại tình tứ riu nó ra bên ngoài. Nhìn vào tình cảm của hai đứa, ai ai cũng phải ghen tị vậy!

*****

Một tháng sau, cũng là lúc nó nhận được tin anh phải đi công tác xa, anh Đ quyết lập thêm một địa bàn hoạt động ở Sài Gòn, vậy nên anh và anh K, hai cánh tay đắc lực của anh Đ cũng phải đi cùng để trợ giúp. Nó biết, điều này quyết định tương lai của anh, nó sẽ chấp cánh thêm cho con đường tiền đồ của anh sau này, nên nó không dám níu giữ...

Nó biết mình nhỏ bé, cũng chỉ là một nơi chốn vỗ về tinh thần cho anh sau mỗi ngày làm việc căng thẳng mà thôi. Nó biết, dù nó có níu kéo thế nào anh cũng không thể ở lại đâu. Vậy nên, thay vì khóc lóc, nó đã cười thật tươi và chúc anh đi may mắn.

Nhưng anh không biết đâu...

Tối cái ngày anh đi...

Nó đã khóc thật nhiều...

Nó biết...

Anh đi rồi nhưng sẽ trở về...

Anh vẫn sẽ quan tâm nó...

Nhưng sao...

Chỉ cần nghĩ phải xa anh một ngày thôi... nước mắt nó cũng đã rơi nhiều thế này...

Có ai đó đã từng nói tình cảm nó dành cho anh ko nhiều ư?

Sai rồi!

Người đứng ngoài lề thì biết cái gì mà nói???

Mà có lẽ... chính anh cũng không hoàn toàn tin tưởng vào tình cảm của nó...

Anh luôn sợ mất nó...

Luôn quan sát nó hằng ngày...

Chỉ cần một cuộc điện thoại anh gọi mà nó không bắt máy ngay là anh đã làm âm lên rồi...

Trong đầu anh đã tưởng tượng ra không biết bao nhiêu điều phiền toái.

Có những lúc nó cũng thấy thật buồn cười với sự lo lắng thái quá của anh.

Và cũng có những lúc... nó cũng thấy một môi ghê cơ... vì thế giới của anh... vì " công việc " mà anh đang làm... hoàn toàn khác xa thế giới của nó...

Mặc dù vậy... nhưng nó vẫn cố... vì xác định yêu anh... nó chấp nhận tất cả...

Ngay từ đầu... nó đã tập chấp nhận tất cả rồi...

Yêu... là yêu cả tính tốt lẫn những thói xấu của anh...

Lần đầu tiên nó chấp nhận người yêu mình hút thuốc lá...

Nó không cấm anh, vì nó biết anh ở trong " ngành " ấy thì làm sao mà tránh được?

Nhưng anh lại tự nguyện không bao giờ hút trước mặt nó...

Bạn bè anh muốn hút anh cũng lôi hết ra ngoài =))

Chửi bậy trước mặt nó anh cũng lờm cho phát là im re...

Anh tôn trọng nó...

Nó hiểu... và cũng tôn trọng điều đó...

Nhưng... anh đi rồi... biết sao được những cảm dỗ bên ngoài có cuốn bước chân anh ngày một xa khỏi nó hay không?

Người ta nói xa mặt thì cách lòng mà...

Nó sợ lắm(!!!

3 giờ đêm...

Đang suy nghĩ hoang mang...

Trần trọc trong giấc ngủ...

Bống...

Có tiếng chuông điện thoại...

Nó vội vàng nhấc máy...

- A... lô... ưm...— Giọng con bé ngái ngủ vang lên.

- Vợ ngủ rồi à? C' đến nơi rồi này!...

Vừa nghe giọng anh, đôi mắt lim dim đang nhắm neho của nó lập tức mở to hết cỡ, ngồi bật hẳn dậy để nói chuyện với anh.

- Hà! Bây giờ c đang ở đâu?

- Ở Huế rồi vợ ạ! Hi! Định gọi đt hát cho vợ nghe... nhưng vợ lại ngủ mất r(... tại c' đến nơi muộn quá... xl v. nha... — Anh nói bằng giọng hối lỗi, nhưng nó lập tức chặn lại, giọng hờn hờ thấy rõ.

- Khôngggg!! Vợ tỉnh r'! Tại c' làm v. tỉnh đấy! Hát bù cho vợ nghe đi!

- Ha ha! V. thật là... thế muốn nghe bài gì bh?

- Một lần nữa được yêu...

- Ừm được rồi...

*****

Vậy là lại một lần nữa, anh ru nó trong giấc ngủ... bằng chất giọng truyền cảm ấm áp của mình...

Đêm nào cũng vậy, kể từ ngày anh đi, mỗi khi dừng chân tại một địa điểm nào đó, anh liền tập tức call và kể tình hình ngày hôm đó cho nó, rồi lại hát ru nó ngủ...

Khoảng cách... xa anh... nhưng nó vẫn thấy tất thấy như thật gần.

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Kể từ ngày anh đi, nó bắt đầu đếm ngược từng ngày để chờ đến khi anh về...

Mỗi ngày, nó đều nhắn tin gọi anh dậy từ buổi sáng, rồi đến tối khuya trước khi đi ngủ cũng phải nhắn tin chúc anh ngủ ngon... Mọi chuyện diễn ra như một thói quen... cho đến một ngày nó bỗng dưng không nhắn tin vào sáng sớm nữa...

Đối với nó, đây là một phép thử!

Thử xem nếu nó không chủ động nhắn tin cho anh, liệu anh có chủ động liên lạc với nó không.

Vậy mà chờ cả ngày... nó chỉ cứng đầu viết tin nhắn ra hỏi han rồi nhất định không chịu send đi, lòng cũng buồn rười rượi... Cho đến 6h tối, nó đang nhìn vào cái màn hình để ảnh của anh mà nó đã chụp lên được trong lúc anh ngủ say, đang chăm chú ngắm thì đột nhiên màn hình hiện lên một tin nhắn đến... từ số của anh! Nó giật mình, vội vàng hồi hộp mở ra đọc...

Chỉ 1 dòng vồn vện...

- Vợ thay đổi rồi!

Tâm trạng hoang mang, sao anh lại nói là nó thay đổi?

Nó thay đổi cái gì cơ?

Nó thay đổi hay là anh thay đổi! Anh đang bị nói ngược à? Hay là... anh biết được cái gì rồi???

Bao nhiêu suy nghĩ mộng mị linh tinh cứ dồn dập ủa về trong óc nó...

Rồi dần mình, nó nhẩn lại.

- Sao chồng lại nói thế!

- Thế sao sáng nay vợ ko nhắn tin cho c`:(!

Ha ha! Ha ha ha! Lúc đọc được tin nhắn này cũng là lúc nó đang – tay cầm chặt điện thoại, còn chân thì liên tục xoắn quảy đi vòng vo trong nhà lo lắng – vừa đọc hết tin nhắn, nó liền ngồi phịch xuống, cảm giác như mọi gánh nặng lo âu liền tan biến hết... bật cười rũ bỏ mọi suy nghĩ miên man... nó nhẩn lại cho anh.

- Ha ha! Tưởng gì! Tại ngày nào c` cũng ngủ nướng đến tận 2h chiều ý, thế mà 9h sáng vợ đã nhắn tin cho c` rồi! Tự dưng cảm thấy ko hợp lý nên vợ quyết định để tối nay nhắn cho c` một thể thôi mà.

Chưa đầy một phút sau, anh lập tức gọi đt lại cho nó, nhắc máy lên, nó thèm thuồng nghe giọng anh vô cùng!

- Vợ đang làm gì đấy?

- Vợ đang nhớ chồng này

- Hu hu! Thật không! Chắc chắn không bằng một góc của Chồng Nhớ Vợ đâu! Ai cho phép vợ chỉ nhắn tin cho chồng vào buổi tối như thế hả? Có biết mỗi "sáng " chồng tỉnh dậy, nhận được tin nhắn của vợ chồng vui lắm không? Thế mà hôm nay vợ lại ko nt cho c`... c` tưởng v. thay đổi r`... Hu hu :(!

- Ha ha! Chồng chỉ được cái hay nghĩ linh tinh! C` thay đổi thì có chứ vợ thì không đời nào đâu!

- Quên đề! Không có chuyện c` thay đổi đâu! Chỉ là c` sợ mất vợ thôi!

- Xùy! Vợ sợ mất chồng còn chẳng hết... đâu đến lượt chồng >"

- Ha ha! Thế là vợ chồng mình sợ mất nhau à?! Yêu vợ thế!

- Yêu miệng yêu môi thôi... có thấy về đây với tôi đâu mà yêu...

- Híc... c` xin lỗi... vì đợt này c` bận quá! Công việc mới bắt đầu mà:(!

- Ừm... vợ biết mà! V. nói đùa vậy thôi ^^ ...

Nói đùa vậy... nhưng lòng vợ đau lắm chồng biết không?!!!

*****

Ngày xa anh cảm giác mọi thứ đều dài đằng đẵng, mỗi khi đi làm về, nhìn mọi người ôm nhau, hôn nhau, nó thật không tránh nổi cảnh chạnh lòng. Lại nghĩ nếu chồng vẫn ở đây thì mình cũng được như thế! Nhưng lại cố lắc đầu an ủi! Rồi c` sẽ sớm về thôi!

À mà ngày hôm nay mưa này?

Tại sao tự dưng nó lại cảm thấy yêu mưa đến vậy nhỉ?

Vì nhìn thấy mưa, nó chợt nhớ lại cảm giác về nụ hôn đầu của mình với anh cũng được trao trong một ngày mưa sao?... Nụ hôn đầu ngọt ngào và đầy ma lực... Nụ hôn đầu trong ngày đầu tiên gặp nhau... Nụ hôn đầu kéo dài 2 tiếng đồng hồ... đáng sợ chưa =))

Tung tăng đi dưới mưa...

Nó hồn nhiên hát cái bài mà anh và nó hay hát...

Tự nhiên cảm thấy nhớ và yêu anh da diết!

Đếm ngược đến ngày anh trở về... chỉ còn 21 ngày nữa thôi... mong quá!

*****

Tối hôm đó trở về nhà, nó lại vội vã ôm trầm lấy cái máy tính và online ngấu ngiến cho đến tận hơn 1 giờ sáng. Mọi thứ trôi qua đều nhạt nhẽo cho đến khi nó nhìn thấy cái stt của L (người yêu cũ của nó):" Vui! "... Tò mò click vào, thì ra đi kèm theo dòng stt là một bài rap đã rất xưa... lyric mang ý nghĩa rất buồn... và lặng lẽ nghe cho đến hết bài hát, nó lại quyết định pm nick L.

- Sao nghe bài đấy lại thấy vui?

Ko để nó phải chờ lâu, L nhanh chóng rep lại ngay.

- Đang buồn nghe lại thấy vui vui ^^!

Vẫn quan tâm L như ngày nào, thực chất, ngay từ đầu, nó đến với anh cũng chỉ là để quên đi L, cho dù bây giờ đối với nó anh đã là nhất... nhưng... cảm xúc đối với L... dường như chưa bao giờ thay đổi. Pm L, quan tâm L, nó cảm thấy như mình đang làm điều gì rất có lỗi với anh.

Nhưng vẫn không sao ngăn nổi hành động của mình...

- Sao lại buồn? Cãi nhau với ný à?

- Ừm! Khó chịu lắm!

- Haiz... sao lại cãi nhau! Chỉ chóc chuyện gì thế?

Mặc dù ct L đã lâu rồi, nhưng tình hình yêu đương của L như thế nào nó đều nắm bắt rất rõ, thực chất không phải nó theo dõi, mà là sau khi ct một thời gian dài, hai đứa chúng nó đã có thể nói chuyện lại với nhau như những người bạn tri kỉ. Có lẽ, ít ai sau khi ct mà vẫn còn có thể giữ mối quan hệ tốt với nhau đến như vậy được. Nó luôn tự hào về điều đó, nhưng chính điều ấy cũng trở thành nỗi cạnh cánh rất lớn trong lòng con bé.

- Không có gì! Kệ nó! Muốn thế nào thì muốn!

- Sao con gái bao giờ cũng làm con trai khó chịu thế!

- Trời ơi... sao con trai bao giờ cũng thế vậy! Phải nhìn kỹ xem đúng sai ở đâu rồi giải quyết chứ!

- Nó không suy nghĩ được như cô đâu! Nói thì cũng thế!

- Haiz... thì ngày xưa tôi cũng thế mà! Chẳng qua bây giờ trải nghiệm nhiều rồi nên người lớn hơn thôi ^^! Với lại bây giờ tôi đang là người ngoài cuộc đứng nhìn vào, chứ bình thường ai ở trong cuộc mà chả nghĩ là mình đúng!

- Ừ... khó chịu phết!

- Thế cãi nhau như nào? Kể đây nghe xem!

Thế là sau một hồi tâm sự nỉ non, cuối cùng nó cũng giúp L trút được gánh nặng trong lòng! Rõ ràng một điều là, bất cứ khi nào nói chuyện với L, nó cũng đều thấy thật thoải mái, cảm giác không gượng ép, không giả tạo. Và lại bây giờ, mỗi người đều có một hạnh phúc dành cho riêng mình rồi, chỉ nên vun đắp không nên phá hoại ^^!

Cứ chém gió lung tung mà thoát một cái đã đến gần 5 giờ sáng, nhìn vào đồng hồ, nó giật cả mình, rồi vội vàng chào L để đi ngủ.

- Híc... thôi muộn quá rồi! Tôi đi ngủ đây! Mai còn đi làm!

- Ừm! Cô ngủ đi! Tôi thức đến sáng luôn! Đẳng nào mai cũng phải dậy sớm đi bê tráp cho ông anh.

- Ặc! Chút nữa đi thì cũng phải ngủ lấy một lát chứ! Không sức đâu mà bê! Dặt dẹo đồ tráp là người ta đánh cho đấy ==))

- Hầy... bây giờ ngủ thì cũng chỉ được có 40', có khác gì nhau đâu ==.

- Thì cũng cứ ngủ đi! Không chợp mắt một lát là hại người lắm đấy! Đồ hâm ạ! Đặt báo thức hay là để chút nữa tôi gọi anh dậy nhé?

Sự quan tâm ám áp bỗng được thể hiện ra như một thói quen khiến người đối diện cũng phải sững sờ.

*****

- Sao thế?

- Tự dưng thấy có gì đó khác lạ ^^!

- Khác lạ gì cơ?

Nghe L nói câu này, tự dưng nó cũng cảm thấy lạnh người)

- À không... Thôi cô ngủ đi! Ngủ ngon nhé Mx!

Tệ thật... đã bao lâu rồi nó không được nghe câu chúc ngủ ngon từ cái con người băng giá này cơ chứ! Lạnh lùng là thế mà cũng có lúc nói được câu ngọt ngào như vậy hả! Thật biết cách làm ấm lòng người ta quá!

Định tắt máy, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, nó vội vàng đăng nhập nick ngược trở lại, pm nick L để nhờ vả.

- À nàyyyy!!! L ơi! Tôi quên mất! Nhờ anh cái này được không?

- Chuyện gì?

- Chiều mai tôi qua nhà anh thu âm nhờ một bài hát được không? Tôi muốn gửi tặng cho Sói nhà tôi ^^!

- Không cho!

- Sao thế:(

- Cô thật biết cách khiến người khác đau lòng đấy!

... Không hiểu...

Hay cô tình không hiểu...

L nói thế là có ý gì?...

Nó quan tâm nỳ nó thì có gì sai?... tại sao lại khiến L đau lòng... chẳng nhẽ... hần vẫn còn t.c với nó...

Nghĩ đến đây, nó lại rùng mình, vội phủ đầu.

- Vớ va vớ vẩn! Đau lòng thì uống thuốc đề =]]! Thế nhé! Chiều mai tôi sang! Cảm ơn trước nha:-* ...

Vội vàng out nick, nó không quên để tim mình đập thình thịch thêm vài cái rồi mới lặng lẽ quay trở về phòng ngủ. Điện thoại cầm trên tay đột ngột rung bần bật, là số của hần gọi đến... Chần chừ mất một lúc, nó mới quyết định nghe máy, giọng đang hăng.

- Bộ không định để cho tui đi ngủ hả?

- Ủ! Hát nốt đi rồi cho đi ngủ

Đã lâu lắm rồi... nó mới nghe được cái giọng nói trong trẻo, vừa trầm, vừa âm, vừa kute ấy (=)))! Nói chung là giọng L rất khó tả, nhưng lại rất dễ nhớ, đã lỡ nghe một lần rồi thì tuyệt đối không thể quên... khiến con bé hồi hộp đến nỗi run bắn cả người.

- Hát... hát cái gì cơ...?

- Thế không định hát chúc tôi ngủ ngon à?

- Lắm chuyện! Màu mà!

- Một con vịt! Hát đi!

- Cái gì cơ? Bị trẻ con à =)) Mấy tuổi rồi mà còn đòi nghe bài ấy:-w

- Mặc kệ! Thích thế đấy! Hát đi! Không tôi phá cho cũng không ngủ được đâu)

- Hừm... được r...

Nghẹn ngào ức đến tận họng... Thế mà nó vẫn phải cố dìm giọng xuống mức kute nhỏ nhẹ đáng yêu nhất để hát cho hợp bài... Và trong lúc hát, nó nghe thấy rõ, tiếng L cười " hự hự " trong điện thoại =)). Thật sự mà nói thì nó cũng không thể diễn tả rõ tiếng cười của L là kiểu như thế nào nữa... nhưng mà nghe nó đáng yêu lắm ý! Không đựng hàng vào đâu được! Nghe hần cười thích thú như vậy! Nó cũng khẽ mỉm cười. Thế mà vừa mới hát hết bài, L đã dội ngay một gáo nước lạnh vào đầu nó.

- Hát chán thế? 1 điểm về chỗ! Thôi đi ngủ!

- Ồ kia... đồ kh....ồ....

Chưa kịp nói dứt lời... L đã đột ngột cúp máy. Thế đấy! Lúc nào cũng chỉ hành động theo ý mình. Hơn hai năm rồi mà thói xấu khiến người khác hụt hẫng vẫn không thể nào thay đổi được! Đáng ghét! Nhưng mà sao nó lại thấy lòng mình rối bời như thế này chứ...

Nó có anh rồi cơ mà... sao nó vẫn còn cảm xúc rung động khi nói chuyện với L...

Nó thật là... tệ quá

Chương 5

Chiều hôm sau, sửa soạn kỹ càng, nó sang nhà L.

Hồi hộp bấm chuông, bầu bạn với con chó lông xù trắng muốt lúc nào cũng bị xích đứ đứ trước cửa nhà L, nó lại thấy buồn cười khi nhớ lại ngày đầu tiên gặp hấn...

Cũng là một ngày nắng, cũng là đến nhà hấn thu âm như thế này!

Vui...

Mỉm cười hồi hộp chờ đợi L ra mở cửa cho mình.

2' sau, L xuất hiện sau cánh cửa sắt, nhìn hấn vẫn vậy... gầy gò, cao, trắng, gương mặt hấn quốc điển hình với sống mũi cao, đôi mắt đen láy biết cười và làn môi mỏng còn xinh hơn con gái, cộng thêm mái tóc óng mượt màu đỏ cam rực rỡ... dù mặc đồ ở nhà thì trông hấn vẫn chẳng kém gì hot boy ! (mà ngày xưa nó thích hấn cũng chỉ vì hấn đẹp trai thôi mừ =>)

Nhìn thấy con bé đang mỉm cười khúc khích, hai má có vẻ ửng hồng lên vì ngày nắng, L ngơ người nhìn trong giây lát, rồi lại lăm bằm.

- Uầy...

Nó lóc cóc chạy theo.

- Uầy cái gì?

- À không có gì!

- Không có gì... cái gì? – Cố gắng cò quay =>)

- =.=... – thờ dài quay mặt lại, hấn nói thật nhỏ- Nhìn khác quá nhỉ!

- Hi hi! Lại chẳng!– Biết ngay là hấn sẽ khen nó mà, bỏ công make up =>)

- Có hơi đàn ông vào có khác nhờ! Nhìn mặn mà hấn

- Đạp chết bây giờ!– Vừa nói, nó vừa véo mạnh vào eo hấn, đẩy hấn vô phòng.

*****

"Đã có những khi em đã sai...

Nước mắt của anh đang nhẹ rơi...

Thấm ướt hết vai em tại sao...

Có lẽ bởi em đã làm anh không vui..."

Nó say sưa hát, vừa hát, vừa lặng yên ngắm nhìn thẳng L đang đứng đưa tay theo beat nhạc, chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại mỉm cười một cái rất đáng yêu, bỗng chốc tự dưng nó thấy má mình đỏ ửng...

Bài hát kết thúc, L quay ra nhìn nó, rồi mỉm cười hài lòng bảo.

- Hát xuất thần quá nhỉ! Đúng là hát cho người yêu có khác! – Giọng hấn nói có phần chua chát khiến cho nó chỉ biết cười nhạt, gật đầu bảo "Ừm... "... Rồi hấn lại tiếp.

- Thế định trả công tui thế nào đây?

- Trả công gì cơ? – Con bé ngây thơ ngơ ngác hỏi.

- Ô hay! Thế thu âm miễn phí à =>)!

- Ai goi! Thế muốn trả công như nào đây! – Nó nhăn trán lâu bâu.

- Làm fansign cho tui điiii!!!

- Ôi zoi! Tưởng gì! Quá đơn giản! Thế anh muốn làm ở đâu nào:-?

Khẽ lướt nhìn qua nó một lượt, rồi thằng L đưa ra một câu xanh rờn.

- Ở đây đi! Đạo này phát triển phết rồi đấy nhờ – Nói rồi, mắt dừng lại ở ngực nó =))

- Ăn đòn đấy con tó này! – Vừa nói, nó vừa ôm tay che lấy ngực, cúi mặt thẹn thùng.

- Thế thì vào mộng đi =)) – Thằng L vẫn cười cợt nhả.

Nhăn mày méo xẹo cả mặt, nó thở dài rồi lạnh lùng nói.

- Méo làm nữa!

- Ủi... thôi mà! Thôi được rồi! Vào đâu cũng được! Nhưng mà phải làm đấy! – L năn nỉ.

- Ồ! Biết rồi! Không để anh phải thất vọng đâu! – Nó cười tủm tỉm..

L nhìn, lại ngậy người ra một lát, rồi tự dưng buột miệng hỏi.

- Cô đã quên "anh ta" thật rồi à?

Anh ta ... ý L nói là sao?... Anh ta ... là "anh ta" sao?...

Gượng gạo trả lời, không hiểu vì sao nó vẫn không thể nói dối với lòng mình...

- Ủm... vẫn chưa! – Vừa nói, nó vừa cười nhạt, giọng mỗi lúc một trùng xuống.

L thần người ra nhìn, rồi mỉm cười thỏa mãn, coi như câu trả lời của nó đúng ý mà hắn muốn nghe, lại tiếp tục chơi trò vờn tâm lý.

- Vậy mình yêu nhau đi?

Sững người...

Mặt nó cứng đờ lại...

Tim cũng đập nhanh hơn...

Hai má nóng bừng lên không sao kiểm soát được, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói.

- Đùa đủ chưa?

- Trông tôi nói giống đùa lắm à? – Nhìn thẳng vào mắt nó, L đồng dục.

- Vậy còn người yêu của anh bây giờ thì sao? – Nó quay sang cười nhạt, cũng nhìn thẳng vào mắt L.

- Cũng chỉ là để quên đi "cô ta" thôi! Nhưng ngày hôm nay gặp lại "cô ta", tôi phát hiện ra rằng mình... không thể...- Hắn nói, khóe môi khẽ nhếch lên l nụ cười chua chát, trông cũng có vẻ thành tâm lắm. Nhưng nó vẫn lạnh nhạt.

- Thì sao?

- Chúng mình lãng nhãng với nhau nhé ?

Lời nói này của L như đâm xuyên vào tim nó, đánh trúng điểm yếu trong tấm lòng mong manh không vững chắc của nó, làm con bé nghẹn ngào...

Cảm xúc dâng lên thật khó tả... như lấp đầy họng nó khiến nó không sao mở lời được...

Phải ấp úng mãi, nó mới thốt ra được một câu...

- Chắc chắn chưa?

Chương 6

Kể từ lúc nhận lời "lãng nhăng" với L, tâm trạng nó cứ trôi nổi bồng bềnh mãi...

Một phần thì thỏa mãn... vì đã "chiếm" lại được L, người con trai chưa bao giờ là của nó một cách trọn vẹn cho dù cũng đã có lúc hắn từng ở bên cạnh nó...nhưng... trái tim thì vẫn đang ở một nơi xa xôi khác... Ngày đó nó đã hận, rất hận L... nhưng đến khi nhận lời yêu anh mà trong lòng thì vẫn chưa quên hẳn được L... nó mới nhận ra rằng "thì ra cảm xúc ngày đó của hắn là như thế!"... Tự dung cảm thấy muốn trách mình... nhưng lại chẳng thể trách được L...

Bây giờ khi đã chín chắn hơn, thật buồn cười là nó nhận ra một điều:" Hề thứ gì không còn là của mình, thì mình lại càng ra sức muốn chiếm hữu!". Có lẽ cảm giác của L lẫn nó bây giờ đều là vậy... Hai người không còn là của nhau... lại đang ra sức chiếm hữu nhau... dĩ nhiên... đây là sự tự nguyện~!

Nhưng bọn nó có nghĩ rằng...nếu người yêu của chúng biết được... sẽ đau lòng... sẽ thất vọng... sẽ hụt hẫng đến như thế nào không?

Nó đang vì sự thỏa mãn của mình mà gạt đi cảm xúc của anh, quên mất anh vẫn đang là người yêu chính thức của nó... Quên mất rằng mình đang hứa hẹn rằng sẽ chờ anh...

Đã có lần nghe anh kể một câu chuyện rằng... cũng trong một lần anh đi công tác, ny của a ở Hà Nội đã ngay lập tức lãng nhăng với người khác, và anh sẽ không bao giờ tha thứ cho nó. Không đốt nhà nó đã là may (___)... Nghĩ lại, bất giác lại thấy rung mình... híc híc!

*****

Suốt một buổi chiều hoang mang, sau sự hân hoan là tâm trạng vô cùng rầu rĩ, nó cũng quên bém mắt chẳng buồn nhắn tin cho anh, rút cục, 6 giờ chiều, anh lại chủ động nt cho nó.

- Vợ hám quên mất chồng rồi :(!

"Ồ... thôi chết!". Chợt giật mình khi nhận được tin nhắn của anh, trái tim đang đứt nhịp của nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì bị kích thích lại. Cố gắng trấn tĩnh lại mình, nó hồi hộp nhắn lại – Ui vợ xin lỗi! Hôm nay vợ mệt quá chồng ạ :(!

- Hà! Sao lại mệt? Vợ ốm à?– Anh sốt sắng hỏi thăm nó.

Ồm... cũng không hẳn là ốm... nhưng cái cảm giác hoang mang khiến đầu óc nặng trĩu, hơi thở mệt mỏi này có lẽ cũng có thể coi là một dạng ốm tinh thần. Nó liền gạt gù trả lời anh.

- Vâng ạ! Chắc là thế! Tự dung thấy mệt mỏi lắm! Chắc là bị ốm tương tư rồi– Chém gió

- Ủ uôi... tương tư ai vậy -

- Còn ai vào đây nữa nhờ:-<... Lâu quá không gặp... buộc phải nhớ chứ còn gì nữa! – Con quái vật này nói dối không biết ngượng mồm =]]

- Thật à? Vợ nhớ chồng phát ốm cơ à? Ha ha! C` hp quá !

- Hạnh phúc thì làm saooooooooo:(! Anh cũng có về bên tôi được đâu ! – Làm trò =]]

....

Im lặng một lúc, tự dung không thấy anh reply nữa, nó chán, cầm điện thoại lại thờ dài phưn phợt, hay mình đùa quá trớn làm anh giận rồi!

Biết là anh đang bận công việc không thể về được mà cứ cố tình châm chọc... Thiệt tình... con bé xấu xa... Đang nghĩ ngợi lung tung, định nhắn tin xin lỗi anh... thì tự dung nó lại nhận được tin nhắn.

- Chồng đang bận công chuyện. Chút nữa nhắn tin lại cho vợ sau nhé!

Chẳng biết nói gì, chắc anh giận thật rồi... Cỗ họng nghẹn đắng, nó chỉ biết nói.

- Vâng ạ!

Rồi lại thôi..

*****

Suốt cả một buổi tối, tâm trạng buồn rầu, suy nghĩ linh tinh làm nó cứ hoang mang mãi. Song Ngư mà, rất hay suy nghĩ vẩn vơ rồi lại toàn đi đến những điều tiêu cực. Anh không nhắn tin lại cho nó suốt từ lúc đó đến giờ... Là saoooo:(

Hay anh chán nó rồi?

Hay anh vào miền nam bị chân dài mê hoặc rồi?

Hay anh quên nó rồi?

Hay anh quen được em khác xinh hơn rồi?

Huhuhuhu...

Không được đâuuuuu

Không muốn như thế đâuuuu

Suy nghĩ linh tinh khiến cho nó không muốn ôm cũng tự dưng trở thành ôm thật!

Sao mà yêu vào lại nhức đầu thế này không biết!

Rõ ràng ban đầu chỉ coi việc quen anh như một..." trò chơi "... còn bây giờ đối với nó, anh như một món quà " trời cho " mất rồi...

Huhu...

Ủ rũ suốt cả một buổi tối, đến 9h, đang chuẩn bị đóng cửa hàng để đi về thì tự dưng nó lại nhận được một tin nhắn.

- Vợ đang làm gì đấy?

A! Anh nhắn tin! Vui quá! Nó liền nán lại, chưa đóng cửa hàng vội, ngồi nhắn tin trả lời anh cái đã!

- Vợ đang ngồi đợi tin nhắn của chồng!

- Hi hi! Thế à! Chồng xin lỗi, tại vừa nãy chồng bận quá! Thế vợ đã ăn gì chưa?

- Dạ chưa ạ! " – Nó ngoan ngoãn trả lời, kể từ lúc anh không nhắn tin cho nó nữa làm nó cứ buồn rầu mãi có tâm trạng ăn uống cái gì đâu!

- Thế đừng ăn gì nhé! Để chồng bảo đàn em mang đồ ăn qua cửa hàng cho vợ!

- Ý! Thiệt hả! Nhưng mà đến giờ đóng cửa rồi c` ơi! Vợ chuẩn bị về bây giờ!

- Thế à... chán nhò... Hay vợ qua " chỗ này " lấy đồ ăn nhé! C` bảo người ta chuẩn bị sẵn cho vợ rồi đó >"

- Èo... cái gì mà quan trọng dữ vậy! Không ăn không được sao?

- Ủ... hehe! Vợ không đoán được đâu!

- Chắc không? – Nó cười khẩy, hình như cũng hơi mập mờ đoán ra được rồi. Mặc dù lòng vẫn không chắc chắn lắm.. Vì nếu đúng thì... hơi bị bất ngờ!

- Thế vợ đoán thử xem nào:-? – Anh vẫn tha hồ nhử.

- Chẳng nhẽ là... thịt Sói! – Nó gửi tin nhắn đi mà vô cùng hồi hộp, nhịp tim tự dưng tăng lên khiến con bé thở dốc... Đoán sai thì mất mặt lắm! He he!

Một lát sau, anh ngại ngần nhắn lại.

- Aaaaaaa!!! Sao vợ đoán chuẩn vậy! Ai nói cho vợ biếtttt! Đang định làm vợ bất ngờ mà:(!

- Hả? Chồng về thật á??? Chồng không đùa vợ chứ??? Vợ chỉ nói đùa thôi mà =)) – Sướng quá! Con bé nhảy dựng cả lên! Tung hoaaaaa =))

- Ô hơ hơ... bị hơ... Thế bây giờ vợ qua N được ko?

- Vâng! Được ạ! C` chờ vợ một chút nhé!

Thế là hí hửng, nó ra đường bắt taxi qua N ngay lập tức, ngồi trong xe, con bé cứ cười tủm tỉm mãi. Lôi tin nhắn ra đọc, đọc đi rồi lại đọc lại, rồi lại tủm tỉm cười sướng khiến cho anh tài xế cũng phải bật cười theo.

- Đi gặp ny hả em?

Ô hay... vô duyên, chuyện của người ta tự dưng xen vào làm gì?

Tính nó vốn không thích nói chuyện với người lạ, đối với người quen thì rất cởi mở, nhưng đối với con trai lạ thì vô cùng lạnh lùng. Nhưng hôm nay vì tâm trạng đang vô cùng vui vẻ, nên nó cũng cười cười.

- Vâng anh ^^!

- Thế em hẹn người ta ở chỗ nào vậy?

Ô hay... đã nói đường ngay từ lúc đầu rồi mà còn cố hỏi chuyện là sao nhỉ? Khó chịu, nó bắt đầu giờ trò... Tự dưng chuyển giọng lạnh ngắt, cúi đầu nhìn vào màn hình một lát, không thèm trả lời, rồi đột nhiên ngước lên nhếch môi cười nhạt.

- Đến khúc đó là rẽ trái nhé anh! Hồi còn sống em từng bị tai nạn ở đó đấy ! "

- Cái gì cơ? " – Anh tài xế lạnh người quay lại nhìn nó, nhưng nó vẫn không thèm trả lời, chỉ nhoẻn cười, mặt đóng băng. Sau khi cứ " Cái gì cơ... em nói cái gì cơ..." một hồi không thấy nó trả lời thì cũng đành im lặng

Xuống xe, nó hồi hộp sửa sang lại đầu tóc, rồi nhanh chóng bước lên tầng 2, nơi anh hẹn nó.

Đi qua tầng một và tầng hai, muốn ong cả đầu với tiếng nhạc xập xình, may mà cuối cùng cũng thoát ra được đến ban công, một nơi yên tĩnh với khung cảnh vô cùng thơ mộng, view từ đây nhìn xuống dòng đường cũng rất đẹp... anh thật biết cách chọn điểm hẹn!

Nhẹ nhàng bước đến bên anh, nó khẽ để một chiếc lá rơi nhẹ lên vai anh, rồi giả vờ giật mình hù dọa.

- Eo ôi! Gián kia!

Anh đang ngồi đọc báo, tự dưng nghe thấy gián liền nhảy dựng lên, bật ra hấn khỏi ghế, gào lên ầm ĩ.

- Đâu đâu! Gián ở đâu!!! Giết nó cho chồng!!

Nhìn mặt anh tái mợt, nó chỉ biết đứng một chỗ ôm bụng cười sằng sặc.

- Ha ha ha! Anh hai xã hội đen mà lại sợ gián như thế này à! Ôi tôi chết)))

Xấu hổ, anh lại mạnh tay kéo nó ngồi xuống ở ghế bên cạnh.

- Ôi zoi! Chồng chỉ giả vờ để cho vợ cười thôi!

- Ôi zoi! Mâu mè! Thế cơ mà =))! Thế tôi mà không cười thì sao?

- Thì tôi cũng chỉ thử cô thôi =, "

- Thế cơ maaaaaaa` =))) – Vừa nói, nó vừa kéo dài cái giọng châm chọc của mình ra trêu anh, làm anh phải lừ mắt dọa nó.

- Im ngay! Muốn chết không?

- Ko im! Làm gì được nhau? – Nó bướng, chắc xa anh lâu rồi nên cũng quên thói nhện anh.

- Là chồng đã nói trước rồi đấy! Đừng trách chồng độc ác! – Vừa nói, anh vừa vung tay lên... con bé cứng đờ tưởng anh định tát nó nên nhắm chặt mắt lại... sợ hãi... Ai ngờ... một nụ hôn bất ngờ áp chặt lên môi... bịt miệng của nó ngay tức khắc... và bàn tay kia cũng chỉ là để ôm lấy mình nó thôi...

Bạn đang đọc truyện *Anh À! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ngồi tâm sự với anh suốt cả một buổi tối, về một cái mà cũng đã hơn 11h, anh giật mình nhìn vào đồng hồ rồi quay sang hỏi nó.

" Thôi chết! Hơn 11h rồi! Vợ đã phải về chưa? "

" Híc... tất nhiên là rồi chồng ạ >"

Vừa ra đến cửa, lại vô tình gặp mấy người bạn của anh, thế là cả đám lại rủ nhau đi ăn lẩu. Cũng may, hôm nay anh vừa mới phi taxi từ sân bay ra đây nên cũng chưa lấy được xe, đành tạm tạm một chiếc xe của bạn thay vì phải gọi xe đưa nó về vậy!

*****

Trên đường về, ngồi sau xe, úp mặt vào lưng anh, vòng hai cánh tay nhỏ bé qua ôm lấy khung người rộng lớn của anh, tha hồ thưởng thức nỗi nhớ suốt hơn một tuần xa cách... Nó lại lặng đi, và nghĩ ngợi, bỗng dưng có tin nhắn gửi đến...

Lại là L...

Hắn hỏi nó đang làm gì đấy?

Nói là nhớ nó và muốn nó nghe bài hát này...

Click vào link âm nhạc mà hắn gửi, mắt nó lại lim dim nhắm nghiền vào nghe bài hát...

Ca từ trong đó... giống như những gì hắn đang muốn gửi tới nó quá...

“Tình cảm nhạt nhòa ... giờ đã trôi theo gió ...

Anh biết anh sai ... khi không giữ được nó ...

Trong suốt thời gian ... mà đôi ta yêu nhau ...

Anh chỉ biết ... mang lại đớn đau ...

Nỗi đau hằn sâu ... trong khóe mắt của em ... mà anh đâu biết đâu ...

Don't cry ... Don't cry...

Anh là người tệ bạc ...

Chia tay nhau không nói một câu ...

Để giờ đây than thở cùng beat và flow ...

Anh có muốn vậy đâu ...

I'm Sorry ...”

....

Khó xử thật!

Lại bị mắc ghen ở trong tim!

Nghe một lúc nữa chắc nó không thờ nổi mắt!

Nắm chặt hai mắt không để cho lệ trào ra khỏi mi...

Nó không muốn anh nhìn thấy nó không vô cơ như thế này...

Rồi anh sẽ lại hỏi...

Rồi nó sẽ không thể trả lời..

Vì anh mà biết lý do thì chắc anh sẽ hận nó mất...

Thế là cô nín...

Bỗng, nó thờ dài.

" Chồng ơi! Vợ không đi ăn đâu! Hôm nay vợ mệt lắm! Cho vợ về trước được không? "

Anh quay lại nhìn nó, vẻ ân cần.

" Híc! Vợ mệt à? Ừm! Thế để chồng đưa vợ về nhé! "

Nói rồi, anh liền xin phép mọi người đưa nó về trước.

Nghe anh nói rằng nó bị mệt, mấy người bạn liền đánh mắt nhìn nó, bật cười khàn khạch.

" Ha ha! Em ý mệt à! Tao biết một nhà nghỉ gần đây đấy! Để tao đọc địa chỉ cho mày nhé! " – Lão H buông giọng đùa cợt.

Để cho lão nói hết lời, anh lại quay ra đưa mắt lườm cho tót lửa, rồi gằn giọng nói.

" Tao đ' đùa nhé! Vợ tao mệt! Tao phải đưa về! Ai thêm vớ vẩn như chúng mày! "

" Ừ! Không vớ vẩn cơ mà! Chúng tôi biết mà! "

Nhìn mấy người bạn anh nhất định không tin, nó lại bật cười khúc khích.

Anh ngại, liền chối đây đây.

" Tao đang hoảng mà! Chúng mày buồn cười nhò! "

" Ừ! Mày đang hoảng mà! Ha ha ha! "

Vừa nói, họ vừa vòng xe vào một khúc rẽ khác, không quên vẫy tay chào cô bé, còn anh và nó thì vẫn tiếp tục đi thẳng. Im lặng một lúc, nó lại bật cười.

" Sao mấy anh ý nói... c' cứ phải chối thế? "

" Chối cái gì cơ? Thế vợ thấy chồng không đang hoảng à? "

" Hi hi! Chắc vợ chưa được thấy) " – Nó đá đều.

" Á à! Không tin chồng! Được thôi! Nếu điều đó làm vợ vui ^^! " – Anh lại tiếp tục giở giọng giận dỗi... nhưng con bé lập tức ôm trầm lấy bụng anh, nũng nịu cầu hòa ngay.

" Thôi mà! Vợ xin lỗi! Chồng đang hoảng mà!!! "

*****

Dừng lại trước cửa nhà nó...

Lúc này đã là 12h đêm, anh lo lắng hỏi.

" Chết rồi! Gần 12h rồi! Liệu mẹ có cho vợ vào nhà ko? "

Nó cười, trấn an anh.

" Hi hi! Không sao! Hôm nay mẹ vợ đi chùa, sáng mai mới về cơ! "

Nhìn mặt anh thất vọng tiu nghỉu.

" Ấc! Thế à... Sao không nói sớm! Biết vậy hôm nay bắt cóc vợ luôn cho rồi("

" He he! Thách chồng đấy! "

" Thách á? Chắc chắn chưa? " – Anh lừ mắt nhìn nó, nghiêm nghị.

" Á... chưa ạ! Chồng của vợ ngoan mà! Không nỡ bắt cóc vợ đâu mà! Nhờ nhờ! " – Con bé xun xoe.

" Hờ hờ! Chỉ sợ bắt cóc xong cô lại sướng thôi =]] " – Mặc dù biết là anh đùa nhưng vẫn làm nó đỏ chín cả mặt.

" Không đùa với chồng nữa! Vợ vào nhà đây! "

" Ơ! Thế quên à? "

" Quên cái gì cơ... à ừ... quên nhì! " – Nói rồi, nó liền chạy lại bên cạnh anh, nhảy cẫng chân lên hôn chụt một cái vào trán, rồi lon ton đi vào nhà.

Trước khi bóng nó khuất hẳn, vẫn nghe thấy anh nói với lại dậm dò.

" Vợ mệt thì nhớ ngủ ngay đi đây! Còn cô onl là chết với chồng! "

*****

Thở phào nhẹ nhõm...

Từ lúc nhận được tin nhắn của L, rồi lại đi bên cạnh anh, tâm lý nó đấu tranh mâu thuẫn ghê gớm!

Rồi hể cứ nhìn vào mắt anh là nó lại thấy bút rút vô cùng, rút cục chỉ có thể quyết định xin về sớm để được giải thoát khỏi cái cảm giác tội lỗi đáng sợ này.

Ngoại tình... cũng hay... nhưng mà đáng sợ thật!

Vừa vào đến nhà, nó online ngay lập tức!

L đã online... biết ngay mà... nó lại chat với L =))) (con mắt dầy =)))

" Hi hi! "

" Làm gì mà cười vui thế =.=? "

" Hôm nay L ra Hà Nội gặp tui đây! Sướng quaaaaa! " – Con bé hồn nhiên chia sẻ mà không hề quan tâm đến cảm xúc của L... À mà không! Thực ra thì nó có quan tâm đây! Chỉ là một phép thử để xem L sẽ phản ứng thế nào thôi. Rút cục, câu trả lời không làm nó thất vọng!

L im lặng một hồi, định viết cái gì đó rồi lại thôi. Đoán được điều này là bởi vì nó thấy dòng chữ " Người tình trong đêm " đang trả lời... cứ hiện lên rồi lại vụt tắt suốt... chứng tỏ để viết ra câu trả lời này... đối với hần cũng khó khăn lắm lắm!

" Nói chuyện với tôi làm ơn đừng nhắc đến tên thằng đàn ông khác có được không? "

Ha ha! Ha ha ha! Đọc được dòng phản hồi này! Con bé bỗng dưng bật cười. Trong đêm tối, nó chống cằm nhìn thẳng vào màn hình máy tính, đôi mắt chậm chạp di chuyển theo từng con chữ, rồi lại bụm miệng cười thầm mãi...

" Hần vẫn là của mình! " – Trong đầu nó chỉ nghĩ được có thế! Sự thỏa mãn, khát vọng chiếm hữu người yêu cũ... Một lần nữa lại giết chết nó...

Lặng đi một lát vì không biết phải trả lời thế nào, nó lại đánh trống lảng sang chuyện khác.

" Này! Anh thích ny anh đáng yêu hay sexy? " – Hồi cái này là vì tự dưng nghĩ đến "anh", không biết gu chung của đàn ông như thế nào nên mới phải hỏi L).

" Đáng yêu và ngu ngu 1 tí =)) "

" Sao lại phải là ngu =.=! " Ngu để bị ăn thịt à?! Đáng ra phải là khôn nhưng giả vờ ngu chứ! " – Vừa nói, nó vừa nghĩ đến mình =]]

" Thế thì sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, và hậu quả là gì thì...-< " – L nói có vẻ đe dọa.

" He he! Đứa nào ngu thật thì mới bị phát hiện thôi! Nhưng mà... sao lại thích ngu ~!~! " – Nó vẫn cứng đầu giữ quan điểm của mình.

" Thì ngu để còn nghe lời, không biết bật-w! "

" Ngu xuẩn! Loại con gái như thế nói chuyện chán chết! " – Nó thờ dài ngoáy ngán vì " gu thẩm mỹ " của L... Bảo sao hai đứa này không thể làm ny của nhau!

" Ồ... nhưng mà vì tôi lỡ yêu phải đứa quá khôn... nên bây giờ mới đau đốn quần quai như thế này đây "...

L nói, như xoáy vào tim đen của nó, làm con bé bất giác giật mình... xấu hổ!

Nhưng lại vẫn cố tình đánh trống lảng, giả vờ như không biết!

" Đứa nào thế? Vợ anh à =]] "

" Vợ tôi mà khôn à =]] "

" Thế ai? Em K chẳng? " – Nó bắt đầu lục lại tên ny cũ của hần.

" Gì thế! Bé K thì càng ko)! Yêu đương gì em ấy! "

" Hay là L:-?... "

" L ở trong thời quá khứ rồi M ạ) "...

" Haiz... nhiều em quá! Chẳng biết em nào! " – Nó cười cợt, giả vờ như vô tình.

L lặng đi một lúc, tưởng như không thèm trả lời nữa, nhưng rồi bất ngờ lại reply nó.

Dòng phản hồi khiến con bé lặng người...

" Em Mai... "

Lạnh người...

Một dòng điện mạnh tự dưng chạy suốt qua sống lưng khiến con bé rùng hết cả mình...

Đã bao lâu rồi...

Sao còn nói ra những lời vô nghĩa này!

Bởi bây giờ có anh rồi...

Nên nó không quan tâm đến sự tác động yếu ớt này nữa đâu...

Nhưng vẫn cố tình đùa cợt.

" Vậy sao ngày ấy không níu kéo tôi? "

" Vì anh biết... bước tiếp con đường ấy không mang lại hạnh phúc cho em đâu... "

*****

Đang ghen ngào...

Không biết trả lời ra sao...

Không mang lại hạnh phúc cho tôi ư?

Có biết rằng chỉ cần một sự quan tâm nhỏ nhoi hơi hợt của anh cũng đủ để khiến tôi sướng ron cả ngày như thế nào không?

Tôi cần hạnh phúc tràn đầy lắm ư?

Đưa như tôi đâu dám...

Chỉ cần anh ở bên cạnh...

Dù là đi đâu cũng được...

Tôi cũng muốn sát bên...

Anh...

Sẽ không bao giờ biết được giá trị thật của mình trong lòng tôi đâu...

Vì tôi là thế đấy...

Tôi là con ngốc mà ^^!...

Luôn sống giả dối dưới cái vỏ bọc mạnh mẽ lạnh lùng...

Là lừa đảo cả thôi...

Vì tôi sợ bị tổn thương mà thôi)...

Chia tay anh tôi không buồn sao?

Khi tôi cười cũng là lúc nước mắt tôi đang rơi đấy...

Anh sẽ chẳng bao giờ biết được đâu...

Đồ tự kỉ

Bạn đang đọc truyện *Anh À! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tự dung... từng dòng kí ức nhạt nhòa ít ỏi lại ồ ạt ủa về... khiến tim nó đau nhói...

Khó thở quá...

Nấc...

" Rung... " ~...

Tự dung điện thoại của nó rung lên tin nhắn từ anh...

Con bé run rẩy cầm lấy điện thoại đọc tin nhắn...

Không hiểu sao cảm giác lại bồn chồn khó tả như thế này...

- Vợ đang làm gì đấy? Ngủ chưa hay vẫn onl?

Chẳng hiểu sao tự dung lại không muốn nói dối anh, nên nó đáp thật.

- Híc híc! Vợ xin lỗi...

- Đấy! Biết ngay mà! Chồng ghét vợ lắm! Đã bảo mệt rồi mà về nhà vẫn còn onl! Rút cục vợ là kiểu người bướng bỉnh gì thế hả!— Anh mắng nó không tiếc lời...

Nhưng nó vẫn cười... là anh quan tâm... là anh lo cho nó... nên nó hạnh phúc lắm...

Nhờ có anh... nó mới phần nào quên đi được L, làm sao mà nó không biết ơn được cơ chứ!

Vẫn vui vẻ nhắn lại.

- Chồng ơi... Đừng giận vợ nhé...

- Vì sao =. = " ?

- Vì... vợ yêu chồng!— Tự dung sến như con dờ hơi =))... Nhưng nó biết điều này sẽ làm anh vui ^^!

Nó quá giỏi điều khiển tâm lý của người đàn ông mà nó muốn mà ~!

Y như rằng... có tác dụng luôn =))

- Hi hi! Vợ dờ hơi... c' yêu vợ nhiều lắm! C' mắng v. là vì c' lo cho vợ thôi! Vợ chẳng biết lo cho bản thân mình gì cả! C' giận vợ lắm! Vợ biết không! Mau ngủ đi!...

Định gạt gù nghe lời rồi chào anh đi ngủ, nhưng tự dung nhớ lại lời con em nói sáng nay... Mặc dù chỉ là vài câu nói băng quơ vớ vẩn, nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý của con bé, vậy là nó lại vội vàng hỏi lại.

- À c' này... vợ đang có điều băn khoăn...— Là quá khó nghĩ nên không thể giấu trong lòng..

- Băn khoăn gì hả vợ?

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, hết cầm điện thoại lên rồi lại đặt nó xuống, rút cục con bé vẫn phải trả lời...

- C' này! Hôm nay cái H nói với vợ rằng tình dục quyết định 70% trong tình yêu! Nhưng vợ lại không thấy thế! Còn c' thấy sao hả c'?

Nó biết, tự dung nói ra câu này... là hơi liều... nhưng từ trước đến nay, từ ngày quen anh, nó không quen giấu giếm những suy nghĩ băn khoăn trong lòng

nên vẫn phải buộc mình nói ra... chấp nhận hậu quả!

Quả nhiên, anh phải phân vân 1 lúc rồi mới trả lời nó.

- Ủm... c' thấy cái H nói vừa đúng mà cũng vừa sai, nhưng mà theo quan điểm của c' thì đúng nhiều hơn v. à ~!

Nghen...

Biết ngay là anh sẽ trả lời như thế mà!

Tính anh xưa nay cũng thẳng, có vòng vo làm trò bao giờ đâu. Nhưng dù sao con bé vẫn không tránh khỏi thất vọng, tự dưng nó lại hỏi đáp kiểu hăm hăm

- Ủm... vậy quan điểm của 2 vợ c' mình khác nhau rồi! Buồn nhò! – Nó biết, nói ra câu này sẽ khiến anh còn buồn hơn cả nó. Vì chắc chắn là nó không thể "cho" anh, vậy nên phải nói rõ để cho anh biết, tránh để sau này anh vẫn còn hy vọng xa vời.

Lặng đi một lát, anh mới nhả lại.

- Tại sao tự dưng vợ lại nói như thế? Vợ phải hiểu là cái chuyện ấy nó cũng chỉ là giây phút thăng hoa trog t.y thôi! Không có gì xấu xa cả! Sao vợ phải suy nghĩ bì quan như thế nhỉ? Nếu vợ cứ cảm thấy chúng mình bất đồng quan điểm như thế thì chuyện chúng mình cũng chẳng đi đến đâu được đâu...

Lời anh nói... Không rõ là vô tình hay cố ý... nhưng nó giống như hàng ngàn mũi tên đang đâm xuyên qua trái tim mỏng manh đang cố gắng tồn tại bằng những hơi thở thoi thóp của nó vậy.

Tuyệt vọng, nó vút phịch điện thoại sang một bên, không thèm nhấc tin lại nữa.

Lặng nhìn nick của L trên yahoo, nó cũng không thèm pm, kệ hấn, kệ cả anh, kệ tất cả. Nó muốn yên lặng. Chỉ một mình nó thôi...

10 phút sau... chuông điện thoại lại rung...

Rút cục thì anh vẫn không chịu để nó yên, chán nản vợ lấy cái điện thoại, nó mở ra đọc tin nhắn.

- Vợ thay đổi rồi phải không? Hôm nay c' thấy vợ lạ lắm... Hay vợ không còn yêu c' nữa rồi?...

Ôi anhhhhhhhhhhhh!!!

Anh thật biết cách làm người khác đau đầu quá đi =))!

Chẳng biết phải nói làm sao nữa...

Thở dài...

Cười nhạt...

Động một tí là nghi ngờ...

Rút cục thì lòng tin của anh dành cho nó chỉ nhỏ bé đến thế thôi sao?

Không yêu anh mà bây giờ nó lại buồn như thế này sao?

Bực mình mà không biết trút vào đâu, cuối cùng, nó lại pm L.

- Buzzzzzzzzz

- Gì đấy? Giật cả mình!

- L oi! Tui buồnnnn:(

- Sao mà buồn? Lúc nãy đang nói chuyện tự dưng bỏ đi đâu =.=

- L nhắn tin– (chú thích – cả hai người này đều tên là L nhé), tớ bị cái lời nguyên là từ tình đầu đến giờ ny chủ yếu tên toàn bắt đầu = chữ L thôi)

- À thế à... L nt là quên tôi luôn phải ko ^^!– L xia xoi =))

- Không màhhhhhhh! Thế trong lúc đó anh ko chat chit với vợ anh chắc)

- Yêu đương gì mà chat chit! Tôi cả nó nc chỉ có cãi nhau thôi =.=!

- Ừm... tôi với L cũng đang cãi nhau rồi đây này(...

- Sao mà cãi nhau? Vì tôi à? Ha ha =>))

- Khôngggggg!!! Vì chuyện khác cơ:-<...

- Chuyện gì?

- Bất đồng quan điểm...

- Như thế nào?

*****

Blah blah blah....

Thế là sau một hồi dốc hết lòng tâm sự, cuối cùng nó cũng kể ra được hết khó chịu trong lòng mình.

Nhưng lại khiến L cười như phá mã.

- Ha ha ha! Thật á! Sao cô quá đáng thế?

- Ai quá đáng cơ >""

- Thôi đi! Thời buổi này yêu nhau mà không làm tí thì còn gì là thú vị=))! Cô thật là độc ác =))

- Con tó này... thế anh hết tâm rồi à:(?

- Xôi ôi! Còn hỏi... từ ngày em đi... tôi mất lâu rồi =;! Cũng tại em cả đấy =; – L đùa cợt.

- Thôi đi =))! Đồ lằng lộn dĩ hòa =))! Nhưng mà tôi buồn lắm! Tôi phải làm sao đây:(! Bất đồng quan điểm nhưng tôi vẫn yêu ông ấy! Tôi không muốn xa ông ấy đâuuuu!

- Yêu thì nói ra đi? Tâm sự với tôi này giờ những gì trút hết ra đi! Mạnh mẽ lên!

- Anh nói thật đấy à?– Nó ngạc nhiên, tròn xoe đôi mắt đang long lanh đắm nước nhìn vào dòng chữ L vừa chat. Là L – "người tình trong đêm" của nó đang động viên nó làm lành với ný hiện tại sao?...

Ôi... xúc động quá =))

Nó lền gật đầu lia lịa rồi vội vàng vơ lấy cái dt đang bị vớt lẫn lóc, lập tức nhắn tin cho anh ngay.

Lúc này đã là 3h sáng rồi... ko biết là anh có đọc đ.c tn hay ko:-<...

Nhưng mà thôi kệ! Cứ nhắn!

"Đồ sói già đáng ghét! Có biết là c' ngốc đến như thế nào không?

Vợ thay đổi cái quái gì cơ chứ!

Chẳng nhẽ lòng tin của c' đối với t.c của vợ nó chỉ được đến thế thôi sao:(

Không yêu chồng mà vợ lại cảm thấy đau khi c' bị thương?

Cảm thấy nhớ khi chỉ rời xa c' có một ngày?

Cảm thấy buồn đến rơi nước mắt khi c' giận vợ vì một chuyện nhỏ nhặt nào đó như lúc này:(?

Cảm thấy muốn xin lỗi khi biết mình đang sai...

Cảm thấy yêu c' vô cùng và không muốn đánh mất c' một cách ngốc nghếch như thế này ư?

Không yêu c' mà vợ lại đang có cảm giác hỗn loạn như thế này ư:(...

Rút cục thì c' là cái gì chứ:(...

Tại sao lại khiến vợ trở nên như thế này:(

Đồ đáng ghét >"

Nó viết liền một mạch, trút hết ra những gì nó nghĩ, rồi lập tức bấm ngay vào nút send... không chần chừ...

Cảm giác giải tỏa được một cái gì đó rất nặng trong lòng khiến con bé chỉ muốn thở phào nhẹ nhõm cho cái hành động dũng cảm của mình!

Anh sẽ trả lời nó ra sao?

Nó không biết!

Chỉ biết là anh sẽ hiểu tấm lòng nó là được rồi!

Còn câu trả lời của anh... đâu có như thế nào... nó cũng sẵn sàng chấp nhận!

*****

Không lâu như nó đã nghĩ, anh nhắn lại ngay sau khi đọc được tin nhắn, hẳn là anh phải hồ hởi lắm nên mới nt dạt dào cảm xúc như thế này!

"Có vợ là đồ hâm ý(!

Có biết vợ tự dưng khó hiểu như thế khiến c` lo lắng như thế nào ko?

Xin lỗi vì đã nói những lời gay gắt với vợ!

Chỉ là... c` rất sợ mất v. mà thôi(

Thật ra... chuyện đó đối với c`... chỉ cần là vợ không muốn! C` tuyệt đối ko bắt ép vợ~! Ừ thì ch. đó trog ty đúng là quan trọng thật đấy! Nhưng mà đối với c` bây giờ... v. quan trọng hơn nhiều! V. có biết ko? Chưa có một người con gái nào khiến cho chồng cảm thấy "muốn" tôn trọng như vợ đâu. C` cũng không hiểu vì sao nữa... nhưng v. đặc biệt lắm ^^! Giữ gìn điều đó và để c` yêu v. nhiều hơn nữa nhé! V. yêu-\*! Ngủ ngoan đi! Sáng mai c` sang đón" ...

Đọc được tin nhắn của anh, nó tỉnh cả ngủ...

Chột nhảy căng lên rồi hò hét như một con điên)!

Thế này thì chỉ có cả đêm mất ngủ chứ ngủ ngoan cái nỗi gì...

Vậy là suốt cả tối hôm đó, nó cứ nằm ôm điện thoại, chầu chực cuộc gọi vào sáng mai của anh mãi... cười tủm tỉm suốt... không sao ngủ nổi!

*****

Kể cả khi đã chìm sâu vào trong giấc mơ...

Đầu nó vẫn miên man với những dòng suy nghĩ...

Quả thật đúng là trong tình yêu... đôi khi gặp ghềnh sóng gió... có một chút vị mặn cũng tốt... Chứ nếu mà lúc nào cũng êm đềm bằng phẳng thì mọi chuyện nó lại nhạt nhòa quá!

Cãi nhau một chút... như ngày hôm nay... để rồi lại hiểu, yêu và biết trân trọng nhau nhiều hơn...

Vậy cũng tốt ^^!

Nhưng vẫn nên hạn chế tho...

Roi nước mắt suốt thế này...

Nó chẳng thích tạo nào đâu!

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau, 6h sáng, vẫn còn đang chìm sâu vào trong giấc ngủ, chiếc điện thoại vẫn đang được nắm chặt trong tay từ tối hôm qua bỗng nhiên rung lên bần bật...

Vội vàng nhấc điện thoại lên nghe, nó tiếp anh bằng cái giọng ngái ngủ...

"Ừ... ừm... a... nhô...? c' ah... ừ... hừ..."

"Hi hi! Vợ vẫn đang ngủ đấy à?"

"Vâng ạ! C' dậy rồi à? Sao dậy sớm thế?"— Vừa nói vừa quần quai trong chăn.

"Híc... c' có ngủ được đâu mà dậy! Vẫn thức từ đêm hôm qua nằm chờ đến sáng mà ^^!"

Nghe anh nói câu này, nó liền bật hắt dậy, mắt mở thao láo ngạc nhiên.

"Cái gì cơ? Sao lại thế? C' bị hâm à? Có biết thức xuyên đêm hại người lắm không-w!"

"Híc híc...c' xin lỗi... nhưng c' nhớ vợ quá không ngủ được ý(..."

"Hi hi! Vợ biết rồi ạ! Thế để cho vợ ngủ tiếp nhé? Vợ vẫn còn thèm ngủ lắm=))"— Nó nũng nịu, vẻ cơ bản là chưa muốn dậy.

"Khôngggggg! Vợ dậy điiii! Chồng đang ở đầu ngõ nhà vợ rồi đây nàyyyyy:-O!"

"Cái gì cơ??? Sao c' đã đến rồi-O! Vợ không ra đâuuu:-O! Vợ còn chưa make up cơ!!!"— Nó gào lên trong điện thoại.

"Ôi xồi... không cần phải méch cấp méch cùng gì hết! Cứ mặt mộc ra đây xem nào =.=""

"Không được đâu(... Vợ xấu xí lắm(..."— Giọng con bé càng lúc càng nhỏ lại, đối với một đứa con gái ngay từ lần đầu gặp anh đã chuẩn bị lung linh câu kỳ như nó mà phải bỏ mặt nạ ra gặp anh thì quả thật là một điều kinh khủng.

"Có bị điên không?"

"Dạ?"

"Tôi hỏi cô có bị điên không?"— Giọng anh đánh lại.

"Sao ạ?"

"Tôi yêu cô vì bản thân cô chứ vì cái mặt nạ của cô à? Ai chẳng biết con gái không make up thì chẳng xinh đẹp:-w! Tôi chuẩn bị tâm lý rồi! Mau ra đi:-w!"— Anh gằn giọng dọa nó, vừa nói vừa bật cười.

"Hu hu... thật nhé(! Cho c' xem rồi c' ko đ. c bỏ vợ đâu đấy(‘— Vẫn lo vẫn sợ).

"Được rồiiii! Khổ quá!!! Tôi bay về SG đâyyyyy!"

"Aaaa... thôi được rồi! Vợ dậy ngay đây>"

*****

Lục cục mò dậy...

Hừ...

Đầu tóc từ tối hôm qua về muộn cũng còn chưa gội được...

Định để sáng nay dậy sớm sửa soạn lại sau chứ... Ai ngờ anh lại tập kích đột ngột thế này! Thật là khôn đồn!

Đành gội qua cái đầu rồi mặc tạm một bộ quần áo rộng rãi, lóc cóc chạy ra đầu đường...

*****

Dừng lại ở đầu ngõ, nó ngo quanh, không thấy anh đâu cả. Nhìn phải, rồi lại nhìn trái... ánh mắt nó đột ngột dừng lại ở phía khuôn mặt anh đang điềm nhiên tiếp chuyện với "bác ruột" nó ở quán nước:-O!!!

Ôi cha mẹ oiii!!!

Sao anh lại ngồi uống nước ở đâyyy!

Bao nhiêu chỗ không ngồi sao lại ngồi ở đúng quán của bác nó!

Tôi chết mất thôi!

Mặt con bé tái mét lại... dừng hình...

Tự dưng quên mất phải gọi điện thoại cho anh... Lại cứ đứng vầy vầy với đập đầu bùm bụp vào tường =]]...

Phải mất một lúc anh mới thêm quay ra nhìn thân xác tàn tạ của nó...

Vừa nhìn thấy khuôn mặt hốc hác thấy ón của nó, anh liền giơ tay lên... vầy vầy gọi lại...:]... Rồi thì bác Q cũng cùng lúc quay mặt ra nhìn nó theo hướng tay anh vầy...

Rồi thì... nó chết lặng... Đánh liều vầy tay ra hiệu cho anh phi xe tiến lên phía trước một đoạn...

Bỏ qua ánh mắt vô cùng khó hiểu của bác và anh nhìn nó như một con tâm thần trốn trại tha hồ vùng vầy...

Anh không hiểu, nhưng vẫn bắt đắc dĩ làm theo lời nó...

Cho đến khi xe anh dừng lại ở phía đầu ngõ bên kia, nó mới lóc cóc chạy theo...

Nhảy vội lên xe và không dám quay lại nhìn bác...

Phải đi được một lúc, anh mới quay lại hỏi nó.

“Vừa nãy vợ bị làm sao đấy?”

“Trời oiii! Chồng có biết c’ vừa nói chuyện với ai khôngggg? – Giọng con bé thờ hỏn hỏn, vừa thờ vừa nói...

“Ai?”

“Bác ruột của vợ đấy>”

“Ô thế à? Sao vợ không nói sớm, để chồng còn chào bác cho từ tế!”– Anh hào hứng nói.

“Thôi tôi lạy anh! Có biết bác ý chơi thân với mẹ vợ như thế nào không? Mà mẹ vợ thì cấm không cho vợ yêu đương gì đâu đấy>”

“Mẹ cạo đầu vợ, chồng đốt nhà mẹ!”– Anh nói thản nhiên như chuyện bình thường=;

“... chồng đốt nhà mẹ thì vợ ra đề ở à?...”– Nó nghẹn ngào...

“Ngốc thế! Không có nhà thì sang ở với chồng:-O! Ở với c’ thì không phải lo, c’ thừa sức nuôi 10 cái mạng vợ, haha)”...

“Vâng vâng... tôi biết anh rồi... cho tôi xin ạ ~”~...”

*****

Đi qua cửa hàng bánh kem gần nhà nó, anh liền dừng lại, nói là muốn vào mua đồ ăn sáng cho nó. Con bé cũng gật đầu, mặc dù trong lòng thờ dài thườn thượt”Có ai lại ăn sáng bằng bánh kem không hả zoi?!”....

Ngồi vắt vẻo trên xe anh, nó thấy ánh mắt anh từ bên trong cửa hàng cứ hướng ra nhìn nó... nhìn ngơ ngác luôn... khiến con bé phải bật cười bĩu môi.

“Chồng nhìn cái gì? Ai cho c’ nhìn mà nhìn? Sao c’ vô duyên thế ?”

Nó nói thế, anh cũng chẳng vừa, liền vênh mặt bật lại nó.

“Ô hay! Ai nhìn vợ! Chồng nhìn cái chị đằng sau lưng vợ chứ! Eo ôi... vô duyên nhận vợ =,’=))

Quay lưng lại, nó chẳng thấy ai, liền hậm hực quay lại gất.

“Điều... làm gì có chị nào:-w!”

“Người ta đi rồi=;! Ai cho vợ nhìn mà đòi=;”– Anh bật cười giễu cợt...

“Chồng... quá đáng lắm>”

*****

Con đường ngày hôm nay anh đưa nó đến không giống với con đường của những lần trước...

Thế đấy, cái con mù đường như nó mà cũng nhớ được đường đến nhà anh... thật đúng là hiếm hoi... sức mạnh của tình yêu mà!

Loảng ngoảng một lát khiến anh cũng suýt lạc, có vẻ như bản thân anh cũng chẳng nhớ đường này lắm. Nó ngạc nhiên, nhưng không hỏi... cho tới khi đến nơi, câu trả lời tự khắc được bày ra trước mắt. Một căn biệt thự to bự ở gần ngoại thành. Nhà trắng muốt với kết cấu bên trong trông thật thanh tao, nó lạ lắm bước vào, tò mò hỏi.

“Ồ chồng ơi! Hình như đây đâu phải nhà chồng?”

Cầm chìa khóa tung tăng vung vẩy, anh nhoèn cười trả lời.

“Ừ! Nhà a Đ mới mua cho a và thằng K ở chung đấy ^^! Được không vợ?”— Anh ngoái đầu quay sang nhìn nó hỏi, nhưng nó chỉ khẽ gật đầu và mỉm cười.

Trong lòng thầm nghĩ..

“Quá đẹp luôn ấy chứ... chỉ được là được thế nào:-O! Nhà riêng mà lại có thang máy là sao... Uồi uồi đẹp quá!”. Nó còn muốn chạy ngay ra cái sân ngoài kia để xem lũ cá đỏ hồng đang tung tăng dưới thác suối nhân tạo:~..

*****

Bước vào thang máy, lúc này anh mới có thời gian để nhìn nó kỹ hơn, liền nheo mày hỏi..

“Sao hôm nay lại ăn mặc híp hóp thế này:-?”

Biết ngay thế nào anh cũng hỏi, nó tỉnh bơ đáp.

“Để cho c` đỡ bị kích thích ý mà“

“Xời ơi! Thế thì v. lại hơi nhầm! Vợ mặc thế này c` càng tò mò đằng sau lớp vải ấy là cái gì luôn!Hihi”— Anh vừa nói, vừa dùng ánh mắt gian tà quay sang nhìn nó khiến con bé đỏ bừng cả mặt, vội vàng quay đi không thèm nhìn anh nữa. Nhưng đúng lúc nó vừa quay lưng lại... thì mặt anh chợt ngệt ra, tròn mắt ngắm nhìn cái gì đó ở phía sau nó rồi chau mày lắm bầm.

“Bỏ cái tay ra...”

“Ờ...”— Nó quay lại nhìn anh, vẻ mặt ngây thơ ngơ ngác... ko hiểu!

“Tao bảo mày bỏ cái tay ra:-w!”— Anh vẫn nhấn trán nói.

“Tay nào cơ? C` bị dỏ hơi à >”<— Nó nhăn nhó phàn nàn.

Bỗng, đột nhiên anh vo tròn tờ báo trong tay, rồi đột ngột đập mạnh một phát vào mông nó vang cái’đốp’khiến con bé khóc thét lên tức tối.

“Đã bảo mày bỏ cái tay ra rồi mà lại! Cứ để ông phải nói nhiều =;!”

Con bé ôm mông ngồi sụp xuống, dờ khóc dờ cười không biết phải làm sao...

Anh điên rồi! Sao lại đi ghen tị với hình cái tay đang ộp vào mông quần của nó T^T...

Sói bị điênnnn!

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Vừa lên đến phòng anh, nó không kim lòng được, đành buột miệng’woa’ lên một tiếng khiến anh khẽ bật cười. Rồi anh liền kéo nó ngồi xuống giường, lôi

bánh ra bắt ăn.Mặt con bé méo xẹo... Sáng sớm đã bắt ăn bánh kem, đúng là chồng hâm>"

Mặc dù lòng lắm bầm nhưng anh dứt thì vẫn cứ phải ăn, nhưng đang măm măm thế nào... tự dưng một ít kem lại vương trên khóe môi nó... Bởi đang dứt dở cho nó, nên anh lại lặng nhìn, rồi khẽ cúi đầu đặt nhẹ một nụ hôn lên môi nó, mút cái chụt... khiến con bé cứng đơ cả người. Nụ hôn ngắn hạn chỉ kéo dài 3 giây khiến mặt nó dần thối làm anh nhìn cũng phải bật cười. Mà anh càng cười thì hai má nó lại càng đỏ bừng cả lên!

Để chữa ngược, nó liền đặt bánh xuống, không ăn nữa, hỏi anh laptop để ở đâu, nó muốn bật bài hát nó vừa thu âm cho anh nghe~!

Nằm ngoan ngoan gối đầu trên đùi nó và nghe bài hát chung của hai đứa được thu bằng chất giọng ngọt ngào êm ái của con bé, anh lặng im nhắm nghiền hai mắt, vừa ngủ vừa thưởng thức món quà đáng yêu mà vợ dành cho mình, khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười hạnh phúc.

*****

“Chồng! Sau này muốn xem ảnh mới của vợ thì vào trang này nhé!”— Đang ngủ, nghe tiếng nó nói anh liền bật dậy, hướng ánh mắt đang nhắm nheo vào màn hình... chăm chú nhìn ảnh mới của vợ.

“Hà hà! Nhìn vợ trẻ trâu nhĩ=))”— Anh bật cười hồn nhiên trước kiểu chụp ảnh xì tin của nó.

“Cái gì cơ? Chồng bảo ai trẻ trâu? Dối-w!”— Con bé chau mày phụng phịu.

“Ày ày... chồng xin lỗi mà! Là trẻ con! Không phải trẻ trâu! He he!”— Vừa nói, anh vừa nhào mình ngồi hẳn dậy, ôm lấy người nó, hai tay áp vào má con bé xoa xoa vỗ vỗ.

“Uôi! Má vợ nịn nhĩ... ý... hôm nay không đánh phấn này!”— Sờ vào da mặt con bé, anh tự dưng thốt lên vẻ thích thú. Nó thầm mỉm cười trong lòng”Hi hi! Bao nhiêu công sức giữ gìn của người ta đấy”nhưng lại vẫn giả vờ thờ dài trước mặt anh.

“Vợ không đánh phấn nhìn vợ xấu nhòe(! Tại c` đấy! Tự dưng đột kích làm vợ chẳng kịp chuẩn bị gì cả!”

“Ôi xời! Ai bảo vợ xấu cơ:-O! Vợ vẫn! Vợ của chồng như thế này cũng xinh mà!”- Vừa nói, anh vừa nói vòng tay mình ôm chặt lấy nó, đứng đưa dõ dành.

“Điều lắm~”... chả tin đâu>"

“Thật mà! Nhìn thế này không mặn mà sắc sảo nhưng mà trẻ con dễ thương! He he! Nhưng mà trông như u95 96 ý)! Ra đường cẩn thận bị bắt nạt đấy!”— Anh đe dọa.

“Ôi xời! Cái đó thì c` khỏi phải lo... ai bắt nạt vợ... đã có c` =;”

“Á à! Khôn nhĩ! Ha ha!”— Vừa nói, anh lại vừa đánh mắt nhìn qua đồng ảnh... rồi tự dưng nụ cười chợt tắt ngấm khi vô tình lướt qua đồng fansign nó làm cho L. Ánh mắt bất ngờ trùng xuống, không còn vẻ hào hứng như lúc trước nữa.Bàn tay anh cũng bỗng di chuyển chậm lại khiến con bé cứng đơ cả người, tái mặt không nói được câu nào...

Cuồng hòng nó bỗng nắc ực lên một cái, phá vỡ không gian yên tĩnh, anh lạnh lùng nói.

“Cái gì đây hả vợ?”

Mặc dù cổ họng đã cứng đặc lại, nhưng nó vẫn phải cố mở miệng để thốt ra vài lời ghen ghen...

“À à... fansign ý mà chồng ^^!”

“Fansign nghĩa là gì?”

“Là kiểu... bạn bè quý nhau thì viết cho nhau ý mà ^^!”— Nó cố gắng lấy lại tinh thần, nói bằng giọng tự nhiên hết sức có thể.

“Thế bạn bè quý nhau đến đâu mà phải viết đầy lên người như thế này?”— Anh cười nhạt, đánh ánh mắt thăm dò xoáy sâu vào đôi mắt hoang mang của nó khiến nó phải vội gập đầu cúi xuống, tỏ vẻ trốn tránh.

“Đâu mà! Chỉ là bạn bình thường, vợ viết lên đùi thôi chứ chứ đâu có đầy người>"

Gấp laptop lại, anh ngã người nằm lãn ra giường rồi bất ngờ nắm chặt lấy tay nó kéo xuống nằm theo.

Bất ngờ bị kéo, nó ngã phịch lên người anh, úp mặt lên lồng ngực nóng hổi, con bé nghe rõ nhịp tim anh đang đập thình thịch.Chắc chắn anh giận lắm... chỉ là không thém nói ra thôi. Nó khẽ nhắm chặt mắt, vòng tay ôm chặt lấy người anh, co mình rúc đầu vào ngực người ngoan như một con cún.

Lặng yên một lúc, cứ tưởng như thế là xong, ai ngờ, đột nhiên anh nắm lấy hai bàn tay nó, vật ngược ra, rồi nằm hẳn lên người con bé, cúi mặt nhìn thẳng vào mắt nó... thình cầu=))

“Làm fansign cho chồng nhé?”

“Cút m. chúng mày đi! Đi suốt cả đêm rồi còn về đây làm cái gì?!” – Mặt anh méo xẹo lên tiếng quát bọn họ. Nhưng mặc kệ, anh K vẫn nhẹ nhõm đáp.

“Đây này! Bọn tao mới mua được mấy cái đĩa sex này hay cực! Toàn hàng tuyển! Vợ chồng mày xem không?”

Nghe nhắc đến đĩa sex, mặt con bé liền đỏ lựng lên, ấp úng chẳng dám nói gì nhiều... sợ hớ =))... Còn anh thì liền gạt đi, nói vợ tao không thích xem, rồi rủ cả bọn lên phòng xem film hành động Thái

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Bước vào một căn phòng chỉ dùng riêng để xem film với sẵn hai cái giường =))))). Anh và nó chọn lấy chiếc nhỏ hơn để nằm cho ấm cúng rồi bắt đầu mở phim lên xem

Phim này nói là phim hành động nhưng lại mang hơi hướng thần thoại man rợ nhiều hơn, nhân vật nam chính võ công rất phi phàm và có phần thô bạo liên tục vạ đầu, chọc lòi mắt, hay xuyên qua ruột các nhân vật khác làm con bé hết toáng lên mấy lần vì... buồn nôn ~"!~!...

Chị G và anh K xem thì mặt vẫn điềm nhiên, thỉnh thoảng thấy máu văng ra lại vỗ đùi cười khàn khạch.

“Chộ ôi! Có thằng người yêu như này thì tung hoành khắp cả Hà Nội cũng an toàn luôn anh nhì!” – Vừa nói, chị G vừa quay sang nhìn anh K cười cợt.

Nhưng anh K mặt lại tỉnh bơ, thần nhiên gạt đi ý kiến của chị.

“Ôi xời! Cho phát súng là tạch ngay chứ an toàn gì!”

Không đồng tình với ý kiến của anh K, chị G lại quay sang thăm dò con bé.

“Mai! Nếu là em thì em sẽ chọn anh này hay anh L =))))”

Bất ngờ bị hỏi, lại đang nằm trong vòng tay anh ung dung xem film, nó khẽ bật cười hỏi anh.

“Chồng có súng không?”

“Tất nhiên là có!”

“Vậy tất nhiên vợ chọn chồng!” – Con bé tỉnh bơ đáp làm cả đám phải bật cười).

“Được! Nhanh trí đấy!” – Anh K cười khen ngợi

Xem xong phim này, chị G lại đề xuất rủ mọi người xem phim ma. Mặc dù rất sợ ma nhưng con bé vẫn hào hứng đòi xem cùng mặc dù anh đã có phần ngăn cản. Rút cục... y như rằng... suốt hai tiếng đồng hồ phim chiếu... nó liên tục cấu chặt vào tay anh mỗi khi có ai đó bất ngờ bị giết khiến cho anh còn kêu lên to hơn cả nó =))

Phim này đại khái nói về một cậu con trai có khả năng tiên tri được cái chết của mọi người trước khi họ chết một thời gian ngắn, trong những nạn nhân đó có cả đám bạn của cậu, vậy nên cậu phải cùng mọi người cố gắng ngăn chặn cái chết của chính họ... nhưng không lần nào thành =]]...

Từng mạng người vẫn tiếp tục ra đi vì những lí do hết sức đáng sợ... nhất là đến đoạn này...

Đây... đoạn này nói về một thằng con trai ra bể bơi, và cái chết của hắn gắn liền với cái ống hút nước ở bể bơi... có vẻ rất chi là kinh dị! Mọi người đều hồi hộp nín thở chờ xem kết quả... thì bỗng nhiên... màn hình hiện lên cảnh “cười ngựa bán cung, chân rung miệng thờ” =))))

“Ư hừ... hự! Oh yeahhh!!! Yeahhh! Đúng rồi! Mạnh nữa lên!!! Đừng... đừng đừng lại!!!”...

Ban đầu chiếu cảnh nhân vật nam mặt mũi đầm đìa mồ hôi, miệng thờ hồng hộc vô cùng căng thẳng, người khẽ rung rung khiến con bé cứ tưởng... “anh đang tập thể hình =”... Nhưng đến khi chiếu đoạn nhân vật nữ “cầm cương” thờ hồn hèn, cơ thể rung lên rần rật vô cùng mãnh liệt khiến hai con người nó muốn lọt ra khỏi tròng mắt...

Bất ngờ hét toáng lên một tiếng rồi trùm chăn chui thẳng vào trong, nằm im thín thít khiến cả đám đều bật cười sằng sặc.

Anh K nói.

“Ôi zòì! Đừng nói là em chưa bao giờ xem sex đấy nhé! Anh không tin đâu! Ha ha!”

“Vợ tôi chưa xem thật đấy ông ạ)”– Anh cười đau khổ.

“Ôi zòì! Thế thì làm ăn gì-O... Tôi thấy hai ông bà hay ngủ trưa lắm cơ mà???... Đừng nói là...”

“Ngủ chay đấy =)))”

“Khụ khụ... ngủ chay... huhuhu...”– Vừa nói, chị G và anh K cùng ôm nhau cười sảng sặc, ném ánh mắt vô cùng thương hại qua nhìn anh, vẻ thông cảm tốt cùng=))

Anh chỉ cười...

*****

Được một lát, sau khi không còn nghe thấy tiếng`hự hự`vang lên bên ngoài nữa, nó mới hồn nhiên ngong cổ ngoái đầu ra, rồi lại đột ngột nhìn vào màn hình...

“Vẫn chưa hết à????”– Hai má đỏ lựng nhìn vào màn hình đã bắt đầu chuyển tư thế =)))... Nó sợ hãi hét toáng lên rồi lại chui tọt vào chần thêm một lần nữa khiến anh cũng phải bật cười, luồn tay vào trong ôm chặt lấy nó, xoa đầu an ủi >"

*****

Bộ phim kết thúc cũng là lúc cả bốn người đều cảm thấy bụng hơi đói, có lẽ một phần là do xem phim hò hét tốn sức nhiều quá nên mới cảm thấy trống bụng nhanh như vậy. Chị G lại đề xuất đi ăn lẩu Kichi Kichi, thế là mọi người cùng đi.

Đến nơi, trong lúc đợi nhân viên mang lẩu ra, mọi người lại ngồi trò chuyện tán gẫu chơi...Bỗng nhiên, có một em chân dài, da trắng, đường cong ngon nghề đứng đĩnh đi qua khiến anh K mắt như muốn lọt ra khỏi trong, hai hàm há hốc ngoái đầu theo nhìn không muốn đóng vào, chị G vẫn ngồi im, chau mày nhìn xem lão định ngắm đến bao giờ rồi đột ngột lấy đũa gõ mạnh vào đầu lão một cái.

“Ngâm mồm vào được chưa? Rãi rớt tong tòng ra rồi đấy!!!”

Nhìn vẻ đành hàng của bà chị, con bé lại bật cười. Anh K xoa đầu ảm ức, nhưng vẫn nhăn nhơ không thèm xin lỗi vợ. Rồi đột nhiên lại cầm lấy đôi đũa, nghĩ ngợi gì đó bày ra một trò chơi.

“Này! Chơi trò nói thật không?”

“Hừm! Chơi như nào?”– Anh quay sang tò mò hỏi.

“Như này, bây giờ tao sẽ cầm cái đặt ra một câu hỏi bất kỳ rồi xoay đĩa random, đĩa xoay vào đĩa nào thì đĩa đó phải thành thật trả lời câu hỏi của tao, nhưng mà đĩa nào cũng phải tham gia trả lời! Ok?”

“Ok chơi luôn!”– Mọi người đều hào hứng nhập cuộc...và trò chơi bắt đầu!

*****

“Câu hỏi đầu tiên này... Bọn mày hút thuốc lá từ lúc nào?”– Vừa nói, anh vừa nhanh tay xoay chiếc đĩa, vòng vòng vài cái, nó liền từ từ... dừng lại... ở phía chị G... Bà bật cười khanh khách rồi đáp luôn.

“Lớp 9 mình à!”

“Mẹ! Sao mày còn sớm hơn tao thế! Lớp 10 tao mới hút đấy!”– Nói rồi, lại tiếp tục chuyển lượt, lần này thì đĩa dừng lại ở phía anh, anh cũng không ngần ngại trả lời.

“Tao với mày giống nhau mày còn hỏi làm gì há chẳng ngu =]]”

“Ồ nhò! Thế bây giờ còn lượt cuối, khỏi xoay nữa, Mai! Em trả lời đi!”– Hướng ánh mắt thăm dò quay sang nhìn nó, khuôn mặt anh tỏ rõ sự trông đợi cho câu trả lời...

Ngập ngừng một lát không biết nói sao, anh lại chen vào.

“Thôi không phải hỏi vợ tôi đâu! Phim sex còn chưa biết xem thì thuốc lá cái nỗi gì!”

“Lớp 4!”– Con bé nhanh nhẩu trả lời...

"..."– Anh giật mình quay lại nhìn, bà G đang ung dung uống dở cốc coca cũng sực sặc, ông K thì chỉ nhoèn miệng mỉm cười đúng kiểu`tao đoán có sai

đầu mà!"... Nhưng... tất cả đều đột nhiên im lặng, rồi khuôn mặt có vẻ hết sức thất vọng, anh quay sang trừng gọng xuống hỏi nó.

"Thế là sao hả vợ? Sao vợ bảo với chồng là vợ ghét mùi thuốc lá lắm cơ mà?"— Ánh mắt anh nhìn nó thất vọng đúng kiểu chỉ để dùng với "một kẻ nói dối".

"Haiz... ghét là chuyện của ghét! Biết là chuyện của biết! Cái gì cũng có lý do của nó! Cũng giống như khi chồng nói chồng cực ghét xăm trổ nhưng lại có một hình xăm to tướng choán hết lưng đấy thôi"— Nó khẽ nhoen cười, giọng nói chắc nịch phủ đầu anh, ánh mắt bất cần quyết đoán của nó lúc này, đúng kiểu "lỳ và phũ".

Anh thần mất nhìn nó, rồi yêu cầu một lời giải thích. Thực chất người như anh lại rất mong người yêu mình ngoan ngoãn, nên nghe nó nói câu này, anh thực sự hơi bị sock.

Anh đòi hỏi, nó cũng sẵn sàng trả lời, dù sao đây cũng không phải việc gì đáng giấu giếm. Nó đặng háng bắt đầu câu chuyện.

"Thật ra, ngày trước vợ rất nghịch, nên có chơi với một anh hồ báo cầm trích cả khu phố chỗ nhà vợ. Hồi nhỏ, anh ý hay dắt vợ đi phá phách, bày trò phá hoại, rồi dạy vợ hút cả thuốc lá nữa. Anh ý bảo, muốn làm đại ca thì cái gì cũng phải biết một chút. Thế là vợ cũng thử hút. Ban đầu không biết hút thì thấy bị sặc lắm, ho dữ dội luôn. Nhưng sau đó anh ý tập dần cho vợ, dạy vợ cách hút sao cho đúng, vợ bắt đầu cảm nhận được vị ngọt của khói đắng sau khi rít nhẹ và phả nó ra từ từ nơi cuống họng... Thật sự, cảm giác rất phê! Rất tuyệt! Thế là vợ bắt đầu mê một cái cảm giác khó tả đấy trong một thời gian ngắn. Ban đầu, anh ý còn chủ động cung cấp thuốc cho vợ hút nữa. Từ đó, tối nào vợ cũng lên sân thượng nhà bà ngoại, giấu mình trong một góc thật kín để không ai có thể phát hiện, rồi lại một mình thưởng thức cái cảm giác hút thuốc lên lút tuyệt vời đó!"

"Ồi vãi cả em..."— Anh K chị G đồng thanh nói trong vẻ ngạc nhiên, còn mặt anh thì vẫn đần ra, chờ đợi nghe tiếp câu chuyện.

Trước phản ứng bất ngờ của mọi người, nó chỉ khẽ nhếch môi mỉm cười rồi nói tiếp.

"Hành động lên lút đó được diễn ra suốt hai tuần, là hai tuần vợ cảm nhận được sự khoái cảm của chất kích thích nhẹ đối với cánh đàn ông. Rồi vợ cũng tự hiểu ra được một điều"À! Thì ra bố và các bác của mình một khi đã nghiện mà không thể dứt ra được là vì NHƯ THẾ NÀY!". Lúc đó... trong vợ cũng hoảng lắm! Tự dưng có một suy nghĩ, nếu mình cứ hút tiếp như thế này thì sẽ đi đến đâu? Nếu mình nghiện thuốc lá, rồi không có tiền mua thuốc thì mình sẽ làm gì để thỏa mãn cơn vật vã này? Rồi chắc mình sẽ đi đến những hành động xấu xa như trên tivi vẫn nói mất >"

"Uồi..."— Chị G ngờ ngàng...

"Không ngờ đấy... nếu là anh thì anh đã vấp ngã từ đấy luôn rồi... chẳng đứng dậy được luôn như nhóc đâu ^^!"— Anh K nói.

Còn anh, anh chỉ nhẹ nhàng xoa đầu nó rồi gật gù khen ngợi.

"Chồng tự hào về vợ! Vậy... vợ còn giấu chồng điều bất ngờ nào nữa không đấy?"

Còn tiếp...

Nó chỉ mỉm cười, khẽ lắc đầu không trả lời... bởi bí mật về nó thì còn nhiều lắm... nhưng là nó muốn anh tự tìm hiểu được cơ... chứ không phải là để nó tự nói ra như thế này đâu!

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tối hôm đó, anh Đ cũng bất ngờ ra HN để ăn mừng sinh nhật của a D, vậy là mọi người lại chuyển địa điểm vui chơi đến một nhà hàng karaoke sang trọng.

Đến nơi, anh liền tự hào giới thiệu về nó với tất cả mọi người rằng nó là "phu nhân" của anh mà không hề để tâm đến việc hôm nay nó không trang điểm hay ăn mặc đơn sơ giản dị đến mức nào. Ngày hôm đó anh cũng phải tiếp rượu bạn bè khá nhiều. Cứ năm phút lại thấy anh phải "Zô!" một lần. Nhìn vào cốc rượu màu vàng đồng sáng sủa của anh... nó cũng tò mò muốn uống thử.

Thế là chờ lúc anh đặt cốc rượu xuống và mãi mê nói chuyện với bạn bè, nó liền nhanh tay cầm cốc rượu lên, thử nhấp lên miệng một chút...

"Sặc!!!"— Nồng độ mạnh của rượu khiến nó nhăn mặt chun mũi vì suýt sặc! Thấy nó như thế, anh bất ngờ quay sang nhìn rồi bật cười sảng sặc. Xong lại pha thêm một ít coca vào rượu, hỏi nó muốn uống nữa thật à?

Nhìn vẻ mặt thèm muốn ngây thơ của con bé, có vẻ thực sự rất thích thú, anh liền đưa cho nó, hai vợ chồng uống rượu kiểu "giao bôi"...

Ngày hôm đó anh và nó cũng đã hát rất nhiều, hát những bài mà cả hai người cùng thích:x... Quen anh bao lâu mà cho đến lúc này nó mới biết là anh cũng có một chất giọng rất ấm và êm... hơi trầm khàn kiểu đàn ông chừng chạc:x... Thật sự nghe rất tuyệt! Chẳng biết từ bao giờ nó bắt đầu thích những người con trai có giọng hát hay.

.....

Có lẽ mọi việc sẽ cứ diễn ra yên bình như thế, nếu như không vì một cú điện thoại từ đâu gọi đến máy anh Đ. Ngay khi bắt máy, vẻ mặt đang bình thường của anh bỗng nhiên trở nên cứng nhắc khiến cho bầu không khí nhộn nhịp xung quanh cũng đột ngột trở nên căng thẳng. Cúp máy. Cũng chỉ nghe thấy anh nói 1 câu:”Ồ! Anh biết rồi!”. Rồi đánh mắt cho mấy người đàn em thân tín cùng theo anh ra ngoài – trong đó có L.

Anh buông tay rời khỏi con bé, trước khi đi vẫn còn để lại ánh mắt triu mến với lời căn dặn gửi đến chị G:”G ơi! Tí nữa nếu anh không về kịp được thì em đưa M về hộ anh nhé!”.

Nhìn vào ánh mắt của anh, giọng chị G cũng có vẻ đánh lại:”Vâng! Em biết rồi! Anh cứ yên tâm!”. Rồi lại quay sang dặn dò anh K:”Chồng đi cẩn thận đấy nhé!”

.....

Họ đi cả rồi! Đi rất nhanh! Căn phòng đang nhộn nhịp bỗng trở nên yên ắng và vắng lặng. Không gian chợt trở nên cô quạnh và trùng xuống.

Nó vẫn ngồi đó cùng chị G và một số chị nữa. Vẫn chưa định thần được rút cục thì có chuyện gì vừa xảy ra... khuôn mặt dần tái lại..

Thấy chị G lững thững bước ra ngoài tiền sảnh, nó cũng vội vàng xách túi rồi lóc cóc chạy theo. Ra đến bên ngoài, cố gắng hít lấy chút không khí trong lành cho tâm trạng thêm yên tĩnh. Nó quay sang hỏi chị.

“Chồng em và anh K đi đâu thế hả chị?”

“Đi xử lí công chuyện!”– Vừa nói, chị vừa đưa cốc nước lạnh đặt lên tay nó.

Cầm lấy chiếc cốc, nó xoay xoay về mặt lo lắng...”Công chuyện á! Có vẻ cũng hơi hơi hiểu rồi”

“Mấy người họ có hay đi đột ngột như thế này không chị?”

“Thường xuyên! Em cứ quen dần đi ^^!”

“Híc...”– Con bé cúi mặt xuống, khẽ thờ dài.

“Này! Rút cục thì em có biết rõ L làm về cái gì không đấy?”

Nghe chị hỏi, mặt nó khẽ ghệt ra một lúc, rồi mỉm cười trả lời.

“Thật ra, em cũng chưa bao giờ hỏi kỹ anh ý về vấn đề này. Chỉ biết... anh ý làm những công việc của mặt trái xã hội... Nhưng em đã biết, và chấp nhận điều này ngay từ đầu rồi chị ạ”

Nghe nó trả lời chắc chắn như thế, chị G cũng khẽ nhếch môi cười nhạt một cái, rồi lại đặng háng.

“Vậy thì được rồi! Thôi không sao đâu! Em đừng lo quá! Mấy chuyện này xảy ra như cơm bữa ý mà!”

“Vâng...”– Giọng nó mỗi lúc một nhỏ lại.

.....

Đi từ 9h tối mà mãi đến hơn 11h khuya vẫn chưa thấy anh trở về, đang lo lắng định gọi thì tự dưng lại thấy anh điện thoại cho nó, hỏi nó đã về đến nhà chưa? Nó vẫn cứ đầu nói rằng muốn ở lại đợi anh, nhưng anh lại bảo anh đang trên đường đến Hải Phòng mất rồi... Sock... Con bé ghen ngào rơi nước mắt... Muốn gào lên trong điện thoại trách anh sao không cho nó gặp mặt anh lần cuối... nhưng lại không thể!

Phải giữ thể diện cho anh trước mặt bạn bè của anh chứ.

Cố gắng nuốt nước mắt chảy ngược vào trong.

Sụt sịt!

Nó khẽ nhếch mép mỉm cười rồi mở lời nhờ chị G đưa về nhà trước.

Về đến nhà, nó lại lập tức gọi cho anh.

“Chồng đang ở đâu đấy?”

“Chồng đang ở trên xe với các anh này! Vợ đã về đến nhà chưa?

“Dạ rồi! Nhưng mà... vợ ghét chồng lắm!” – Nó nói dối, giọng rung rung rõ ràng sắp khóc.

“Áy... giọng vợ làm sao thế... vợ đang khóc đấy à? Đừng khóc mà >”

“Hức... không... vợ có khóc đâu... hức hức... nhưng mà chồng xấu lắm... không cho vợ gặp chồng lần cuối gì cả... ghét chồng... hức hức... huhuhu...” – Không nhịn được nữa, nó đành khóc òa lên mất rồi! Cố nín, cố nín, cố mím môi không để mình lạc giọng đi, cũng không hiểu sao lại trẻ con ngốc nghếch như thế này nữa. Thật xấu hổ quá!

Thấy nó khóc nhenh như một đứa trẻ con, anh lại bật cười xoa dịu con bé.

“Thôi vợ đừng khóc nữa mà! Chồng đi rồi lại sớm về với vợ thôi x~! Nín đi! Có muốn nghe c` hát ru cho không nào?”

“Dạ có ạ!” – Nó ngoan ngoãn trả lời.

“Thế vợ muốn nghe bài gì?”

“Một con vịt!” – Nó nhanh nhẩu đáp.

“Cái gì cơ? Một con vịt á? V. đùa chồng à? Đang có cả các anh ở đây đấy! Xấu hổ lắm!”

“Thế chồng có hát không?”

“Dạ vâng... chồng biết rồi ạ >”

Thế là anh liền ngoan ngoãn thực thi mệnh lệnh của nó, mặc dù trong lúc anh hát, nó nghe thấy rõ tiếng khúc khích của những người xung quanh đang ngồi gần cạnh anh.

.....

Đêm hôm đó, vì không dẫn được lòng mà nó đã vô tình hỏi anh một chuyện, và câu trả lời đó đã đi sâu vào trí nhớ của nó... Vậy nên cho đến bây giờ... nó vẫn không tài nào quên được.

Nó còn nhớ, lúc đó nó đã hỏi anh rằng..

“Chồng à! Nếu vợ mà ngoại tình thì chồng sẽ làm như thế nào?”

Anh lạnh lùng đáp trong điện thoại...

“Chồng sẽ giết thẳng đó!”

“... eo ôi sợ thế!”

“Sau đó giết cả vợ” – Giọng anh chắc chắn như vậy đấy! Làm nó sợ vỡ mật! Suốt cả đêm trằn trọc mãi không ngủ được. Rồi con mơ nó và L bị anh đem ra ngoài biển bắn cho tung xác rồi vứt xuống đại dương cho cá ría nữa chứ... Dã man tàn bạo!

Chap 13:

Vậy nên cho đến 3h sáng, như thường ngày, L lại nhắn tin cho nó, hỏi nó đã ngủ chưa, đang làm gì đấy, tự nhiên thấy nhớ nó quá... Đọc được tin nhắn mà con bé giật mình tỉnh cả ngủ, bật ngay dậy để reply.

“L ơi tôi bảo này!”

“Sao?”

“Minh chính thức trả tự do cho nhau nhé!” – Có lẽ là do dư âm của con mơ khủng khiếp kia mà con bé đã đi đến quyết định vô cùng dứt khoát này. Không thể lừa dối anh thêm được nữa. Nó sợ bị “bắn” lắm =)). Chạy suốt cả mồ hôi, hồi hộp chờ tin nhắn lại của L... Chẳng hiểu hần làm cái trò gì mà trả lời lâu thế >”

Phải mãi đến 20' sau, khi nó đợi đầu quá không chịu được đành một tay nắm chặt lấy cái điện thoại, tay kia thì đã úp lên bụng lăn quay ra ngủ rồi... L mới nhắn lại.

“Ừ!”

Chỉ một tin nhắn “Ừ!”. Nó cảm thấy hơi hẫng...

Không có chút níu kéo nào sao?

Nhưng suy cho cùng thì chúng cũng có là cái gì của nhau đâu?

Chỉ là 2 người”qua lại nẻo đường cũ”thôi mà...

Cũng tốt, nó vui vẻ nhấn lại.

“Cảm ơn anh!”

“Ngày mai gặp nhau lần cuối nhé!”

“Cái gì cơ?”

“Ngày mai nhóm tôi đi chụp ảnh đấy! Cần 1 mẫu nữ, cô đi nhé!”

Cẩn rằng suy nghĩ, bậm môi một hồi, nó mới ngập ngừng trả lời lời đề nghị của L.

“Mấy giờ?”

“2h chiều! Tôi qua đón! Ok!”

“Ok...”

Nhấn xong, nó lại nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, cũng chẳng chờ đợi tin nhắn phản hồi của L nữa. Lúc này thì nó cảm thấy không cần. Mọi cảm xúc bỗng bình trôi nổi cuối cùng cũng đã qua. Sau tất cả những gì đã xảy ra, nó cảm thấy nó chỉ nên dành hết mọi sự quan tâm đến cho một người là đủ rồi. Không nên nhập nhằng thêm nữa, tránh những hậu quả về sau.

Thở phào nhẹ nhõm sau khi đã dứt khoát được với L, mối tình đã dần vặt co bóp trái tim nó suốt 2 năm trời, con bé mỉm cười hài lòng đưa mình vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Vậy mà... một lát sau, lại có tin nhắn:-w.

“Ngủ ngon Mai nhé! Anh yêu em...”

Sặc sặc sặc!!!

Cái thằng này nó bị gì vậy =))

Đã chấm dứt rồi mà vẫn còn cợt nhả thế này được sao?

Con bé bật cười, trong nụ cười lại có cảm giác nhói tim... chả hiểu!

Nhưng vẫn vội vàng nhấn lại như một phản ứng tự nhiên.

“Cảm ơn! Tôi sẽ coi như đó là một lời nói đùa ^^!”

“Đau thật...em coi đó là lời nói đùa thì nó sẽ là một lời nói đùa...”

Sững... sững lại vài giây.... nó chẳng hiểu! Hay có tình không muốn hiểu...

Lại than ngắn thở dài... Chẳng biết phải trả lời ra sao... Rút cục thì tại sao cho đến lúc này những lời nói của L vẫn còn sức ảnh hưởng mạnh đến nhịp tim của nó như vậy?

Đau quá! Cũng cảm thấy đau quá!

Phải chăng sự kết thúc này đều mang đến đớn đau cho cả hai?

Nhưng... tiếp tục thì cũng chẳng mang lại điều gì cả...

Cố gắng đi nào! Mạnh mẽ lên Mai ơi!

Nó cố gắng nhủ mình như thế!

Vì anh!

“Ừm! Kể cả không phải là đùa thì cũng buộc phải coi nó là một trò đùa mà thôi”

“Sao em phủi thế?”

“Bản chất rồi! Bây giờ anh mới biết à ^^!”

“Biết rồi... mà vẫn cảm thấy bất ngờ ^^!”

“Bỏ cái icon”^^”đi! Nhìn giả tạo lắm-w!”

“Cô dùng nó trước còn đòi nói tôi-w!”

“Ừ thì cùng bỏ”

“Bỏ cả cái icon”^^”đi! Nhìn nó cũng giả tạo lắm=]]”

“Được rồi! Lắm chuyện quá đi mất! Thế đã ngủ được chưa?”

“Thôi! Gần sáng rồi còn ngủ làm gì nữa! Nhấn tin nốt ngày hôm nay đi!”

“Thôi không nhấn nữa đâu! Mọi tay lắm!”

.....

Không nhấn tin nữa, thế là ngay lập tức, nó nhận được một cuộc gọi đến từ L...

Bất ngờ đến sững sờ! Bản thân vài giây rồi nó mới rụt rè bắt máy. Nói bằng cái giọng lạnh lùng nhưng nhỏ nhẹ nhất dành cho L.

“Đêm rồi còn gọi làm cái gì thế?”

“Muốn nghe giọng cô”

“Nghe để làm gì =.=“

“Để nhớ! Sau này tránh có lúc quên ^^!”

“Kì cục... vớ va vớ vẩn... ngủ đi!”

“Hát cho tôi nghe đi!”

“Không! Ngày hôm nay tôi hát nhiều rồi! Mệt lắm!”– Nói ra mới cảm thấy hơi =))

"..."– L lặng lại vài giây, rồi lại nghe thấy tiếng hần cười mệt mỏi”Vậy để tôi hát cho cô nghe nhé?”

“Ừm được đấy! Cái này tui ưng =))”– Con bé hớn hờ trả lời. Vậy là bắt đầu được nghe L hát...

Giọng hát trầm buồn mang một chút tâm sự suy tư của hần bắt đầu cất lên trong màn đêm da diết...

“Đêm đen dần qua

Dòng suy tư bỗng sâu lắng

Thật anh đây quá đại khờ

Để em đi xa mãi mãi

Mãi mãi ko quay về ...

Những ngày em quan tâm nay còn đâu

Giật mình òa khóc nhớ em và em đang nơi đâu ...

.....

Nước mắt tuôn rơi tình cảm cũng buông lơi

Giờ đây viết nhạc để nói lời xin lỗi..

đến 1 người con gái ...

mà luôn luôn chấp nhận hi sinh bản thân

để mang lại hạnh phúc cho người mình yêu

mà người đó trả lại đắng cay thì nhiều ...

anh xin lỗi ...

xin lỗi vì tất cả ...

những gì mà anh là gây ra cho em trong suốt thời gian qua ...

a thực sự muốn nói lời xin lỗi ..."

...

Nấc!

Úc...

Hức hức...

Cố gắng bịt miệng mình không để tiếng khóc được bật ra...

Nhưng...

Không..

Nó đã không cố được nữa rồi..

Thôi chết... Lỡ khóc nấc lên mất rồi..

Phải làm sao... nó phải làm sao để trốn tránh cái tình huống éo le này đây...

Đồ khốn kiếp... sao lại bắt tôi phải khóc vì anh như thế này chứ!

Sao lại bắt tôi phải đau vì anh như thế này!

Sao lại khiến tôi có cảm giác "thương" anh như thế này chứ!

Sao lại cho tôi cảm nhận được nỗi đau mà anh đang phải trải qua...

Không thể cho tôi ra đi một cách nhẹ nhàng được hay sao?

Tại sao...

Anh ác thế!!!

.....

Những suy nghĩ trái chiều dồn dập ủa về trong tâm hồn nó, nó muốn bật khóc, muốn òa lên thật to! Nhưng không thể!

Nó sợ ai đó sẽ nghe thấy!

Nó sợ người nào đó sẽ nhìn thấy mặt "yếu đuối" của con người mạnh mẽ trong nó...

Nhưng... chẳng phải nó đang vô tình để lộ ra một cách trắng trợn cho L thấy đây hay sao?...

Rút cục thì mày là cái thứ gì thế này... đưa con gái khốn kiếp...

“Cô đang khóc đấy à? Đừng khóc mà! Tôi ghét nước mắt con gái lắm!”

“Chớ...” – Nó nắc... vừa nắc vừa nói... mà cũng chẳng dám nói nhiều... thật sự là giọng nó méo lạc đi cả rồi.

“Anh xin lỗi...” – Giọng hần nhỏ dần lại, nghe sao trầm mặc.

“Hát xong rồi chứ gì?” – Cô gằn giọng sao cho không run rẩy nhất! Nó nói.

“Ừm...”

“Vậy ngủ đi! Mai gặp!” – Nói rồi, nó cũng không cần nghe lời chúc lại của hần nữa. Vội vàng cúp máy và nhanh chóng nhắm chặt hai bờ mi đang đầm nước, cố gắng mím môi không cho những âm thanh nức nở được bật ra khỏi lồng ngực, nó thờ dốc... Ngập ngừng hồi hộp... Cảm giác đau nhói xoáy vào tận tâm can.

Nó đang khóc vì một người con trai khác?

Bởi vậy! Nó lại càng cảm thấy có lỗi với anh!

Có lỗi vô cùng!

Tại sao cho đến lúc này...

Khi mà tình cảm dành cho anh đã lớn đến như vậy... mà nó vẫn có thể rơi nước mắt vì một người ở trong quá khứ chứ...

Không biết trân trọng hiện tại...

Nó là đồ khốn kiếp...

Tự chửi mình như thế...

Nước mắt lại càng tuôn ra nhiều hơn...

Không sao dừng lại được...

Ghét mình thế không biết!

Nước mắt hư...

Nước mắt không nghe lời(...

.....

Vậy là cả đêm hôm đó, mỗi khi nhắm mắt lại, những hình ảnh bên anh, rồi lại bên L, cứ nhấp nháy hiện ra đan xen trước mắt.

Tại sao lại thế này?

Cái nó cần là khi nhắm mắt lại.

Trong tâm trí của nó chỉ xuất hiện lên duy nhất hình ảnh của một người mà thôi!

Nhưng nghĩ – và làm được – lại là hai chuyện hoàn toàn trái ngược.

Và nó đang – không làm được!

Giận mình vô cùng khi không thể dễ dàng bôi xóa những kỉ niệm bên L.

Nó có thể không quá đẹp! Nhưng nó lại đã vô tình ăn quá sâu vào trí nhớ con bé! Đó là những kỉ niệm đã từng gây tổn thương nặng nề cho “đứa con gái” đó. Thế đấy! Trong tình yêu, cái gì càng đau thì ta lại nhớ càng đau.

“Có thể người ta làm cho em buồn...

Cũng có thể anh đã làm cho em vui...

Nhưng em nên nhớ...

Niềm vui thì dễ quên...

Còn nỗi buồn thì...

Không bao giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Sáng hôm sau...

À! Mà nói sáng hôm sau làm gì khi mà nó đã nghe nhạc, cố gắng nhốt mình vào bóng tối, co ro một góc, nằm cuộn mình trong chăn và dắm mình với nước mắt... Ép mình phải ngủ! Nhưng cứ mỗi khi nhắm mắt lại, những hình ảnh ấy lại hiện ra trước mắt khiến nó không tài nào chịu nổi. Đánh bật dậy, thức cả đêm...

Hai bông mắt sưng vù khiến cho nó chả dám ra đường nữa.

Nhốt mình trong nhà suốt cả ngày. Rồi lại còn lên sân thượng, hứng cái gió nhạt nhòa của mùa thu, tự mỉm cười trong nước mắt, rồi lại lòi điện thoại ra chụp... để xem khi khóc trông mình xấu xí đến mức nào.

Nhưng mà... eo ôi! Công nhận là xấu tệ =))

Vậy nên lại tự thề là sẽ không bao giờ khóc trước mặt con trai nữa!

Tuyệt đối không được để cho "họ" nhìn thấy vẻ xấu xí này của mình =))

Nghĩ thế! Nó lại bật cười!

Thế đấy! Vừa cười, vừa khóc, như một con điên ^^!

.....

9 giờ sáng, đang chụp ảnh xoành xoạch, tự chau mày với đôi mắt màu xanh sẫm đang sưng vù và đỏ ửng lên vì dắm nước của nó... thì mẹ gọi.

Ôi zời! Cùng ở trong một nhà mà cũng phải gọi điện thoại nữa! Thật lảm chuyện!

Nó thờ dài ủa ỏi nhấc máy lên nghe.

“Mẹ ạ?”

“Xuống nhà tao nói chuyện!”

Cúp máy! Chộ ôi... sao mà hôm nay mẹ "lạnh lùng girl" thế...

Có tí sờ sọ...

Cố gắng chỉnh lại bộ dạng sao cho đỡ thảm hại nhất.

Nó ủa ỏi lê bước xuống phòng mẹ.

.....

Vừa mở cửa bước vào, nó đã thấy mẹ đang ngồi căng thẳng trên giường, ánh mắt dăm chiêu nhìn vào khuôn mặt sưng húp khiến con bé phải vội vàng cúi mặt xuống, ngại ngùng trốn tránh.

“Bây giờ mày đang yêu thằng nào?”

“Dạ?” – Nó ngẩng mặt lên nhìn mẹ. Khuôn mặt hết sức ngây thơ, cổ giả vờ như không hiểu-O =))

“Không phải vâng dạ gì! Trả lời thật đi! Tao biết hết rồi!”— Giọng mẹ đánh lại, ánh mắt thăm dò xoáy sâu vào tâm can khiến con bé giật mình thồn thột.

“Đâu mà... con làm gì có! Con xấu thế này... ai thèm yêu =,”— Nó cố gắng đùa cợt, cố gắng để không khí trở nên đỡ căng thẳng nhất có thể. Nhưng mẹ lại lập tức kéo mây mù trở lại.

“Thế sáng hôm qua thằng nào đi SH đến đón mày trên đầu đường???”

“Hả? SH nào cơ? Con không hiểu-O”

“Thôi không phải chối! Bác Q nói hết cho tao rồi! Mà mày có biết thằng đó là người như thế nào không mà dám rây với nó?”— Ánh mắt mẹ trùng xuống tỏ ra vô cùng lo lắng.

Biết... tất nhiên là nó biết... quá biết ấy chứ!

Biết mà vẫn chấp nhận!

Đó mới là vấn đề.

Vậy nên nó vẫn làm mặt tỉnh bơ.

“Mới quen nên con cũng không rõ! Thế mẹ biết à”— Không chối được nữa thì đành thú nhận thôi.

“Ừm! Bác Q bảo là thằng H nhà mình cũng quen nó đấy! Mà thằng H bảo là thằng này ghê lắm! Thằng H nhà mình... mày đã biết nó ở mức nào trong cái khu này rồi, vậy mà nghe nói thằng này còn ở trên cơ thằng H đấy! Tao không thích mày rây rưa với cái loại người này đâu! Nếu mày còn muốn sống thì tránh xa nó ra cho tao nhờ!”

Híc...

Thì ra anh H cũng biết anh à...

Không ngờ sức ảnh hưởng của anh lại lớn thế!

Nhưng thế thì đã làm sao chứ?

Nó biết tất cả những gì mà anh`phải làm`và nó hoàn toàn chấp nhận điều đó.

Thời gian qua, đi bên cạnh anh, chứng kiến những chuyện anh làm, nó đã không còn lạ với những tin giật gân về xã hội đen thanh toán nhau trên báo mạng nữa rồi...

Có thể... sự lựa chọn của nó bây giờ là sai lầm...

Nhưng... hối hận thì... bây giờ chưa phải lúc...

Đi bên cạnh anh, nó đã học được cách sống nhiều mặt.

Không phải lúc nào cũng thể hiện suy nghĩ và bản chất thật của mình ra cho người khác biết.

Có thể... mình không khờ... nhưng hãy tỏ ra khờ khạo để đối phương không đề phòng... như vậy mới có thể dễ dàng lừa lạt và nắm bắt được điểm yếu của đối phương. Lúc này, nó cũng dễ dàng áp dụng điều đó với mẹ.

Mặc dù rất yêu anh, nhưng nó vẫn nhoen cười xua tay, tỏ ra thản nhiên trước những lời mẹ nói.

“Ôi zoi! Mẹ yên tâm! Con với ông này cũng chỉ là quen biết vớ vẩn thôi! Chơi chán rồi thì next. Cũng chẳng có cái gì ràng buộc đâu mà mẹ phải lo. Con gái mẹ là ai chứ! Hihi!”— Khuôn mặt nhăn nhó đúng kiểu trẻ trâu tập”chém”=))

“Tiên sư nhà mày! Nhanh chóng mà kết thúc với nó đi. Rây rưa với thằng này không an toàn đâu =.=”. Rồi cẩn thận có ngày nhà mình lại sáng nhất khu đấy!”

“Vâng vâng! Con biết rồi!”— Nhà sáng nhất khu =))! A ha! Chết cười! Mẹ mình mà lo thì chết mà xa

Mặc dù cười cợt là vậy, nhưng khi vừa đóng cửa phòng lại, nụ cười trên môi nó đột ngột tắt ngấm. Lúc này mới quay trở lại thật sự là con người của mình. Nó nặng nề lê bước, ném mình cái phịch lên giường, rồi lìm đim đôi mắt... ngủ bù cho tối ngày hôm qua.(

Chiều, nó dậy từ 1 giờ trưa, chuẩn bị make up sửa soạn để gặp L, thay vì cái cảm giác hồi hộp hơn hờ như lần trước thì lúc này đây... nó lại cảm thấy áp lực tâm lý của mình bị đè nặng cực kỳ!

Gặp L— nó chỉ sợ`tình cũ không rù cũng tới`... rồi ngọn lửa đang cháy âm ỉ gặp phải gió nóng sẽ lại bùng lên khó dập mà thôi. Sợ lắm!

.....

Chiều gặp L, ngồi sau xe hán, nó vẫn im lặng, chẳng biết phải nói gì, cảm giác ngai ngai đan xen xâm chiếm khắp cơ thể. Rồi bỗng nhiên, L lại mở lời.

"Cô có lạnh ko?"

À à! Nó hiểu ý ngay. Trời hôm nay trở gió mà! Định lợi dụng à! Nhưng mà bài này cũ rồi L ạ! Nó chợt mỉm cười trả lời vu vơ.

"Cái gì cơ?"

"Tôi hỏi cô có lạnh không?"

"Không biết!"

"Tại sao lại không biết?"

"Người thì lạnh nhưng mặt thì nóng! Chẳng biết như nào!" – Vừa nói, vừa vừa bụm miệng cười khẩy.

"Thế đưa tay đây!" – Giọng L vẫn tung tung.

"Hả? Để làm gì?"

"Thì cứ đưa đây!" – Nói rồi, hán lập tức vòng tay lại phía sau, tóm chặt lấy đôi bàn tay của con bé, rồi dứt nhanh vào túi áo trước của mình, nắm chặt. "Như thế này được rồi!"

Ngạc nhiên hết sức luôn!

Mặt nó cứng đờ!

Chả kịp hiểu gì!

Tại sao lại hành động như thế?!

Vô lý!

Giữa hai đứa kết thúc rồi cơ mà...

Đồ vô duyên... vô duyên một cách đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Anh À! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chiều hôm ấy, nó và hán với mấy anh nữa lên cầu Long Biên và bãi đá chụp ảnh. Bộ ảnh diễn ra hết sức thuận lợi cho đến khi anh C nói muốn chụp một ảnh chạm môi giữa hai đứa, con bé đột ngột nhảy dựng lên, nhất định từ chối.

Chỉ xét riêng về việc nhận lời giúp L như thế này đã là có tội, đừng nói lại thêm vụ chạm môi nữa chắc nó cạo đầu đi tu mới chuộc được lỗi với anh mất(!

Nhưng trong lúc con bé đang vùng vằng nhất định không chịu, thì L lại đột ngột tiến đến bên nó, vỗ nhẹ vào vai con bé... Bất giác quay mặt lại... bờ môi mềm mại đã áp chặt lên môi nó...

Tách một cái! Xong rồi!!!! Anh chụp ảnh cười dựng lên thích thú =))

.....

Khốn kiếpppppp!!!

Gió trên cầu thổi ào ào khiến mái tóc của nó rối tung, che lấp đi khuôn mặt đang đỏ lựng lên vì xấu hổ. Chụp xong rồi, tại sao tay L vẫn còn ôm chặt lấy eo nó, tại sao đôi môi ấy vẫn còn cuốn chặt lấy môi nó... Ánh mắt con bé ánh lên những tia phẫn nộ, nó tức tốc đẩy mạnh thẳng L ra, nhưng lại chợt nhận

ra một điều...

Hắn giơ ngón tay cái rồi khỏi bờ môi mình rồi nhoẻn cười nháy mắt nói với con bé.

“Yên tâm! Tôi không dễ bị lợi dụng như thế đâu!”

Cha nhà hắn! Dám giả vờ hôn mình! Là ai mới bị lợi dụng-w! Còn làm ra vẻ cảnh cao à! Khốn kiếppppp!!

.....

Một tuần sau, lại là một buổi tối bình thường như bao buổi tối khác, nó online gặp anh. Vẫn như thường lệ, ngoài việc gửi ảnh mới cho anh thì nó cũng chẳng biết chat chit với anh chuyện gì. Bởi anh và nó không hợp chat chit. Chỉ hợp gặp mặt và nói chuyện ở bên ngoài. Tức là phải gần gũi =)))

Mới nhận được ảnh của L, nó liền up lên trang ảnh cá nhân, rồi lại send khoe anh, nhưng không để ý rằng... trong đồng ảnh mới up... có cả cảnh của L và nó hôn nhau...

Vậy nên bảo sao, đang chat với nó bình thường, bỗng nhiên anh dừng lại, đột nhiên im lặng, không thềm nói gì nữa.

Phải đợi mất 15 phút im lặng trong sự ngạc nhiên rồi bởi, anh mới đột nhiên send cho nó một cái link. Hồi hộp click vào, là ảnh của nó và L chụp với nhau(.

Anh hỏi, giọng hết sức lạnh lùng.

“Người yêu mới của vợ đây à?”

Nó ngạc nhiên vô cùng, cổ họng nghẹn đắng lại, hai tai như ù đi, không biết phải trả lời như thế nào, con bé bối rối một lúc rồi mới nói.

“Không mà... ny vợ chỉ có L thôi(“

....

“Thằng này là thằng hồi trước vợ làm fansign cho phải không?”

Nó không trả lời, thật sự thấy mệt vì lời trách cứ vô lý của anh (lúc đó nó vẫn cho là vô lý).

5 phút sau, anh lại send cho nó một cái link nữa, lần này thì đúng là ảnh của L và nó hôn nhau mất rồi... Trời ơi! Ảnh thật quá! Tình tứ quá! Nó cứng cả họng không biết phải giải thích như thế nào luôn. Hai má nóng bừng lên vì lo lắng... Cảm thấy được điều gì đó chẳng lành sắp ập tới khiến cho ruột gan nó rồi bời...

“Thôi next đi!”

Dòng chữ hiện lên màn hình khiến nó hoa hết cả mắt, cảm giác đang ở trạng thái hoang mang bỗng nhiên rơi tuột xuống địa ngục. Lòng nặng trĩch, cổ họng nghẹn đắng, cũng không biết phải nói gì hơn. Nó chỉ “Ừ!” một cái. Rồi cũng out nick.

Out nick xong, nó lập tức leo lên giường ngủ, mọi hành động xảy ra như một đũa vô thức, nước mắt cũng chưa vội chảy, mặt nó chỉ đơ lại. Không rõ cảm xúc là gì nữa...

Chỉ thấy lòng nặng trĩch, trống rỗng vô cùng, lời nói của anh... nghe sao đau đớn... Nhưng tất cả đáp trả chỉ là một câu “Ừ!” từ nó.

Anh thích phũ, thì nó cũng sẵn sàng rũ!

Từ trước tới nay, chưa có ai dám chia tay nó như thế này cả. Đây là lần đầu tiên. Vì vậy mà nó thấy đáng quá! Trùm kín mình trong chăn, nó chỉ cười khẩy, khề nhếch môi sang một bên rồi cười rất nhạt... nhưng trong lòng thì không rõ đây là đang khóc hay đang cười...

“Được thôi! Thích next thì next luôn! Sao phải xoắn!”...

Nhắm mắt lại, đêm hôm đó nó không nhắm tin chúc anh ngủ ngon như mọi ngày nữa.

Đã lâu lắm rồi, nó mới có một đêm “yên bình” theo đúng nghĩa đen đến như vậy.

Không tin nhắn, không điện thoại, không cười, không khóc, tất cả đều rơi vào trạng thái vô thức. Có thể nói là “vô hồn”.

.....

Ngày hôm sau, nó vẫn đi làm, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, nó vẫn gặp con em họ (người giới thiệu anh cho nó), nở một nụ cười thật nhạt, thông báo với cô ta rằng hai đứa đã chia tay. Anh đá nó! Con bé ngạc nhiên. Không hiểu.

“Gi cơ? Sao lại chia tay? Tối qua anh ý cũng nhắn tin cho em, nhưng mà chỉ bảo là hai anh chị cãi nhau thôi! Sao bây giờ lại thành chia tay rồi???”

“Cãi nhau à? Cãi nhau mà dám nói next với mình à? Hừ! Đã next thì next luôn nhé! Khỏi phải cãi nhau!”— Nó thăm nghĩ trong đầu như thế, rồi lại nhoen cười chua chát đáp con em”Không! Chia tay luôn em ạ! Dù sao thế giới của chị với ông ý cũng không hợp nhau. Kết thúc càng sớm càng tốt”.

Nó nói ra những lời đó, thật sự... nghe sao nhẹ như lông hồng khiến cái Q ngạc nhiên vô cùng. Con bé khề hời nó.

“Sao mà chị thản nhiên thế? Chị không yêu ông ý à?”

“Có yêu! Nhưng chưa đủ nhiều!”— Vừa nói, nó vừa quay đầu nhìn vào gương, thản nhiên rũ mớ tóc rối ra, rồi lại nhanh nhẹn búi vào. Mọi hành động diễn ra thản nhiên như không có chuyện gì. Ánh mắt vô cảm đến nỗi cái Q không thể đoán được ra cảm xúc thật của nó. Vậy nên con bé cũng chỉ thờ dài.

“Em hiểu rồi!”

.....

“Hiểu? Em sẽ chẳng bao giờ hiểu đâu cô bé à!”— Quay mặt vào gương, nó chỉ khề cười khẩy. Đó là một nụ cười vô cùng cay đắng, đắng như những gì mà nó đang phải trải qua vậy! Nó cười, nhưng trong lòng nó khóc, ai hay? Chẳng ai có thể biết được thật sự trong lòng nó đang nghĩ gì và nó đau ra sao đâu... bởi...”lớp mặt nạ”của nó quá dày, quá hoàn hảo! Chính là lớp mặt nạ mà anh”ban tặng”cho nó, và bây giờ, nó lại dùng chính lớp mặt nạ đó để đối phó với anh. Anh đã hài lòng chưa?

Cả ngày hôm đó, kể từ khi nghe cái Q nói”Anh L chỉ bảo là cãi nhau thôi!”... Nó bỗng dưng cảm thấy mình bị hớ!

Chết thật! Anh coi là cãi nhau, còn nó thì coi là chia tay luôn! Thế là tự dưng... cãi nhau lại thành chia tay... Nó điên thật rồi!!! Làm thế nào bây giờ!!! Á á á!!!

Cuộc đấu tranh tâm lý vô cùng mâu thuẫn đột ngột diễn ra trong tâm trí, gầy xéo nó suốt cả ngày hôm đó. Con bé cứ than ngán, rồi lại thờ dài suốt. Nhưng chỉ im lặng, tuyệt đối không nói ra. Mặc dù, con bạn thân vẫn luôn hiện hữu và ngồi lì lì ngay cạnh nó. Nhưng nó lại không dám mở lời, vì nó sợ mất mặt.

Nên xin lỗi... hay như thế nào???

Nó biết là lỗi tại nó, nhưng ai bảo tự dưng anh nói”next”ơ?

Nói cái gì hợp lý hơn không được à?

Tại sao phải là”next”?

Mà nó thì ghét cay ghét đắng cái từ đấy!

Hừ!

Rút cục thì lỗi một phần không nhỏ cũng tại anh. Ai bảo anh không chịu suy nghĩ trước khi nói cơ. Lớn rồi mà còn hồ đồ! Đã vậy! Nó sẽ đổi vài ngày cho biết tay!

Im lặng nguyên cả một ngày, vẫn cười cợt với những người con trai xung quanh, đặc biệt là anh chàng hàng xóm, lúc nào cũng dắt con cún lợn sang thăm dò tình hình nhà nó. Mọi lần thì nó sẽ đuổi anh về, nhưng hôm nay thì không. Độc thân rồi, nó tự cho mình cái đặc quyền”được”tán tỉnh.

Con bạn nhìn nó. Chỉ khề thờ dài. Ngờ tưởng rằng cứ cười thì sẽ che giấu được tất cả. Nhưng hóa ra lại chẳng thể qua mắt được sự tinh ý của con bạn thân. Ừ thì... chơi với nhau cũng ngọt 5,6 năm rồi mà... Chả nhẽ lại không nhìn được ra tâm tư sâu xa của nhau.

Cuối ngày. Hai đứa ngồi im lặng trong căn phòng nhỏ hẹp.

Bình thường thì đối với một ngày rảnh rỗi như thế này, chúng nó phải nói chuyện, bàn luận với nhau về nhiều vấn đề lắm, mà chủ yếu hơn 90% vấn đề là nó đều nhắc đến anh. Nhưng hôm nay thì ngược lại, chỉ có 10% kia được liệt kê ra, còn 90%”ấy”nó nhẹ nhàng ếm sâu vào tận trong tim, tuyệt đối không muốn lôi ra để mổ xẻ.

.....

“Mày khóc được chưa?”— Con bạn khó chịu nheo mắt hăm hực hỏi nó.

Nó giật mình, như bị đâm trúng tim đen, phải mất vài giây, mới bình tĩnh quay sang cười hỏi.

“Khóc cái gì cơ? Sao tao lại phải khóc?”

“Thôi đi! Bỏ con mẹ cái mặt-nạ-vui-vẻ của mày ra đi! Có mỗi tao với mày ở đây! Giả vờ làm cái đéo gì nữa! Muốn khóc thì cứ khóc! Mày tưởng mày im lặng cả ngày thì tao không biết trong lòng mày nghĩ gì à?”

Cái H vừa nói xong, con bé nghẹn ngào...

Nó bị sock...

Sao mà H hiểu nó thế!...

Không nói gì, không làm gì đặc biệt.

Vẫn cười, vẫn nói, hoặc vẫn im lặng như mọi ngày...

Vậy mà vẫn nhận ra những tâm tư ẩn sâu trong trái tim nó như một điều hiển nhiên...

Có lẽ... hiểu nó... Đối với H là một bản năng vô tình gắn kết hai đứa lại với nhau rồi

H vừa dứt lời, nó mỉm cười, rồi lại khẽ mím môi, cố ngăn không cho nước mắt trào ra...

Nhưng lại chẳng ngăn nổi...

Hức... ức ức...

Đôi bờ môi khẽ bật ra những tiếng khóc rung rức...

Hình ảnh H cũng dần dần mờ nhòa đi trước mắt nó...

Vì sao thế...

Vì nước mắt lấp đầy hết cả tầm nhìn của con bé rồi còn gì...

Bạn đang đọc truyện *Anh À! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hơn mười giờ tối, sau khi lượn lờ chán chê mấy vòng quanh hồ ở đường Hàn Quốc, H lại dừng xe ở một địa điểm có tầm nhìn mà H cho là đẹp, cùng thờ dài với nó.

“Gió hồ hôm nay mát nhỉ?”

“Hôm nào chả mát? Có cái đầu mày hôm nay mát hơn mọi ngày ý?”

“Ồ! Hà hà!”— Khẽ bật cười, nó luôn bật cười bởi những câu đùa không hoàn toàn ác ý của con bạn, rồi lại lặng lẽ đưa mình ra đón gió, cảm nhận cái lạnh của thời tiết trong thời khắc giao mùa. Lạnh lẽo đưa ánh mắt nhạt nhòa của mình xoáy sâu vào những đợt sóng đang nổi nhau dàu dất... thăm thẳm và xanh thẫm như không tưởng...

“Ai goo! Nếu mà ngã xuống đây thì không biết sẽ ra sao nhỉ?”— Con bé hồn nhiên nói, thực ra trong đầu cũng hơi có miên man suy nghĩ dờ dệ đó!

“Muốn không? Tao đẩy hộ cho?”— H thần nhiên trả lời.

“Mẹ mày =.=!!!”

.....

“Này... tao với L chia tay nhau được bao lâu rồi ý mày nhỉ?”— Ngồi vắt vẻo trên cái thành cầu, nó đưa người ra như thể sắp ngã làm con bạn mấy lần suýt thót tim.

“Làm gì mà bao lâu? Mới được có một ngày mà mày!”

“Ồ! Mới được có một ngày thôi à? Sao mà tao thấy lâu thế! Tưởng chừng như mấy hôm rồi ý!”

“Ừ... tại yêu mà! Xa anh một ngày em còn tưởng cả tháng cơ mà! Ha ha =))”

“Tổ xur! Sút cho phát giò! Con ranh =.=!”

“Sút thử xem???”

“À được! Chết m. mày đi này!!!” – Vừa nói, nó vừa đu chân sang, đập đập vào chân cái H... Nhưng tiếc rằng chân ngắn, đập không tới lại bị chân dài của cái H đập lại... chói với suýt ngã...

“Đm màyyyy!!! Cần thận tao ngã thật bây giờ!! Con chó nàyyyy! Á á á!!!” – Chối với, H chỉ đập nó có một cái mà nó suýt ngã thật! Thế mới biết sức mạnh của chân dài đáng sợ như thế nào T^T!!!

.....

Ngày thứ hai sau khi chia tay anh, mọi chuyện vẫn diễn ra bình lặng như thế.

Nhưng hôm nay có một chút thay đổi, nó nghe cái Q nói, sáng nay anh ra cửa hàng tìm nó, hỏi thăm về nó, nhưng đợi mãi không thấy nó đến nên anh lại phải quay về.

Nghe Q nói thế, lòng nó hơi thất lại đôi chút...

Anh ra cửa hàng tìm nó...

Vẫn còn quan tâm đến nó cơ à...

Nhưng mà...

Chia tay rồi...

Nó không còn muốn quan tâm đến bất cứ thứ gì thuộc về anh nữa...

Nhưng vẫn tò mò...

Vậy nên nó chỉ cười nhạt hỏi Q xem anh hỏi thăm gì nó.

“Anh ý hỏi sau khi ct chị như thế nào? Có buồn không?”

“Thế em trả lời sao?”

“Thì em thấy sao trả lời vậy! Em bảo ông yên tâm, chị không buồn đâu. Chị vẫn còn cười được cơ mà! Chắc tại chị yêu chưa nhiều lắm! Ông khỏi phải áy náy!”...

“Ừ...” – Nghe Q nói như thế, nhịp tim nó bỗng dừng lại trùng lại thêm vài nhịp, cảm giác như có cái gì đó muốn trực trào ra ngay lập tức. Nhưng không thể! Vẫn phải giữ thái độ vô cùng bình tĩnh và giả tạo trước mặt đứa em. Ừ... nó không muốn anh phải buồn, phải áy náy vì nó... và trên hết là... anh không xứng đáng được nhìn thấy nước mắt của nó! Thật sự không đáng!!!

Nó đang giả vờ vui vẻ, để che giấu đi vết thương lòng của mình. Nhưng nó lại thấy đau nhiều hơn, vì anh đã dễ dàng tin vào điều đó!

Từ ngày anh ra đi, anh hàng xóm tên Long bắt đầu quay sang quấy rầy nó với tần suất thường xuyên hơn. Mặc dù nói là quấy rầy nhưng mà nó lại thích điều đó!

Long thường xuyên mang con chó cún lộn tên Chu Bin sang nhờ nó trông hộ. Mặc dù nó biết thừa, cưa gái là chính, nhờ trông chó là phụ, nhưng nó vẫn cứ nhận lời.

Chợt lại trộm nghĩ, lúc này mà mở lòng ngay với một người con trai khác liệu mình có phải là loại dễ dãi quá không nhỉ? Nhưng ngay lập tức, suy nghĩ ấy vội bị dập tắt, bởi – chính anh là người ruồng bỏ nó cơ mà? Nếu bây giờ nó có đến với người khác ngay thì cũng là lỗi tại anh chứ chẳng phải tại nó. Nghĩ vậy, nó hồn nhiên vui đùa, đáp lại tình cảm của Long – người con trai đã theo đuổi nó suốt 7 tháng ròng kể từ ngày nó đi làm đến bây giờ.

.....

Tối hôm đó, khi nó và Long đang cho Chu Bin ăn bữa tối, hai đứa chơi đùa vui vẻ trong cửa hàng, quên bẵng đi những nỗi buồn vu vơ mà anh mang lại, chợt... chuông điện thoại rung lên tiếng báo hiệu tin nhắn điện hình được thu âm từ giọng của nó: “Bực.cc...c.c.... mình..hhh.hhhh.hhh...”!

Vội vàng vợ lấy cái điện thoại, cả ngày hôm nay, nó đã không ngừng nhắc máy lên rồi lại đặt máy xuống, chỉ để kiểm tra xem có tin nhắn nào gửi đến từ anh không, nhưng rồi lại bần thần thất vọng vì chỉ toàn là tin nhắn rác... Con bé không ngừng xóa tin nhắn mới của những người không quan trọng, chỉ để nhường chỗ dành dụm cho những tin nhắn cả cũ cả mới của anh. 4229 tin nhắn – đây là tổng số tin nhắn kể từ ngày anh bắt đầu làm quen cho đến khi chính thức bước ra khỏi cuộc đời nó và trở thành một “kẻ qua đường”.

....

“Em đang làm gì đấy?”

Chỉ là một câu hỏi thăm đơn thuần, nhưng, nhìn vào số điện thoại gửi đến khiến nó hoa hết cả mắt, nụ cười đang thường trực trên môi đột nhiên tắt ngấm. Cầm chặt chiếc điện thoại trong tay, tim nó khẽ rung lên khiến cả người run bần bật. Long ngồi cạnh cũng xuyết xoa hỏi thăm lo lắng... nhưng mọi câu hỏi miên man của anh đều trở thành thứ phiền phức đối với nó lúc này, nhìn vào khuôn mặt trong sáng điển trai theo đúng kiểu boy Hàn Quốc của anh, nó lại hình dung ra khuôn mặt đàn ông phong trần từng trải của L, mỉm cười cay đắng.

Phải im lặng như thế mất một lúc lâu, nó mới quyết định gửi đi cái tin mà mình vừa nhắn.

Bấm vào nút gửi, lòng nó bần khoăn đến lạ kì.

“Tôi đang ở với zai đấy! Được chưa?”

Chẳng hiểu nó nghĩ gì mà lại nhắn đi một cái tin xuẩn ngốc như thế nhỉ?

Như để khiêu khích anh chẳng?

Thật đúng là trẻ con, nghĩ gì nói đấy!

Ừm... nhưng mà cũng phải... chẳng phải đúng là nó đang ở cạnh zai, đang chơi đùa với zai đây hay sao? Điều nó nói có gì là sai? Chỉ đơn giản là nó không thêm nói dối anh nữa. Thời gian qua... hình như nó "lừa dối" anh hơi nhiều rồi...

Nhưng đến lúc không cần thật, thì nó lại thật thà quá mức:(!

Từ lúc nhắn tin cho anh xong, nó cứ chờ đợi tin nhắn hồi âm suốt...

Nhưng không có...

Cũng phải thôi, bởi những lời nó gửi đi ngang ngược đến thế cơ mà!

Có coi anh ra cái gì đâu?

Có chút nào gọi là tôn trọng anh đâu?

Miệng nó thường xuyên nói rằng nó tôn trọng anh. Nhưng thật ra những gì nó lén lút làm sau lưng anh thì lại không hề tương xứng với điều đó!

Trớ trêu thay vì lúc đó nó lại chưa có đủ sáng suốt để nhận ra được điều đó... mà phải mãi sau này... sau khi đã thấm nhuần vị đắng khi thiếu đi sự hiện diện của anh trong cuộc đời nó... nó mới chợt hiểu rằng... nó đã sai...

Sai vì nghĩ rằng, ngoài anh ra, nó vẫn còn rất nhiều sự lựa chọn khác, vẫn còn rất nhiều chàng trai khác theo đuổi nó. Và nó, một đứa con gái đã có người yêu cũng chẳng việc gì phải khép mình đóng chặt cửa cả! Nó còn trẻ mà! Phải trải nghiệm chứ! Phải yêu nhiều vào, để tìm được người nào thật sự xứng đáng với mình hơn. Nó cứ nghĩ như vậy, và không bao giờ "hoàn toàn" từ chối những lời mời mọc đơn đả của các chàng trai khác xung quanh nó... Vẫn cứ vui cười lời là với tất cả mà hoàn toàn không nghĩ rằng là mình sai. Nó chỉ nghĩ rằng, nó yêu anh, vẫn coi anh là người yêu chính thức của nó, còn những chàng trai bên cạnh, nó sẽ chỉ đặt họ ở đó, là vị trí của "zai", không có quyền can thiệp hay ghen tuông vào cuộc sống nó, và cũng không cho họ xuất hiện công khai khi nó ở với anh... Với nó, họ chỉ là "vật tiêu khiển". Và nó "đã từng" vô cùng thích thú với điều đó... Cho đến khi... giọt nước tràn ly..

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Tối hôm đó, nó không ngủ được, trần trọc thao thức suốt cả đêm, cố nhét vào tai những bản nhạc xưa cũ, giai điệu du dương mềm mại cho dễ ngủ, nhưng càng nghe thì lại càng muốn thức...

Thật buồn cười! Trong list nhạc của nó, toàn là những bài anh từng gửi cho nó hoặc nhờ bài hát đó mà hai đứa tìm được điểm chung). Buồn cười hơn nữa là giữa anh với nó – 2 con người ở hai thế giới hoàn toàn trái ngược nhau – lại có thật lắm điểm chung.

Nguyên cả một đêm, cứ lặng người đi, cố nhắm mắt lại và thưởng thức những bản nhạc mang tên "kỷ niệm" như thế... rồi hai bên bờ gối của nó cũng trở nên ướt đẫm từ lúc nào không biết...

Cứ nghe, và từng kỉ niệm hiện về...

Nghe hết những bản nhạc chung của hai đứa, list nhạc lại đẩy nó đến bài K2...

“1, 2, 3

Khóc đi em vì tình yêu chúng ta đã tan vỡ

Khái niệm, suy nghĩ, tính kĩ thì rồi cũng ko như mơ

Khác nhau nhiều quan điểm, đến hồi kết cũng bơ vơ...!!!

Khổ lắm chi thật nhiều, đoạn hồi kết mà vẫn ngỡ

Không còn nhau đâu em vì ngày mai bình yên không còn lại

Khả ái, cố gắng thật nhiều thì tàn tro cũng phôi phai

Khát khao được cùng em say sưa như ngày nào

Khi mà 2 đứa hạnh phúc nguyên trắng sao

Khúc tình duyên huyền tựa đẹp biết bao

Khuyên em hãy vững tin yêu lên... hãy mặc áo vào

Kéo trời lạnh em bệnh rồi con tim anh xôn xao

Bật ...Khóc.

Khi tất cả bỗng trở nên huyền ảo

Khẳng định ...đi

Để rồi thì mình chia tay!!!”....

Càng nghe, nó lại càng tự mỉm cười cay đắng... bài hát này... cứ như là đang mắng thẳng vào mặt mình vậy! Sao mà đúng thế! Chấp nhận thôi!

.....

Gần sáng rồi... Vậy mà nó vẫn chưa ngủ được. Đôi mắt hoang mang mơ hồ chực trờ mở thật to... sung vù đắm nước... Thế đấy! Nụ cười, cứng rắn, cũng chỉ là giả vờ mà thôi.

Màn đêm kéo đến thì cũng là lúc khuôn mặt thật của nó hiện ra... như một con ma =)))

Thời gian ấy, từng ngày trôi qua đối với nó thật nặng nề và khó khăn, hầu như ngày nào cũng thế, lời cái tin nhắn cuối cùng của anh và nó ra đọc. Nó lại tự cắn môi... Sao mà mình ngu thế! Nghĩ một đằng nói một nẻo... để rồi hất cả cơ hội cuối cùng mà anh mang lại... Chắc anh thất vọng về nó nhiều lắm.. Nản thật! Bán tính cứng đầu khó bỏ cộng thêm cái tự trọng to đùng khiến nó không thể nào thoát ra khỏi cái bóng sĩ diện mờ ảo... ngu xuẩn(... Người đàn ông đó đã phải bay từ Nam ra Bắc để hỏi thăm nó, chủ động nhắn tin cho nó... sau tất cả những gì mà nó đã gây ra... vậy mà nó... lại sẵn sàng... đập tung tất cả... Một lần nữa đắm lên sự tự tôn cao ngất ngưỡng của anh! Ngốc thật(!

.....

Đang suy nghĩ miên man, anh hàng xóm lại dắt con Chu Bin sang chơi với nó. Ngày hôm nay thì nó hơi buồn, nên chỉ cho phép Chu Bin vào, còn Long thì next ra ngoài nhé)!

Anh ngờ ngác nhìn nó, nhăn mặt hỏi tại sao, nó chỉ hồn nhiên trả lời, bởi vì anh xấu hơn con cún =))!

Cố gắng cời đôi giày trắng quen thuộc ra, Long vẫn cứng đầu đẩy cửa lách vào, nhưng con bé lập tức quai chân ra chặn, nhất định không cho anh vào. Đẩy qua đẩy lại mãi không được, rút cục anh lại bị bỏ nhào vào trong, ngã nhào lên người nó... Sùng sốt... hai khuôn mặt áp sát vào nhau... môi anh cận kề gần như muốn lấp nghẹn bờ môi nó khiến con bé cứng người... hơi thở nhip nhàng khiến nó đột nhiên nóng bừng cả mặt... Không hiểu sao lúc ấy, Long cũng chỉ biết dờ ra mà không chịu thay đổi tư thế:-w!

“Sau con mưa đêm vừa qua...

Giặt mình chọt nhìn mưa khóc òa..

Sau đêm qua em nhận ra...

Tình mình ngày nào giờ đây đã khác...”

Bản nhạc chuông đột ngột vang lên réo rắt phá tan bầu không khí khó thở, lấy có nghe điện thoại, nó lập tức đẩy mạnh anh ra và vội vàng với lấy chiếc đoạn thoại bị vút lẩn lóc dưới sàn nhà, nhấc máy lên nghe mà quên không nhìn số (số của anh, nó đã vội xóa).

“Cửa hàng đông vui nhỉ?”

“Hả?”– Nghe thấy giọng người đàn ông ấy, tim nó chợt rung lên những nhịp đập bồi hồi, đôi bàn tay cầm lấy chiếc điện thoại bỗng trở nên run kinh khủng... cảm giác như giữ cũng không vững nổi nữa...

“Anh vừa đi qua cửa hàng, thấy em đang...”

Không để cho anh được nói hết lời, nó vội vàng chặn họng.

“Ủm đây! Đang ở với zai thì làm sao mà không vui được! Mà sao anh lại đi qua cửa hàng tôi?”

“À... anh có việc tiện đường nên đi qua (rõ là nói dối)... Dạo này em sao rồi?”

“Cảm ơn anh đã quan tâm! Tôi vẫn ổn!”– Nó trả lời anh bằng giọng hết sức lạnh lùng, cũng chẳng hiểu sao, kể từ ngày đó, cứ mỗi lần anh gọi điện quan tâm nó, nó lại tự động trả lời anh bằng cái giọng bất mãn như thế này...

“Ủm... vậy thì tốt rồi... quả đúng như những gì cái Q nói ^^! Em không buồn ^^!”

“Sao anh biết tôi không buồn?!”– Nó hỏi anh, giọng thản nhiên nhưng thực ra trong lồng ngực đang có cái gì đó muốn nổ tung vì bị hói thúc.

“Vi cái Q nói, chia tay anh em sẽ không buồn đâu, vì em yêu anh chưa đủ nhiều. Anh đã thử, quả nhiên đúng thật!”– Anh nói, giọng có vẻ thất vọng, cảm giác như đi kèm giọng nói ấy còn kéo theo một nụ cười chua chát nữa.

“Anh đã thử như thế nào? Nói tôi nghe coi?”– Con bé bực tức trả lời, thử ư? Anh thì biết cái gì mà thử chứ? Anh xem phép thử của anh đã biến tôi thành cái gì rồi đây này!

“Chẳng phải phép thử vẫn đang diễn ra sao ^^... Thôi, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi! Em không cần nghĩ nhiều đâu! Chúc em hạnh phúc!”

“Ủm! Cảm ơn anh! Vậy không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy!”– Cười khẩy, nó vội vàng cúp máy...Nhưng lại bản thân không nỡ buông tay...’0169xxx8888”– Số điện thoại này... mặc dù không bao giờ lưu, nhưng lại là số điện thoại duy nhất trong danh bạ mà nó nhớ! Thậm chí là do đến tận bây giờ... vẫn không thể nào quên!

.....

Nói chuyện với anh xong, nó mới chợt giật mình nhận ra... Long vẫn đang ở bên cạnh nó, ôm con Chu Bin mặt buồn rười rượi nhìn nó... lịch sự giữ im lặng từ nãy đến giờ mà nó chẳng hề đoán hoài.

Thật ngại quá! Con bé chỉ biết cúi đầu, chẳng dám nói gì.

....

“Là người yêu em hả?”– Thấy nó im lặng mãi, Long cũng phải mở lời.

“Không! Người yêu cũ thôi!”– Ngập ngừng vài giây ngơ ngác, rồi nó cũng quyết định trả lời.

“Cũ thì tốt rồi!”– Anh mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm.

.....

Tối hôm đó, H lại ra cửa hàng chơi với nó. Mặc dù có con bạn ở ngay bên cạnh, nhưng nó vẫn không tài nào tâm sự được câu chuyện hồi sáng mới xảy ra. Bởi nếu nói ra thì thế nào cũng bị ăn chửi:”Sao mà mày ngu thế!!!”.

Nhưng mà bản khoản mãi, cuối cùng thì nó cũng đành kể, và y như rằng bị chửi không thương tiếc.

“Sao mày ăn gì mà ngu thế hả con kia! Cứ nghĩ một đằng rồi nói một nẻo là thế nào! Nhớ thì nói mẹ ra là nhớ! Cứ phải nói những câu hại người hại cả mình để làm cái gì! Bây giờ thì mày đã thấy sướng chưa???”– H cất cao giọng, mắng nhiếc như thể nó là bạn của anh thì đúng hơn!

Theo thường lệ thì con bé sẽ vùng dậy chửi lại đấy. Nhưng mà lần này thì nó thấy nó sai thật! Sai nặng! Nên chỉ biết ngồi im, cúi mặt im bặt. Mím môi ngậm chặt miệng một lúc rồi mới khó khăn trả lời.

“Thế bây giờ tao phải làm như thế nào?”

“Xin lỗi đi!”– H dứt khoát.

“Gi cơ? Xin lỗi á???”– Con bé tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Đm! Vứt quách cái tự trọng ngu xuẩn của mày đi! Chẳng qua tao là bạn mày tao không nở nói, chứ đứng từ vị trí người thứ 3 nhìn vào, mày sai lè lè ra rồi! Còn chưa chịu xin lỗi à =.=!!”

“Nhưng tao chưa xin lỗi ai bao giờ cả...”– Nó nói về tội nghiệp.

“...”– H ngáy ra một lúc – “Ừ nhì! Mà cũng phải, cái loại mày cứng đầu bỏ mẹ ra được ý! Thôi được rồi! Đưa máy đây tao nhắn hộ cho”.

Có kiểu bạn nào lại ‘tuyệt vời’ như thế này không??? Con bé nhăn mặt cười toét cả miệng, vội vàng đưa máy cho cái H.

Ngồi đọc lại tin nhắn từ tối hôm trước, mắt cái H lại càng lờm nó mạnh hơn khi đọc được tin nhắn “Tôi đang ở với zai” của con bé. Nó sợ đến tái mặt, chỉ biết gượng cười đau khổ.

Ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại thở dài phườn phợt, H quyết định vứt máy cho nó, bảo nó tự nhắn đi, H sẽ soạn thảo văn bản mồm cho =)).

.....

“L à... Em nhận thấy rằng em đang sai... Em biết... mặc dù lúc này đã là quá muộn rồi... nhưng hãy cho em được nói lời xin lỗi có được không? Em biết em đã làm anh rất thất vọng. Nhưng anh có thể cho em một cơ hội để làm lại tất cả được không? Em nhớ anh nhiều lắm! Yêu anh!”

“Đmmmm!! Sao mà sến thế há mày =))))!!”– Vừa nhắn, nó vừa nỏ hết cả gai ốc, mấy sợi lông tơ cứ dựng đứng cả lên vì sến chuối. Cái H thì chỉ biết cười khàn khạch.

“Xin lỗi thì nó phải thế!”

“Nhưng mà nghe điều lắm!”– Con bé nhăn mặt.

“Điều thì xóa mẹ mày đi =.=!”– H lừ mắt.

“Ờ thôi thôi! Được rồi! Thế bây giờ tao send nhé?”

“Viết xong không send thì mày định để đấy làm đồ lưu niệm à:-O!”

“Biết rồi =.=!”.

.....

Tin nhắn vừa được send đi... Mà công nhận lúc bấm vào nút send nó thấy hồi hộp dã man. Cảm giác như bàn phím bị ướt nhưột ra vì mồ hôi từ tay nó ỳ.

Năm phút sau, tiếng chuông điện thoại báo có tin nhắn tới vang lên khiến hai con giật bắn cả mình, hồi hộp lòi ra đọc.

Cứ giữ tinh thần chắc chắn là sẽ bị từ chối cho nó tránh khỏi sự thất vọng nặng nề, ánh mắt nó chột sáng lên khi đọc được tin nhắn đùa cợt của anh.

“Để xem xét thái độ đã!”

“Ha ha ha! Tao biết ngay mà! Vẫn còn đùa được là ông ấy chả giận mày lắm đâu!”

Mặc dù H nói thế, nhưng câu trả lời này đâu có rõ ràng? Vậy nên nỗi lo... nó vẫn phải cất giữ trong lòng... không thể hiện ra, nhưng cũng không tài nào mà vui nổi.

“Vậy bây giờ tao nhắn gì?”

.....

“Còn xem xét cái gì nữa(! Thái độ chân thành như thế này rồi còn gì(! Thôi duyệt luôn đi >”

Thế là khi nhắn mấy cái tin này, nó thấy gai người vô cùng. Sao cái con tomboy bạn mình lại có thể nghĩ ra mấy câu nịnh nọt ngọt xớt như thế này được cơ chứ!!! Trong khi cái đứa nữ tính ngồi ngồi như nó thì lại chẳng bao giờ nói ra được câu nào nên hờn – chỉ viết là giới =.=!!!

“Chưa được! Để anh suy nghĩ đã, sáng mai anh sẽ có câu trả lời.”

Ôi zoi oiii! Một lời nói nặng tựa thái sơn! Tin nhắn này của anh sao mang áp lực thế không biết! Nó chẳng thể nào thở phào nhẹ nhõm, chỉ có thể hồi hộp đếm đến ngày mai..

Chương 18

Tối hôm đó, nó đã nghĩ rất nhiều, dằn vặt đấu tranh tâm lý rất ác liệt... Phải cố gắng lắm mới vút được cái tự trọng ngu ngốc của mình sang một bên, để nhún tít... chúc anh ngủ ngon như thường lệ.

Đã 3 ngày rồi, kể từ ngày hôm ấy, nó không được nhận tin cho người nó yêu thương, không được hỏi thăm quan tâm chăm sóc nữa. Đối với nó mà nói, thực sự đó là một cực hình. Anh – chắc là người đầu tiên – duy nhất – và cuối cùng được nó xuống nước đến mức này(...

Đêm nay, dù mọi chuyện vẫn chưa có kết quả rõ ràng, nhưng nhận được tin hồi đáp từ anh, khiến nó chìm vào giấc ngủ một cách êm đềm và nhẹ nhàng hơn hẳn. Không cần phải nghe những bản nhạc trầm mặc buồn da diết đến khó tả nữa, nó chỉ loay hoay một mình lục lại đồng tin nhắn cũ, đọc lại những cái từ ngày đầu tiên anh bắt đầu làm quen nó, rồi đến ngày anh không kiềm chế được, buộc phải gọi nó là vợ trong khi nó còn chưa nhận lời yêu anh, cho đến cái ngày hai đứa hẹn gặp nhau... Tất cả diễn ra thật ngọt ngào! Nhanh như một cơn lốc. Nhoảng một cái đã đến giai đoạn... chia tay như thế này rồi! Kinh khủng thật! Nhưng mà không muốn kết thúc như thế đâu! Nó sẽ cố gắng hết sức để níu anh ở lại. Nghĩ thế đấy! Và hôm nay nó sẽ ngủ sớm hơn mọi ngày một chút để dành sức lực cho ngày mai "chiến đấu tiếp".

.....

Sáng hôm sau, H lại sang nhà nó từ sớm, thật ra song song với câu chuyện của nó thì chính cái H cũng đang lâm vào bế tắc riêng của mình. Thật là... đúng là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh... Chẳng nói trước được cái gì. Không hiểu đêm qua đã có chuyện gì xảy ra mà mắt con bé cứ sưng húp, hỏi gì cũng không nói, lại cứ lẩm bẩm hát bài "Ngày đẹp trời" của Bằng Kiều. Eo ôi... nghe sao náo cả lòng =.="!

Tầm trưa, hai đứa lại kéo nhau sang nhà Mita – vợ nó, ngồi kể lại chuyện từ mấy ngày hôm nay, mọi chuyện chuyển biến từ nụ cười sang nước mắt. Thật buồn cười! Mấy đứa cứ ngồi tám rôm rả, trêu chọc nhau như thế. Trong lúc Mita đang đòi cái H phải làm fansign lên ngực cho nó, thì cũng là lúc... con bé nhận được tin nhắn... từ anh...

Hồi hộp mở ra, và tất cả là...

.....

"Em à! Sau một đêm dài suy nghĩ, anh nhận ra rằng anh vẫn còn yêu em nhiều lắm! Và chuyện lần này thật ra cũng nhỏ thôi..."

Đọc đến đây, nó chợt mỉm cười, nhưng nụ cười lại nhanh chóng bị dập tắt bởi những dòng tiếp theo...

"Nhưng những chuyện xảy ra sau đó khiến anh nhận ra rằng, cách suy nghĩ và thế giới sống của chúng ta quá khác xa nhau... Nếu bắt em phải dung hòa với nó, thật sự sẽ là một thiệt thòi lớn cho em. Vậy nên, chúng mình chia tay nhau em nhé! Anh sẽ nhớ em rất nhiều! Ayeen!"...

Kết thúc những dòng tin nhắn, nó như muốn lặn đi, mọi thứ xung quanh dường như trở nên mờ nhạt. Tai con bé ù đi, thậm chí không để ý được rằng... cái H cũng vừa mới chạy vụt ra khỏi căn phòng, và những tiếng rung rúc cất ra từ bên ngoài hành lang.

Vậy là nó biết, cùng một thời điểm đó, đã có hai chuyện buồn liên tiếp xảy ra. Còn Mita chỉ ngồi nhìn, lúng túng không biết phải làm như thế nào.

.....

Giấu nhem nỗi buồn đột ngột của mình vào một góc, nó vội vàng chạy ra, ôm lấy vai cái H, vỗ về an ủi nó. Nhưng không khuyên con bé đừng khóc nữa. Bởi nó biết, tính H giống nó, đang khóc mà đứa nào cứ lèo nhèo: "Thôi đừng khóc nữa mà!" là chỉ có ăn đấm!

Thay vào đó, nó lại nói: "Cứ khóc đi! Khóc cho thoải mái đi! Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi! Mày phải mạnh mẽ lên để con an ủi tao chứ! Phải không?"=))

.....

Mặc dù hôm nay trời nắng, nhưng ra đến hồ thì gió vẫn đưa nhau thổi mát lòng lộng. Dừng lại ở một chỗ có tầm nhìn bao quát nhất, M và H dừng lại, ngồi hóng nắng với nhau).

Trong lòng cả hai, mỗi đứa đều có những tâm sự riêng, nhưng lúc này thì chưa thể kể ngay cho nhau được, chỉ biết than thở với lòng hồ bằng nước mắt mà thôi!

Ngày hôm nay, buồn cười thật đấy! Lần đầu tiên, lần trong mặt hồ là nước mắt của nó đấy... Đã cố gắng nín kể từ lúc ở nhà Mita, vì H khóc nên nó cũng chẳng nỡ khóc theo nữa. Nhưng đến lúc này thì hết nín nhịn nổi rồi. Nó không óa lên nức nở như một đứa con gái... mà chỉ để cho từng dòng nước mắt cứ thế nhạt nhòa lặng lẽ chảy xuống, ướt nhoeẹt cả cổ áo của con bé, hoen hết hai hàng mi thấm đầy mascara đen sì. Nó cũng khóc, nhưng tuyệt đối không lên tiếng, tránh để dòng người qua lại chỉ trở bàn tán. Nó ngại! Ngại cho người ta thấy con người mình lúc yếu đuối nhất lắm. Nhìn thấy được điều

đó. Chỉ cần H là đủ!

.....

2 giờ trưa, nắng càng lúc càng lên cao, hong khô hết hai hàng mi trước đó đã thấm đầy nước mắt của hai đứa con gái. Chúng nó cùng mỉm cười, nhẹ nhàng cho qua tất cả mọi chuyện đã xảy ra, rồi lại đứng dậy, phóng bạt mạng trở về cửa hàng cho kịp giờ làm.

80km/h... cái H đúng là bị điên rồi!!! Nhưng không hiểu sao, ngồi đằng sau nó, ôm chặt lấy cái bụng to thiệt là to của nó (3 ngón mỡ dày chứ chả ít ==)), nó lại cảm thấy thích thú và an toàn đến thế. An toàn... như lúc ở bên anh vậy. Có lẽ bởi vì nó tin, tin rằng H sẽ không mang lại đớn đau và những thương tổn cho nó... như anh...

.....

Những ngày sau đó, nó thường xuyên đi chơi với H và Mita, chìm đắm trong những cuộc vui, cố để mình quên hết tất cả. Rõ ràng rồi, khi người ta đau khổ vì tình thì tốt nhất là tìm đến bạn bè và công việc, lấp nhen nỗi nhớ bằng những cuộc vui sẽ khiến đầu óc nó không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới những chuyện buồn nữa. Vui, là trên hết! Đòi còn dài, zai còn nhiều, đại dương còn rất nhiều cá! Tha hồ mà đánh bắt! Sao phải xoắn =;!

Thế nhưng... nói là nói thế...

Nhưng mỗi khi những cuộc vui kết thúc, ai về nhà nấy, chìm mình trong bóng tối...

Thì nó lại là nó... một con bé đơn độc... đắm mình trong những kỉ niệm...

Tệ thật! Đi đâu! Làm gì! Nó cũng nhớ đến anh, tưởng tượng thấy anh đang ở ngay bên cạnh, làm những việc mà trước kia anh đã từng làm... Cảm giác như anh lúc nào cũng vẫn ở bên cạnh nó vậy. Ai bảo ngày trước nó đi với anh nhiều quá làm gì. Một ngày, trừ lúc ngủ ra thì gần như 24/24 là nó ở bên cạnh anh. Anh đưa nó đi chơi, rồi lại đưa nó đi làm, tham gia vào cả công việc của nó. Buồn cười nhất là lúc anh giả vờ làm quản lý khi có khách nữ vào để anh không bị buộc phải tránh ra ngoài. Nó cũng được tham gia vào những vụ làm ăn của anh. Ngồi ở đó và nghe những cuộc họp "đen" khiến con bé đau hết cả đầu @.@!!!

Ai mà biết được, sẽ có một ngày, mọi chuyện dồn dập quay trở về trong trí nhớ dày vò khiến cho nó trở nên khổ sở như thế này. Càng cố quên... thì lại giống như ép mình cố nhớ vậy!

Băng qua những con đường xưa cũ, nhớ lại những lúc ở bên cạnh anh, cũng ngồi sau anh, và anh đột ngột tăng tốc khi nó nói: "Nó không sợ đua xe" như thế này! Thật sự cảm thấy buồn cười và... trống trải lắm! Mọi chuyện xảy ra đột ngột quá! Tất cả dường như vẫn còn mới, vẫn còn nguyên vẹn trong trí nhớ nó... Mà trí nhớ của con bé thì tốt kinh khủng. Vậy nên quên anh, chắc chắn sẽ là một điều khó vô cùng!

Mọi người hay nói rằng ý... khi người ta có nỗi đau lớn ở trong tim... thì họ thường tìm đến những nỗi đau mạnh bên ngoài để xác... để sự tác động ấy có thể phần nào giúp xóa nhòa đi nỗi đau của tinh thần... Vậy nên, mặc dù ngoài trời đêm nay rất lạnh, thì nó vẫn cùng cái H, hai đứa ăn mặc phong phanh phóng bạt mạng trên những con đường lồng lộng gió, chỉ đơn giản là để thưởng thức cái lạnh của đất trời... mong có thể phần nào xoa dịu bớt cái lạnh nơi con tim.

.....

Ba ngày sau, anh lại call cho nó...

Ừm! Cũng đã ba ngày rồi nhì! Thế mà nó cứ tưởng đã phải cả tháng trôi qua. Vẫn hồi hộp nhận điện thoại như cái ngày mới đầu cãi nhau ấy. Nhưng không còn dùng cái giọng lạnh lùng để tiếp đón anh nữa, nó đổi giọng nhẹ nhàng, nhưng man mác chút buồn dịu dàng.

"A lô..."

"Em đang làm gì đấy?"

Đang định trả lời, nhưng chợt dừng lại một lát, nó thấy giọng anh hôm nay có chút gì khác lạ. Khàn hơn, trầm hơn, và mệt mỏi hơn nhiều. Vậy nên nó quyết định hỏi lại.

"Anh sao thế? Nghe giọng có vẻ mệt mỏi. Anh ốm à?"

"Cũng không hẳn, chỉ là ba ngày nay chưa ngủ rồi..."

"Làm gì mà không ngủ???" – Nó lo lắng gần giọng hỏi.

"Đập đá..."

"Sặc! Anh đã hứa với em là không thêm chơi cái thứ đó nữa rồi cơ mà! Sao bây giờ lại..." – Giọng nó run lên... giận dữ vô cùng.

"Anh xin lỗi..."

"Anh biến đi!" – Nói rồi, nó hậm hực cúp máy. Bực cả mình. Lớn rồi mà vẫn còn làm trò nông nổi. Làm gì không làm lại chơi cái trò hại người đó làm

gi??" Anh vừa thất hứa, lại vừa làm nó thêm lo lắng... thật sự... đau lòng nhiều hơn là tức giận..

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“L này! Tôi chia tay L rồi!”

“Sao thế?”

“Bất đồng quan điểm”

“Hay tại cô lăng nhăng?”

“Tôi lăng nhăng với ai-w”

“Voi thằng này <=))))”

“Đồ chó =.=!” Súc sinh! Súc vật ghê đầu!”

“Á à! Chửi... ăn đạn bây giờ!”

“Đạn mềm à)”

“Muốn thử không?”

“Ồ nâu nâu!!! Nhưng mà này, sao con trai sau khi chia tay cứ đập đá đập đùng thế!”

“Ai bảo thế?”

“Hồi trước chia tay tôi anh cũng đập đá nguyên 1 tháng còn gì X_X!!!”

“Hay... khi người ta buồn trong tim, không có lối thoát nào thì thường phải tìm đến chất kích thích để tạm thời quên đi nỗi đau mà...”

“Thế đến khi tỉnh lại thì sao?”

“Thì... lại càng đau hơn đó bé bi à ^^!’=))))))

“Thế mới nói là L ngu si =, kiki =,”

“Ừ! Ngu si mà có đứa nào vẫn từng yêu ý =, kiki =,”

“Ừ! Từng thôi mà =, kiki =,”

“Bỏ ngay cái kiểu cười nghe như tên của một con CHÓ ấy đi =))))”

“Mk!!! Thế thằng nào còn bắt chước:-O!!”

“Bố mày thích bắt chước đấy! Thì sao:-O!”

“Thì... e ý à...>!”

“À được! Vậy... chúng mình lại iu nhaoooo >

“Cút mẹ anh đi! Tôi không yêu anh đâu =, kiki!!!”

“Đã bảo bỏ ngay cái kiểu cười ấy đi cơ mà X(!”

“Ồ ờ... được rồi... đồ khốn nạn (___)”...

.....

Chat với L, lúc nào cũng đem lại cho nó nụ cười. Bất-cứ-lúc-nào. Hẳn luôn là "món ăn tinh thần" có hạn bảo hành vô thời hạn mà nó ưa thích!

Ít ra thì sau cuộc trải lòng tâm sự dài 4 tiếng đêm hôm nay, nó lại có thể chìm vào giấc ngủ một cách ngon lành hơn mọi ngày. Cũng đã lâu rồi, nó mới có thể chan hòa nụ cười xen lẫn nước mắt như thế này.

.....

Kể từ ngày anh và nó chính thức bước ra khỏi cuộc đời nhau, nó cũng bắt đầu làm quen với việc không có anh bên cạnh. Chấp nhận sự thật, nó quyết định đón nhận sự quan tâm của Long. Ngày nào cũng thế, dù nhà anh ở ngay cạnh cửa hàng nhưng anh vẫn luôn tận tâm đưa đón nó đi làm, đưa em Chu Bin sang chơi với nó cho công việc bớt buồn tẻ, và quan tâm nó gần như 24/24. Kể ra thì nó cũng sướng thật! Người ta bảo nó có số đào hoa, người yêu thì thiếu nhưng zai thì rất nhiều, kể cũng không sai chút nào)!

Thời gian ở bên Long, mọi chuyện cũng trôi qua nhanh lắm, đôi lúc nó vẫn nhớ đến anh, thỉnh thoảng còn nhầm tưởng rằng anh vẫn ở xung quanh cuộc sống nó. Bỗng đôi lúc, ánh mắt hướng ra phía dòng người, nó lại vô tình bắt gặp bóng dáng ai đó nhìn rất thân thuộc lướt vụt qua. Dừng lại mất vài giây cho tim loạn nhịp, rồi nó lại vội vàng cúi rụp đầu xuống, lắc lắc vài cái như để tự trấn an mình: "Anh đi rồi! Tuyệt đối không phải anh đâu!".

Vậy mà...

Đó là một ngày cuối đông năm 2010, đã ba tháng kể từ khi anh chia tay nó. Gần 9h tối, nó chuẩn bị đóng cửa hàng ra về... thì bỗng nhiên... bóng người quen thuộc ngồi trên con SH trắng đột ngột lướt qua trước mặt nó. Dù chỉ cách nhau có một lớp kính thôi, nhưng chắc chắn, cảm xúc thân thuộc đó nhất định không thể nhầm lẫn được!

Chỉ anh, mới mang lại cho nó cảm giác tim đập loạn nhịp, đầu óc rối bời như thế. Đúng là anh rồi! Nó từng người đứng im mất vài giây, rồi vội vàng mở toang cánh cửa, đưa mắt nhìn theo, nhưng bóng xe đã vội vàng nép liệng vào một góc đường... Thậm chí, nó còn nhìn thấy rõ, "người đó" có quay lại nhìn nó!

.....

Kể từ lúc đó, nó cứ suy nghĩ mãi, đầu óc chỉ quẩn quanh quanh câu chuyện vừa xảy ra tối nay. Mặc dù cũng trong buổi tối ngày hôm đó, Long chính thức tỏ tình với nó... (lần này chắc phải là lần thứ... n rồi).

Đưa nó về đến nhà, anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối cho con bé, vô tình nhìn thẳng vào mắt nó đầy triu mến khiến hai má chợt trở nên nóng ran. Cũng lấy hết can đảm để nhìn thẳng vào mắt anh, nó lắp bắp nói.

"Sao anh tốt với em thế?"

"Bởi vì anh rất thích em mà! Đồng ý làm người yêu anh nhé?"

Vừa nói, anh vừa áp nhẹ hai bàn tay ấm áp to bản vào đôi má nó, khiến chúng ửng hồng lên e ấp... Bất ngờ quá! Mặc dù đây không phải lần đầu tiên anh nói thích nó. Nhưng trong cái thời khắc này, không hiểu sao nó vẫn thấy động lòng vô cùng.

"Cho em thời gian đã nhé!"

"Ừm! Anh hiểu mà! Anh sẽ chờ!" – Vẫn mỉm cười hiền lành, anh vẫy tay chào nó rồi nhắc con bé phải vào nhà ngay thì anh mới về.

.....

Buồn cười thật! Lòng thì vẫn nghĩ đến một người, mà ngoài mặt thì vẫn nhận sự quan tâm của một người khác. Cái này...có phải là dối lòng quá không?

Nhận được sự quan tâm của Long, nó vui đấy! Nhưng buồn cũng nhiều, vì thấy tội anh quá(!

Đây đâu phải tình yêu?

Đây là sự thương hại thì đúng hơn.

.....

Tối hôm đó, lại online, nó đăng nhập yahoo và viết lên status những dòng tâm sự của mình.

"Xin lỗi! Em thích anh, nhưng em vẫn yêu người ấy?"

.....

"Em đang thích ai rồi à?"

Dòng chat bất ngờ hiện lên trên màn hình với cái nick đã bị nó bỏ quên từ 3 tháng trước, nó không nỡ xóa, thậm chí vẫn để anh ở một vị trí riêng – trang

trọng – dễ thấy”anh trai”. Nhưng lại không bao giờ thấy”anh trai”phát sáng =.=”!

Ngó người bối rối, nhìn lên cái status của mình, nó lại chỉ muốn xóa ngay!

Ôi thôi! Anh nhìn thấy mất rồi! Hối hận quá!

Nó bối rối không biết trả lời sao, rồi lại xuề xòa cho qua chuyện.

“Không hẳn! Cũng không biết nữa! Chưa phải thật lòng!”

....

Chat với anh luyện thuyền một hồi, chẳng hiểu sao khác với L, nó không hề có hứng chat với anh. Nên câu chuyện luôn luôn bị đưa vào ngõ cụt. Cuối cùng, nó đánh dần lòng mình, cố gắng lấy hết can đảm để viết ra câu hỏi đã canh cánh từ lâu.

“À! Em muốn hỏi anh điều này...”

“Ừm! Em nói đi.”

“Anh ra Hà Nội từ trước hay sau khi cãi nhau với em thế?”

“Trước hai ngày, thật ra... lúc đó anh muốn dành bất ngờ cho em!”

“Thế hà... bất ngờ quá trời luôn!”

“Thì lúc đó... anh chỉ muốn lặng lẽ đi qua cửa hàng... xem em làm gì, với ai, sống như thế nào... vậy thôi ^^!”

Nghe anh nói đến đây, tim nó như thắt lại... Vậy là... biết đâu... khi anh lặng lẽ quan tâm nó... thì nó lại vô tình làm tổn thương anh... vì những hành động cộc nhả vô tâm của mình với những chàng trai khác... Biết đâu... vô tình... anh lại nhìn thấy tất cả~!... Không biết cảm xúc lúc đó của anh sẽ ra sao nhỉ? Chắc là phải giận và thất vọng vì nó lắm..

“Vậy... sau khi chia tay... anh có làm thế nữa không?”

“Vẫn chứ ^^!”

"..."

.....

Choáng quá! Vậy là... người con trai nó thấy hôm nay... chắc chắn là anh rồi~!...

Tự đứng lại cảm thấy mình có lỗi vô cùng. À! Mà có bao giờ nó không phải người có lỗi đâu cơ chứ! Cười nhạt, và kết thúc cuộc nói chuyện bằng những câu hỏi thăm xã giao thông thường, giống như với những người”chỉ bước qua đời nhau”... Nhưng bỗng dừng, lại thấy lòng quặn đau vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Anh À! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Sau ngày hôm ấy, nó quyết định từ chối Long.

Không thể dối lòng, và cũng không thể dối”người”được.

Làm sao nó có thể toàn tâm toàn ý nhận lời yêu một người khác, trong khi thực tâm vẫn chưa thể nào quên anh.

Nó và anh, rồi cả hai người cũng sẽ lại yêu, nhưng là yêu một người khác, ở một thời điểm khác... khi hoàn toàn quên đi nhau. Chứ không phải bây giờ!

Nhưng anh biết không, thời gian dành cho anh, dường như đối với em là quá nhiều!

Từng nghe người ta nói”Cần phải mất gấp 3 lần thời gian yêu mới quên được nhau”.

Vậy là em đã chờ đợi suốt 9 tháng rỗng, thử sống độc thân, không suy nghĩ gì cả.

Chờ đợi đến cái ngày”anh tự động biến mất khỏi tâm trí em”...

Nhưng không thể!

Rõ ràng là nói dối, anh nhỉ!

Hay là do cái bóng của anh tồn tại trong lòng em quá lớn?

Đề cho dù đến bây giờ, em vẫn còn vẹn nguyên những cảm xúc này mà viết về anh?

Anh biết không...

Ngày ấy, em đã giận anh lắm đấy!

Nhưng tất nhiên, em chỉ giận thôi, chứ không hận.

Vì trong em, anh luôn là một người anh trai tốt, khiến em tôn trọng và kính nể vô cùng!

Mà em gái thì làm sao hận anh trai được ^^!

Nhưng vẫn giận lắm, giận vì tại sao... anh nói anh hiểu nhưng lại không thể tha thứ được cho em?

Anh nói lỗi lầm của em nhỏ bé mà? Tại sao vẫn cứ cứng đầu không chịu thông cảm như thế?

Tại sao không cho em một cơ hội chuộc lại lỗi lầm...

Ngày ấy, cái suy nghĩ đó, như quấn quanh trong tâm trí em mãi như vậy đấy!

Nhưng cho đến bây giờ, khi chính em đang gặp phải những chuyện như trước kia em làm với anh...

Giống như là quả báo vậy!

Người ta nói gieo nhân nào, thì gặp quả nấy mà...

Bây giờ thì em đã hiểu...

Thì ra cảm xúc lúc đó của anh là như vậy!

Em yêu anh đấy! Em cũng biết lỗi của em đấy!

Nhưng sự tôn trọng, lòng tin tưởng, em không cho anh thấy.

Làm sao người ta có thể tiếp tục yêu nhau khi mà đã mất đi lòng tin và sự tôn trọng được nhỉ?!

Có chăng chỉ là mù quáng mà thôi...

Còn chúng ta thì... đều là những người lí trí quá ^^!

Hiểu được... nhưng tha thứ và chấp nhận được hay không... lại là ở quyết định riêng của mỗi người~!

.....

Bản entry được viết vào ngày 11/9/2010

Ngày thứ nhất...

Cứ cảm thấy sao ý...

Ko nói đ.c

Cũng ko biết diễn tả ra làm sao...

Lần đầu tiên như thế này mà~...

Lần đầu tiên”được”nghe lời chia tay từ một ai đó...

Lần đầu tiên cảm thấy nước mắt lăn từng vệt trên má thật dài...

Không phải là ướt chan hòa như chưa bao giờ được khóc...

Mà có cái gì đó nghẹn đắng trong cổ họng... nhưng lại không muốn thoát nó ra ^^

Không muốn bật ra thành từng tiếng nấc... cũng không muốn tạo nên những tiếng khóc sục sùi...

Bởi bản thân đã quen im lặng.

Là một con người của sự im lặng...

Không cho phép bản thân mình được hành động thái quá~

.....

Cứ ngồi yên một góc...thì thoảng... vô tình nhớ lại 1 điều gì đó... 1 ký ức nào đó... ở một nơi nào đó... hay một câu nói nào đó... nghe như quen thuộc... như thể là nó đã thấm nhuần vào tâm trí mình mà cứ vô tình thốt lên... là lại nhớ...

Nước mắt rơi~!

Mới ngày đầu tiên thôi mà!

Mây làm sao quên được!

Con bạn thân bảo mình thế...

Ừ thì đúng rồi... mà tao cũng ko cố quên đâu ^^!

Người ta bảo là càng cố quên thì sẽ càng dễ nhớ mà...

Vậy thì cứ để dòng thời gian dần dần cuốn trôi đi những tình cảm này nhé...

Cho nó bay dần đi... đến khi nào tự hết thì thôi~!

Ko cần phải cố gượng ép nó biến đi thật mau đâu mà ^^!

Như thế thì chỉ tổ mệt mình chứ mệt ai! Hihi ^^...

.....

"Đừng buồn" là câu mà mình ghét nghe nhất~!

Sao lại nói là đừng buồn?!

Biết rằng an ủi vô ích rồi mà sao vẫn cố nói là sao???

Cứ nói đừng buồn lại làm người ta càng buồn ...

Người ta ko vui thì người ta phải buồn chứ!

Chẳng lẽ cố gượng cười?...

Như mình bây giờ sao~!.....

Nói thế thôi chứ có làm được đâu mà... nhờ~!....

Haiz...

Dù sao thì... vẫn cảm thấy khác lắm!

Khác so với những lần trc'!

Dường như mỗi lần là 1 trải nghiệm khác nhau thì phải ^^!

Nhưng lần này thì mình"được"lớn lên nhiều rồi ^^!

Dường như biết suy nghĩ hơn và nên biết"đứng- sai"là ở đâu...

Cứng đầu... vô nghĩa~!

Dù sao thì vẫn cảm ơn c'~!

Cho phép v được gọi c' là c' trong n~ dòng này nhé ...

Vì c' là người đầu tiên... khiến v nể, khiến v tôn trọng, khiến v muốn yêu c' một cách nghiêm túc chứ không phải như một đứa trẻ con... nhưng dường như v. vẫn còn quá trẻ con đúng ko ^^!

V. biết... vì v. là thế mà... và cái thế giới mà v. đang sống nó cũng quá khác c'...

Có lẽ... không dung hòa được đâu ^^!

Chẳng ai có thể "cố gắng" thay đổi vì ai cả.

Khó lắm~!

Mà nếu có thể thay đổi được thì chắc rằng đó sẽ phải là sự thay đổi rất lớn ^^...

3 tháng!

Đó ko phải là một quãng thời gian dài đúng ko ^^!

Đối với v., nó cũng chẳng dài chút nào cả.

Ngắn lắm!

Cảm giác như mới đây thôi c' còn ở bên v., vậy mà ngày hôm nay... đã tuột mất khỏi tầm tay rồi ^^...

Cũng phải thôi, nhanh quá mà!

Bất ngờ quá mà!

Mà đến v. cũng chẳng thể ngờ được nữa ^^!...

V. biết là cái ngày này sớm muộn gì cũng đến...

Chỉ có điều là... nó đến vào lúc v. còn chưa muốn... nên cảm thấy hẫng quá thôi ^^!

.....

Có những cái gọi là lần đầu tiên~...

Đối với v.- một người con gái như v.... mà bảo là chưa hôn ai bao giờ, chưa đi quá giới hạn với ai bao giờ... quả thực là khó tin lắm phải ko ^^!

Nhìn v. và cách nói chuyện của v. thì chả ai tin đâu~...

Nhưng là thật mà...

Nhưng c' đã phá vỡ tất cả nhưng điều đó

Cứ cho như là "phá đảo" đi cũng được đấy =))~!

Ở bên c', v. đã có được rất nhiều những cái gọi là "lần đầu tiên"~...

Lần đầu tiên v. hôn 1 ai đó...

Lần đầu tiên v. nắm trong tay một ai đó...

Lần đầu tiên v. cảm thấy ấm áp giữa mùa hè khi được ở gần bên 1 ai đó...

Lần đầu tiên v. cùng ngắm mưa với một ai đó...

Lần đầu tiên v. ngồi tô tượng với một người con trai.

Lần đầu tiên v. đi quá 12h đêm với một người con trai.

Lần đầu tiên v. hôn ng` mình yêu ở trong thang máy và cảm thấy lãng mạn cực kỳ ...

Lần đầu tiên v. cảm thấy đau và bức đến thế khi tay c` chảy máu... biết tại sao lại bức không... bởi vì lúc đó không thể làm gì khiến máu c` ngừng tuôn~...

Lần đầu tiên v. biết phải xin lỗi một người là như thế nào... bởi trước kia có biết xin lỗi là cái gì đâu... sai cũng mặc ... nhưng với c`... v. nhận ra là mình phải trân trọng.. nhưng dường như đã quá muộn rồi phải ko?

Lần đầu tiên v. quyết định chờ đợi 1 ai đó trong một thời gian dài... ko được gặp mặt... nhưng v. sẽ cố gắng ko để tình cảm của mình phải thay đổi... nhưng dường như... cố gắng của v. là vô nghĩa rồi phải ko?

Lần đầu tiên... v học theo cách nói của một ai đó... những câu như là: bức mình, ko bao giờ, góc độ là... phải thế này thế nọ)... chết mà chuối ý... nhưng v. lại lờ học thuộc lòng và mang theo vào tận trong tim mất rồi~... Có biết đâu, khi bây giờ mỗi lần vô tình buột miệng nói ra, v. lại nhớ đến c`... Lặng~!

Và đây cũng là lần đầu tiên... v phải nghe lời chia tay..được xuất phát từ một ai đó trước... chứ ko phải v. ...

Nhưng v. không giận c` đâu... cũng không trách c` sao lại làm thế với v. ...

Vì không sớm thì muộn... cũng phải vậy thôi mà ^^...

Ít ra!

V. ko có cảm giác hối hận.

Ko có cảm giác tội lỗi.

Ko có cảm giác tiếc nuối.

Và ko có cảm giác muốn níu kéo...

Bởi vì ít nhất... v. ko phải là người reo rắc nỗi đau vào trái tim ai đó như những lần trước mà ...

Chỉ là một cảm giác mới mà v. phải trải nghiệm thêm thôi.

Nhờ~!

Dù sao thì v. vẫn sẽ tôn trọng c`, vẫn sẽ yêu quý c`... chứ k phải là`phũ`như v. đã từng kể đâu.

Vì bây giờ thì suy nghĩ của v. cũng đã khác lắm rồi...

Không còn cứng nhắc và lạnh lùng như những gì mà v. đã từng làm với những người trước đâu~

Hôm nay là ngày đầu tiên.

Ngày đầu tiên khi c` nói chia tay v. ...

V. lên bến và ngắm mặt hồ gọn sóng.

Bình thường thì v. thích đi vào buổi tối khi tan ca cơ ...

Đứng ở chỗ cao nhất và nhìn xuống mặt nước... gọn sóng đánh thấy rộn màu kinh lắm ^^...

Mang lại cảm giác lạnh và lặng cực kỳ ^^...

Lặng ở sâu bên trong tâm hồn v. ý ...

V. thích ngắm mặt hồ như thế kể từ ngày mình cãi nhau ...

v. chẳng biết trút vào đâu...

v. chỉ muốn im lặng

Dồn sự tập trung chú ý nhìn vào một cái gì đó...

Ngồi yên để nghe tiếng gió...

Thật sự là yên lặng lắm ...

Cũng buồn lắm.

Ko vui đâu.

Hôm nay, lẫn trong mặt hồ là nước mắt của v. đấy~!...

~~~~~

Thực chất, ngay từ ban đầu, em đã cố tình quen anh, chỉ để quên đi "anh ta"...

Coi anh như một trò chơi...

Đến rồi cuối cùng, chính mình lại trở thành nhân vật chính trong trò chơi đó...

Game over rồi...

Vậy bây giờ em phải yêu ai... để quên đi anh???

----- Hết -----

Bạn đang đọc truyện *Anh Á! Em Sai Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.